

Công Chúa Chở Đi

Contents

Công Chúa Chở Đi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	18
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	40
7. Chương 7	47
8. Chương 8	55
9. Chương 9	62
10. Chương 10	69

Công Chúa Chở Đi

Giới thiệu

Cuộc sống đang yên đang lành, đột nhiên vì sảy chân rơi xuống sông Hoàng Hà mà nàng rơi vào vưới

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-cho-di>

1. Chương 1

“Cái gì? Định Quốc Công Chúa mất tích ” Sứ giả đại thần Dương Phong luống cuống kêu lên.

Tổng Ninh Tông năm thứ hai, vì cũng lân bang bày tỏ tình hữu nghị, hoàng thượng đặc biệt hạ lệnh chọn trong mười hai vị công chúa do các phi tần sinh ra, chọn lựa ra người có dung mạo đẹp nhất phong làm Định Quốc Công chúa, gả cho tộc trưởng bộ lạc Mộc Hoa Lê được Thành Cát Tư Hãn coi trọng

Định quốc Công Chúa lần này rất được coi trọng, bởi vì biên cương Tống triều đang trong thời gian căng thẳng với người Kim. Lần này vì tăng cường thanh thế cho Tống triều, đặc biệt lấy phương thức kết thân

để lôi kéo Người đứng đầu vương triều cường thịnh nhất – Thành Cát Tư Hân, mà Thành Cát Tư Hân coi trọng nhất tộc trưởng bộ lạc Mộc Hoa Lê, vì vậy phương pháp tốt nhất chính là xử lý theo phương pháp truyền thống đó là kết thân bày tỏ tình hữu nghị

Hôm nay, Định Quốc Công Chúa đang trên đường tiến đến phương Bắc mất tích, chuyện này làm sao mới tốt ? Kết thân đại sự há có thể trì hoãn ?

Đội ngũ đưa dâu toàn bộ luống cuống chân tay. “Đúng vậy, Định Quốc Công chúa đêm qua bảo nhóm tì nữ toàn bộ đi xuống sau đó một mình ở vườn hoa ngắm hoa, nào biết sáng nay thế nào cũng không tìm thấy công chúa” Một đám cung nữ hồi môn thủy chung cũng không giải thích được vì sao đang êm đẹp công chúa lại mất tích. Một người làm sao nói không thấy liền không thấy, nếu nói có đạo tặc xông vào nhưng cũng không thấy có động tĩnh gì, nhưng cũng đã lật tung cả khách điểm cũng tìm không ra !

“Đáng chết ! các người trông nom công chúa như thế sao ?” Sứ giả đại thần Dương Phong gầm thét “Tất cả đều đáng chết có biết hay không?”

Mỗi cung nữ đều bị dọa sợ ngã xụi lơ trên mặt đất, kêu trời trời không thấu gọi đất đất chẳng thừa. Chuyện như vậy nếu để truyền về hoàng cung đến lúc đó chỉ sợ đầu của mình chẳng giữ được mà còn liên lụy đến toàn gia tộc. Làm thế nào ? Làm thế nào? Phải mau mau tìm được Định Quốc Công Chúa, nếu không sẽ làm trễ nải chuyện triều đình, cũng sợ dưới cơn nóng giận của tộc trưởng bộ lạc Mộc Hoa Lê, cũng sẽ phái binh tấn công kinh thành...

“Mọi người nghe lệnh, lập tức đi tìm Định Quốc Công Chúa nếu không mang theo đầu mình hồi triều chuộc tội”

Vì tinh thông chiêm tinh thuật nên Mạn Điệp thường xuyên gieo quẻ bói cho bạn bè, dần dà mọi người gọi nàng là Tinh Tọa Công Chúa

Hôm nay nàng lại mất to trường mất nhỏ với ba người bạn, đối với các nàng đưa ra ngữ điệu cảnh cáo “ ba người các cậu tốt nhất là hủy bỏ chuyến đi Đại Lục đi”

, Liễu Túc Cho, Cổ Uyển Đại và Hòa Khương Huyền các nàng vừa nghe không khỏi kêu lên.

“ Bảo chúng ta hủy bỏ ? Người có biết hay không chúng ta mong đợi chuyến du lịch Đại Lục này thật lâu?” Khương Huyền đầu tiên làm khó dễ, lộ phỉ lần này là nàng tiết kiệm tiền tiêu vặt trong ba năm mới được, nói gì nàng cũng không hủy bỏ

“ Đúng nha! Mạn Điệp cậu có lý do gì bảo chúng tớ không đi?” Uyển Đại cũng không có ý định buông tha

“ Mình là vì sự an toàn của các cậu” Mạn Điệp dịu dàng nói.

“ Cậu nhất định có lý do. Cậu biết ba người chúng tớ từ lúc lớp mười vẫn mong có ngày hôm nay! Hơn nữa, cha mẹ của chúng tớ cũng là trải qua thời gian dài kháng chiến mới gạt đầu đồng ý, nói gì chúng tớ cũng không dễ dàng hủy bỏ” Túc cho cũng gia nhập đối thoại với ba người.

“ Mình rất hiểu, nhưng các cậu cũng biết, mình luôn luôn có thói quen ở ngày mùng một mỗi tháng đều thay mọi người gieo quẻ bói, mà kết quả của quẻ bói là các cậu tháng này sẽ có điềm xấu” Cẩn cẩn môi, Mạn Điệp thẳng thắn nói.

Ba người ngẩn người, bởi vì quẻ bói của Mạn Điệp từ trước đến giờ rất chính xác, một khi nói ra người nào có tin dữ, không quá một tuần lễ sau nhất định trở thành sự thật. Mà nay nàng lại không dám nói chỉ mặt gọi tên ba người các nàng, này như thế nào mới tốt?

Tin? Hay là không tin nàng?

Ba người đưa mắt nhìn nhau, ai cũng không lên tiếng.

“ Tin ta đi” Mạn Điệp chân thành tha thiết mà nói.

“ Thật sự nghiêm trọng như vậy sao?” Túc Cho chưa từ bỏ ý định mà nói, lại thấy Mạn Điệp trầm trọng gạt đầu

Xem ra bọn họ không thể không buông tha cho chuyến đi Đại Lục lần này.

Ai dám lấy tính mạng mình ra nói giỡn?

“Vậy ba người chúng ta trong vòng một tháng này không phải đều tẻ hết biết rồi?” Uyển Đại cắn cắn môi nói.

“Không!” Mạn Điệp hủy bỏ nói: “Ít nhất mình còn có thể nói cho cậu tin tức tốt, Túc Cho tháng này sẽ có hỉ sự”

Lời Mạn Điệp nói ra luôn không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng “Hơn nữa trước cuối tháng mười nhất định sẽ gả ra ngoài”

“hả...” bao gồm cả Liễu Túc Cho tất cả đều kinh ngạc không thôi

Uyển Đại cùng Khương Huyền lập tức nhìn mặt bạn tốt Túc Cho. “Thành thực khai báo, khi nào kết giao bạn trai nha? Công phu giữ bí mật thật là cao nha!” Hai người đồng thời tiến gần tới trước mặt nàng

“Thượng đế làm chứng! Mình không có kết giao bạn trai nha!” Túc Cho giơ tay lên thề

“Ngươi lừa gạt quỷ nha!” Hai người không tin.

“Đáng chết! Mình cả ngày lẫn đêm đều bị các cậu quẩn lấy, đâu còn thời gian mà kết giao bạn trai” Túc Cho không ngừng vì trong sạch của mình biện bạch.

Trải qua một trận trách móc của các nàng, Uyển Đại cùng Khương Huyền mới cau mày nói, “Đúng nha! Túc Cho đều cùng chúng ta ở chung một chỗ, nào có thể.....”

“Aha! Mình nghĩ, cậu ấy nhất định là nhất kiến chung tình cùng bạn trai kết hôn chớp nhoáng” Uyển Đại vỗ tay hài lòng với đáp án của mình.

Liễu Túc Cho không ngừng trợn mắt.

Hai người này chỉ biết đoán mò, Túc Cho thật sự mặc kệ họ.

Nàng không để ý bọn họ, nhưng phản ứng của Uyển Đại là chăm chú nhìn Mạn Điệp, tựa hồ có phát hiện lớn. Chỉ thấy nàng thoải mái tươi cười, chậm rãi mở miệng. “Mạn Điệp, cậu nói Túc Cho ở trước cuối tháng mười nhất định sẽ kết hôn, vậy trong tháng này vận khí của cậu ấy tẻ hết biết rồi, nhưng vẫn không đến nỗi bỏ mạng chứ?”

Không biết Uyển Đại muốn chứng minh cái gì?, Mạn Điệp nhẹ nhàng gạt đầu.

Mà Uyển Đại vừa thấy Mạn Điệp gạt đầu, hưng phấn kêu to “Như vậy, điều này đại biểu chúng ta vẫn có thể đi Đại Lục, không phải sao?”

Nói một cách khác, Mạn Điệp bói tháng này không nên ra cửa, nhưng không có nghĩa là ra cửa sẽ mất mạng. ý tứ của Uyển Đại tức là như thế.

“Này.....” Mạn Điệp cứng họng thốt không nên lời. “Mình còn cho rằng không tốt, xuất ngoại là bất tiện....”

“Cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, chúng tớ sẽ tự chăm sóc mình”

“Thật không thể không đi sao?” Mạn Điệp cảm thấy không ổn

“Yên tâm! Ta sẽ không chết, hơn nữa còn có hỉ sự liền đại biết chuyển đi Đại Lục không thể không đi” Liễu Túc Cho đối với Mạn Điệp nở nụ cười yên tâm “Có lẽ hỉ sự của mình xác định ở chuyến đi Đại Lục này đấy”

Họ kiên trì như vậy, Mạn Điệp còn khuyên nữa cũng là tự tìm mất mặt

Tuy nói quẻ nàng bói rất chính xác, nhưng cũng sẽ có thất thường nha!

Hướng chi, nàng thủy chung không rõ ràng lắm, sao chiếu mệnh của Túc Cho là sao Song Tử biểu hiện rất kỳ quái, rõ ràng là mất bóng sáng nhưng sinh mệnh lực vẫn còn rất tràn đầy, hơn nữa lại hiện ra điềm báo năm nay nàng sẽ gả đi đặc biệt rõ ràng. Nhưng cũng không thấy có dấu hiệu tình yêu. Một điểm này, nàng thật không hiểu rõ.

Liều Túc Cho thấy Mạn Điệp vẫn còn một bộ lo lắng liền an ủi: “ Yên tâm, khi đến Đại Lục nhất định sẽ liên lạc hàng ngày với cậu, OK?”

Có thể nói gì đây?. Mạn Điệp cũng chỉ có thể gật đầu

Liều túc cho thấy cũng mạn điệp còn là một bộ lo lắng bộ dạng, liền an ủi: “Yên tâm, đến đại lục lúc nhất định mỗi ngày cùng người liên lạc, OK?”

Túc Cho, Uyển Đại cùng Khương Huyền, đang đứng ở bên cạnh Hoàng Hà thưởng thức cảnh sắc hùng vĩ của Hoàng Hà, chợt nghe có người chết chìm cầu cứu

“ Là tiếng khóc của đứa bé!” Túc Cho kêu

Uyển Đại cùng Khương Huyền nghiêng tai lắng nghe. “ Đúng nha! Là tiếng khóc của đứa bé”.

Ba người vội tìm trên mặt sông, quả nhiên có một đứa trẻ đang ở trong nước lúc chìm lúc nổi.

“ Mau tìm cây gậy trúc cứu hẩn nha! Kéo hẩn chết đuối” Túc Cho lại kêu.

Ba người tìm kiếm khắp nơi, thật vất vả tìm được một cây trúc phơi quần áo, vội hướng Hoàng Hà đuổi một cái.

Đứa trẻ đưa tay, bắt được, lại dùng sức kéo, có thể Hoàng Hà sức lực mạnh mẽ, không những đứa trẻ không cứu được, ba cô gái nắm ở đầu kia gậy trúc tiếp theo cái kia “ phù! Phù! Phù!”. Tất cả đều bị Hoàng Hà kéo đi.

“ Oa.... Cứu mạng nha! Cứu.....” bị nước sông tràn vào miệng. Liều Túc Cho, Cố Uyển Đại, Hòa Khương Huyền còn không kịp la lên câu thứ hai cứu mạng, ba người nhất thời bị đẩy cách bờ thật là xa, thật là xa..... Xa đến nỗi không nghe được tiếng người ầm ĩ bên bờ.

Liên tiếp ba ngày, Túc Cho, Uyển Đại cùng Khương Huyền luôn là đúng giờ gọi điện thoại cho Mạn Điệp báo bình an. Nhưng ngày thứ tư, ngày thứ năm, liên tục hai ngày bọn họ cũng không có liên lạc.

Chẳng lẽ nóiThật xảy ra chuyện rồi hả? Phát sinh đúng như trong quẻ bói.

Mạn Điệp vội vàng chạy tới trạm quan trắc Tinh Tọa của nàng, nhìn sao thuộc về ba người các nàng, nhưng..... Mặc cho nàng tìm kiếm thế nào, rốt cuộc cũng không tìm được.

Ông trời! Thật đã xảy ra chuyện?

Không! Sẽ không! Ba người các nàng nhưng là phúc lớn mạng lớn. Mạn Điệp cũng tự mắng mình tự dọa mình. Cả đêm đi tới Dung gia trong khi chờ Liều mẹ mở cửa Mạn Điệp vẫn không muốn tin tưởng Túc Cho, Uyển Đại, Khương Huyền thật sự đã xảy ra chuyện.

Nhìn Liều mẹ mặt sưng đỏ, khắc ra một câu “ Ba Người các nàng toàn bộ ngã vào Hoàng Hà rồi.....” sau đó Mạn Điệp cũng không thể chấp nhận được kết quả thật như mình dự đoán đã xảy ra chuyện mà té xỉu...

Nên dự phòng chuyện như vậy xảy ra, chỉ đổ tại nàng không có đem hết toàn lực ra ngăn cản ba người các nàng

“ Cho.....”

“ Đại.....”

“ Huyền.....”

Rơi xuống trong Hoàng Hà Túc Cho ý thức tựa hồ rất là rõ ràng, nàng hiểu một chuyện duy nhất là nàng đang bị một cỗ lực lượng vô hình khổng lồ kéo đến một luồng ánh sáng hắc ám, Uyển Đại và Khương Huyền bị thất lạc.

Nàng cả kinh nhưng cũng không thể làm gì, rơi vào Hoàng Hà sống hay chết đành mặc cho ông trời làm chủ.

Liều Túc Cho rốt cuộc ở trong Hoàng Hà mất đi ý thức

Khi Liễu Túc Cho mở mắt ra, nháy mắt nàng cho là mình nếu không phải đang ở Thiên đường thì chính là Địa ngục. Bởi vì, trước mắt nhìn thấy tất cả đều mặc trang phục kỳ dị của người cổ đại, mọi người đang lộ vẻ mặt kinh ngạc đối với nàng xoi mói.

Nàng hơi giật giật khoe miệng cứng ngắc vả lại toàn thân truyền đến đau đớn, nàng cố thử cử động sau đó ở trong lòng không tiếng động thở dài.

Không phải bọn chúng trang phục kỳ dị, chính xác mà nói, nàng Liễu Túc Cho hẳn là trang phục kỳ dị trong mắt bọn chúng.

Chẳng lẽ nói, đến Thiên đường hoặc là địa ngục đều phải thay trong phục y như bọn họ.

Kỳ quái ở thời đại tiến bộ chẳng lẽ thiên đường hoặc địa ngục còn không được tiến bộ, cho đến bây giờ còn mặc trang phục công kênh của người cổ đại?!

Nàng nháy mắt mấy cái, tạm thời mặc kệ thời đại có tiến bộ hay không, quan trọng là nàng sống trên đời thì đến tốt cùng đã làm ra chuyện gì trái lương tâm? Nàng nghĩ không ra mình đến cùng là đang ở thiên đường hay địa ngục?

Không nhận được, Túc Cho mở miệng lớn tiếng hỏi những người vây ở phía trên đỉnh đầu của nàng “ Nơi này là thiên đường hay địa ngục”

Đám người mới vừa hướng về phía nàng xoi mói giờ toàn bộ đều choáng váng, xem nàng giống như quái dị, bốn phía đột nhiên yên lặng như tờ.

Liễu Túc Cho không ngừng nháy mắt mấy cái “ Thế nào?! Ta nói sai sao?”

Mọi người ta nhìn người, người nhìn ta, không ai để ý tới nàng.

Ông trời! những người này toàn bộ bị câm sao?

Nàng chưa từ bỏ ý định, nghĩ muốn đứng lên lại phát hiện toàn thân vô lực, vì vậy lại tê liệt ngã xuống. Ta không phải đã chết rồi sao? Thế nào linh hồn còn đối với thân thể có tri giác? Đó ! Nàng vô ý nhúc nhích tay, lại phát hiện đau đớn như muốn lấy mạng nàng.

“ Đáng chết! Nơi này tám phần là địa ngục!” Liễu Túc Cho Không ngừng nói thầm

Nhất định là địa ngục, nếu không nàng làm gì phải chịu cực hình như này? Toàn thân đau đớn không dứt và thấy một đám người câm vây xem nàng.

Nàng thật là muốn khóc lớn một trận, không nhìn được rơi xuống một giọt lệ uất ức “ Ai có thể nói cho ta biết, ta đến tốt cùng là thế nào?”

Có thể là nước mắt của nàng đã động đến quần chúng, có người kên tiếng “ Người rơi xuống Hoàng Hà được cứu lên bờ!”

Nha! Rơi xuống Hoàng Hà? Đúng nha! Nàng là rơi xuống Hoàng Hà không sai, nhưng người kia lại nói nàng được cứu lên bờ? Đây là xảy ra chuyện gì? Cứu lên bờ?

Như vậy! Có phải nàng không phải ở trên thiên đường cũng không phải là trong địa ngục đi?.

“ Nơi này là nhân gian” Có chút hưng phấn Liễu Túc Cho hỏi.

“ Đương nhiên là nhân gian á!”. Đám người vây xem không nhận được cười nàng dần

Cũng đúng! Không phải địa ngục cũng không phải thiên đường chính là nhân gian sao! Nàng thật sự hỏi một vấn đề ngu xuẩn.

Liễu Túc Cho không ngừng cười mắng mình. Chỉ là còn có cái địa phương này nàng không hiểu, nàng sống trên đời cho đến bây giờ, vậy..... Nàng bây giờ đang ở địa phương nào? Nhìn một ít nhóm người vây xem đều là mặc cổ trang, có điểm giống như trong diễn kịch. Sẽ không phải là nàng rơi vào Hoàng Hà mà chạy vào một không gian khác đi! Túc Cho cười tự giễu, không tự chủ nhìn tình cảnh phức tạp.

Nàng ngồi thẳng thân thể, ngẩng nhìn bốn phía, nàng định tìm ra cảnh vật có liên hệ với cuộc sống của nàng.

Không biết bao nhiêu lần nàng nhìn đi nhìn lại

Phòng ốc giống như trong kịch cổ xưa.

Con đường, cũng giống như kịch cổ xưa.

Còn nữa, điểm quan trọng nhất... Liền người cũng là mặc cổ trang.

Túc Cho không tin nháy mắt mấy cái, còn âm thầm bấm chình mình, đau làm cho nàng cơ hồ kêu thành tiếng. Không phải là mộng, nàng kết luận.

Nhìn địa phương xa lạ, khuôn mặt xa lạ, lúc này mới sợ hãi thấp giọng hỏi nhỏ “ Bây giờ là thời đại nào?”. Ôm vẻ mong đợi, hi vọng đây tất cả để là tưởng tượng, Túc Cho sợ hãi mà nhìn chằm chằm vào đám người

Một nam hài chừng 13, 14 tuổi.không nhin được cười ra tiếng. “ Mẹ, nữ nhân này không phải bị ngâm nước Hoàng Hà bị hồng đầu đi á! Liền bây giờ là Tống triều cũng không biết.....”

Mau hôn mê! Liều Túc Cho xác thực muốn hôn mê.

Nàng nghe được Tống Triều.....

.

Trời đất, nàng thật muốn Hoàng Hà làm cho u mê thần trí, làm sao bây giờ có thể là Tống Triều? Không thể nào! Không thể nào! Chuyện xui xẻo này tuyệt sẽ không xảy ra trên người mình, nhất định là Hoàng Hà làm cho nàng bất tỉnh, nhất định là, nhất định là.....

Nàng nhắm mắt lại.

Chỉ cần mở mắt ra lần nữa, nàng nhất định sẽ thấy trần nhà mình, sẽ phát giác nàng tỉnh dậy đang nằm ở trên giường, hơn nữa, phát hiện nàng cũng không đã đến nội địa hơn nữa chưa thấy Hoàng Hà trải qua mấy ngàn năm hùng vĩ. Đúng vậy, nhất định thế, chỉ cần nàng lần nữa mở mắt ra.....

Hít sâu một cái.

Một, hai, ba Liều Túc Cho mở mắt ra, vẫn là mấy khuôn mặt vậy xem như cũ.

Sau đó, nàng làm chuyện mà đời này chưa từng làm

.

Thét chói tai, một tiếng lại một tiếng xẹt qua phía chân trời.

Lúc bắt đầu, Liều Túc Cho không thể nào tin nổi nàng lại bị Hoàng Hà đưa tới Tống Triều. Nhưng thời gian từng giây từng phút quá khứ, không khỏi nàng không tin.

Tóm lại nàng đã xác định mình đang ở cổ đại là chuyện thực.

Hiện tại không tốt, trong không gian xa lạ này, nàng thật sự là một người cô đơn. Một người một mình ở nơi cổ đại không rõ sinh hoạt, không có bất kỳ người thân để dựa vào, thậm chí là bằng hữu.....

Oa càng nghĩ càng muốn khóc, càng khóc bụng lại càng đói!

Oa! Đói bụng phải rú ra rú rít!

Phải tìm đồ ăn mới được. Vì vậy, Túc Cho giương mắt nhìn chung quanh tìm đồ ăn, thỉnh linh nhìn thấy một đồng người hoàn toàn xoi mói mình giống như nàng là người ngoài hành tinh có nhiều tai nhiều mắt không bằng a.

Nàng tức giận nhìn chằm chằm những người đó, vì vậy nhóm người lại như ong vỡ tổ bắt đầu làm chuyện của mình.

Lờ đi bọn họ, nàng lại vòng qua một con phố, lơ đãng nàng nhìn thấy ở phía đối diện có người bán bánh bao, bánh màn thầu.

Hà! Tìm được đồ ăn. Túc Cho hưng phấn chạy vội tới trước chỗ bán hàng. “ Lão bản, ta muốn hai cái bánh bao”

“ Đúng vậy, tiểu thư.....Ách..... Không đúng, là Công tử.....Ách... Không đúng, phải.....” Lão bản bọc hai cái bánh bao cho Túc Cho không biết xưng hô với nàng thế nào, bởi vì Liễu Túc Cho đang mặc là quần bò công sở lưu hành nhất hiện nay, nhưng ở trong mắt lão bản, chợt nhìn cho là nam tử, nhưng lại có cái gì đó không đúng, bởi vì..... nàng có ngực nha! Nàng là nữ nhân nên sẽ có ngực nha.

Thành thật mà nói, lão bản ngây người, lại quên đòi tiền nàng, mà Túc Cho Cũng quên trả tiền cho lão bản, xoay người liền đi.

Cho đến khi nàng đi hết con phố, lão bản mới nhớ lại nàng còn chưa trả tiền vội vàng vàng đuổi theo “ Thật xin lỗi, người còn chưa trả tiền hai cái bánh bao cho ta!”. Lão bản bán bánh bao thật sự không biết xưng hô với Túc Cho như thế nào, cho nên trực tiếp kêu.

Mà Túc Cho đi qua con phố cũng đã ăn xong một cái bánh bao rồi, nàng mới nhớ lại mình không trả tiền, xin lỗi sờ túi áo. Nha ! Thật may là có mang tiền. Nàng hưng phấn vội vàng lấy trong ví ra một ngàn nguyên tiền giấy

“ ừ” Nàng đưa cho lão bản chờ hắn trả lại tiền lẻ đấy! Không ngờ, sau khi lão bản cầm lấy, liền mở miệng mắng to “ Đây là chữ như gà bới nha? Cái đồ chơi gì? Ta muốn chính là tiền, không phải là tờ giấy đồ chơi” Dứt lời ném trả cho Túc Cho.

Túc Cho cầm về tay vừa nhìn, không sai nha! Là tiền.

“ Lão bản, đây là tiền không sai nha!” Nàng không hiểu.

“ Tốt! Người cố ý nghĩ gạt lấy bánh bao của ta đúng không! Xem người mặc người không ra người, quỷ không ra quỷ, lại vẫn dám gạt ta! Nhìn ta không đánh gãy hai chân của người thì.....”

Túc Cho cho là hắn đang nói đùa, không ngờ tới hắn lại quả nhiên, tiện tay từ trên mặt đất nhặt được gãy trúc liền muốn hướng trên người nàng đánh xuống.

“ Ai nha! Làm sao người nói đánh liền đánh a!” Thật may là nàng nhảy được ra, nếu không vào lúc này không chừng chân cũng bị gãy a.

“ Người trả bánh bao cho ta!” hắn lại rống lớn.

“ Trả liền trả !” Túc Cho trong cơn tức giận, đem bánh bao ném vào hắn, lần này làm hắn tức nổ phổi.

“ Còn một cái” Lão bản rống.

Đúng hừm! Nàng đã ăn một, vậyLàm thế nào nha! Thế nào còn

“ Người lấy của ta hai cái bánh bao giờ còn thiếu một” hắn gầm thét

“ Một cái ta đã ăn, vậy thì chờ ta kiểm tra lại người” Quỷ hẹp hòi, Túc Cho thầm mắng, dù sao ăn cũng đã ăn rồi. còn có thể làm sao? Nàng dứt khoát nói cho lão bản hẹp hòi, đợi nàng nghĩ được sẽ trả lại hắn, ai bảo hắn lúc đó không thu tiền.

Túc Cho chỉ sợ là không rõ tình trạng này rồi, Tiền tệ Tống triều làm sao có thể cùng dụng với tiền tệ hiện đại đây? Nàng còn oán người khác không thu tiền của nàng

Mà lão bản bán bánh bao vừa nghe lời nói bất nhã của nàng trong nháy mắt lại đỏ mặt tía tai tức giận “ nhìn ta đánh gãy chân của người xong lại đưa người báo quan”

Vừa nghe bị đưa quan, Túc Cho lúc này mới kinh sợ thân mình đang ở Tống Triều, tiền giấy hiện đại ở nơi này chỉ là tờ giấy lộn, uống công nàng còn hưng phấn trên người nàng mang theo hai ba vạn tiền Đài Loan, vào lúc này.....Nàng quả thật khóc không ra nước mắt.

“ Nha! Lão bản tốt bụng, xin tha thứ cho ta, tha thứ cho ta lần thứ nhất đi!” Ở vào Tống triều bọn họ nàng không thể không cúi đầu nha!

“ Đừng mơ tưởng, đã gạt bánh bao của ta còn dám dương oai!” Căn bản là không tha thứ cho giọng điệu của nàng. “ Vậy người muốn thế nào? Coi như mang ta đưa cho quan phủ đối với người cũng không có lợi ích gì, không bằng như vậy đi, ta giúp người làm một ít việc vặt, người nói có được hay không?” nàng ăn nói khéo léo nhằm thuyết phục lão bản bán bánh bao “ Coi như ta ăn của người một cái bánh bao giá cao đi”

“ Ta lại không thiếu người, tìm người giúp một tay còn nhiều thêm một người ăn cơm, không có lợi” hần cự tuyệt

“ Không nên như vậy sao” Túc Cho làm nũng

“ Không thiếu người!” Giọng điệu kiên định

“ Thật không thiếu người?”

Ông trời! nàng không tìm được việc làm chỉ sợ sẽ chết đói ở Tổng Triều

Nhưng là, ở thời đại này nàng có thể làm được cái gì sao? ! Nàng lộ ra bộ dáng đáng thương.

Lão bản bánh bao mặt không đồng tình, “ Nói không thiếu người là không thiếu người, người có thấy phiền hay không?” Người vậy xem càng ngày càng nhiều.

Túc Cho sử dụng tất cả vốn liếng “ Lão bản, cầu xin người đồng tình ta, thương xót ta, ta lại đói lại khát không có cha mẹ, ở trên đời này chỉ còn lại một mình ta! Oa!” Nói như thật vậy, Cũng không phải là! Nàng ở Tổng triều thật sự chỉ có một mình.

Đang lúc nàng dự định diễn xuất tiếp, một nam tử vô cùng uy nghiêm khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi xuất hiện. “ Vừa đúng lúc trong phủ ta thiếu nha đầu, cô nương, không bằng bán thân vào trấn vương phủ, không biết ý tứ cô nương thế nào?”

“ Vương gia! Là ở trong Vương phủ Vương gia!” Bánh bao lão bản sợ hãi kêu, hần tiến lên phía trước “ Vương gia phủ nhược thiếu người, không bằng tiểu nữ....”

“ Không! Vị cô nương này thân thể nhấp nhô, ta quyết định mang nàng vào phủ, cũng có một chỗ để an thân. Ý của người như thế nào?” Vương Gia nhìn Túc Cho

Đó còn cần gì phải nói, đương nhiên là cần còn không được.

Túc Cho vội vàng vàng gật đầu đồng ý. “ Chỉ là người trước hết trả tiền hai cái bánh bao thay ta” Nàng căn bản không biết uy nghi Vương Gia, dẫn đến dễ mở miệng nói.

“ Không.....Không cần, không cần” Lão bản bánh bao cuống quýt khoát tay.

Wương gia nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu.

Giới ột cô gái có can đảm, Nàng là thí sinh tốt nhất, là thể thân tuyệt vời. Không chỉ bởi vì nàng trên đời không có người thân, hơn nữa bởi vì trên người nàng phát ra tác phong tự nhiên của nam nhi.

Liền nàng.

Không nói hai lời, Vương Gia thanh toán cho bánh bao lão bản một thỏi bạc.“Còn lại không cần trả lại, thưởng cho người!” Vương Gia khẳng khái nói.

“Tạ vương gia! Tạ vương gia!” Lão bản nói tiếng cảm ơn

“Cô nương, theo ta trở về vương phủ đi!” Túc cho nhường mảy ngấm ngấm bánh bao lão bản, trên mặt cười đến không biết có nhiều kiêu ngạo, nhiều rực rỡ, nhiều vui vẻ kia! Không biết phía sau còn có âm mưu đang chờ nàng đấy!

2. Chương 2

Sau khi trở lại trấn Vương Phủ, Vương Gia lập tức phân phó, tìm người thay Túc Cho làm y phục, hơn nữa còn muốn người làm chuẩn bị một phòng khách thượng hạng, mà cũng không phải là phòng mà nữ bộc bình thường dùng.

Liều Túc Cho cực kỳ kinh ngạc.

Trần Vương Phủ đối với tất cả nô tỳ đều đãi ngộ như thế sao? Khó trách lão bản bánh bao hẹp hòi nghĩ muốn cho nữ nhi của hắn thay thế nàng, thật may là Vương Gia đồng tình cho tình cảnh của nàng.

Nha đầu được gọi là Thúy Nhi, mặt tươi cười đi tới trước mặt Túc Cho. “ Tiểu thư mời đi theo ta, ta dẫn người trở về Tây Sương phòng”

Thấy Thúy Nhi thân thiết kêu mình, Túc Cho cũng trở về cho nàng một nụ cười ngọt ngào, theo đuôi nàng đi Tây Sương Phòng.

Mới tiến vào bên trong phòng, bên trong may sư nổi danh nhất thành đã chờ lâu, hắn bắt đầu lập tức lấy số đo toàn thân của Túc Cho. Đo xong sau lưng, may sư không nhìn được tò mò hỏi Túc Cho. “ Tiểu thư, xin mạo muội hỏi người một câu, y phục trên người của ngài là từ nơi nào tới? Thế nào ta chưa từng thấy qua?”

Túc Cho mím môi cười cười. Nói giỡn! Đây là y phục của tương lai, há có thể dễ dàng cho người nhìn thấy? Nếu không phải hắn có phúc khí tốt, sao có thể nhìn thấy đồ đến từ tương lai.

“ Đây cũng không phải là người bình thường tùy tiện cũng có thể thấy” Nàng rất hả hê nói ay sư.

“ Nói cũng phải! Ta sống đến từng tuổi này, hai lần nhìn thấy đều là ở trong Trần Vương phủ, có thể Vương Gia còn có may sư tốt hơn cũng không nhất định” hắn lẩm bẩm nói.

Túc Cho nghe được rất rõ ràng

Lời của hắn rõ ràng là có ý hắn đã hai lần nhìn thấy trang phục kỳ dị như của nàng, như vậy, hắn hôm nay nhìn thấy y phục trên người nàng không phải là lần thứ hai sao?

Nói cách khác, ở trước khi gặp nàng hắn đã thấy qua?

Nói cách khác.....người hắn nhìn thấy, có thể cũng là người đến từ tương lai, không cần thận rơi vào thời đại này?.

Có thể là Uyển Đại hoặc là Khương Huyền

Túc Cho hưng phấn thầm nghĩ. Bởi vì nàng cùng hai người kia cùng nhau rơi vào Hoàng Hà, cũng là bởi vì Hoàng Hà, nàng mới có thể xuyên qua ngàn năm đến Tống Triều nha!

“ Thật xin lỗi! sư phụ, ta muốn hỏi người, lúc người nhìn thấy người mặc y phục giống ta, nhìn thấy ở đâu? Nàng lớn lên trông như thế nào? Là nam hay nữ?” Túc Cho vừa mong đợi lại vừa hưng phấn, khẩn trương đến nỗi hỏi liên tiếp.

Thật may là lão sư phụ là người từ ái , hắn cười nói cho Túc Cho “ Ta cũng là nhìn thấy trong Trần Vương Phủ, là nữ nhi, dáng dấp thanh tú thanh lệ, cùng người cùng một dạng, cũng là Vương Gia mệnh tới thay nàng đo thân cắt may”

Túc Cho vừa nghe, cặp mắt sáng lên. Thật có thể là Uyển Đại hoặc Khương Huyền họ cũng tới đến Tống Triều?

Ông trời! Nàng ở nơi này có bạn. Oa! Thật là ông trời thương tình, càng may mắn hơn nàng cũng được Trần Vương Phủ chứa chấp! Như vậy, hi vọng nhìn thấy một người trong các nàng rất lớn a!.

Túc Cho càng nghĩ càng kích động, hận không được giờ phút này sau khi may sư rời đi liền có thể gặp mặt các nàng, Túc Cho ngay sau đó tìm đến Thúy Nhi để hỏi cho cặn kẽ.

“Có a! Là Đại công tử của Vương Gia cứu trở về, là ở Hoàng Hà cứu lên bờ.” Thúy Nhi thẳng thắn nói.

“Thật, nàng kia người nào? Mau dẫn ta thấy nàng.” Túc Cho nói.

“Sợ rằng không được! Nàng bởi vì chết chìm, bị gió rét, cho tới nay hôn mê không có tỉnh, sống chết không biết. Đại công tử ngày ngày đêm đêm chờ đợi nàng đấy!”

Nha! Như vậy có khả năng là uyển đại rồi, trong ba người Uyển Đại là người yếu nhất, nàng càng muốn đi gặp nàng.

“Chỉ sợ Đại công tử không cho phép!” Thúy Nhi trong lòng đối với sự kiên trì của Túc Cho nói lên khó khăn

“Tại sao Đại công tử không chịu?”

“Này. Này. Ta cũng không biết, có thể là bởi vì người là hắc cứu về , cho nên hắc có quyền đi!” Thúy nhi nói.

“Buồn cười!”

“Tiểu thư, ngài cũng đừng làm khó Thúy nhi rồi.” Thúy nhi cẩn thận nói: “Thúy nhi không đắc tội nổi với Đại công tử, cũng đắc tội không dậy nổi tiểu thư, xin tiểu thư tự mình sau khi gặp Đại Công Tử liền hỏi hắc đi! Thúy nhi còn có việc, xin được cáo lui trước.” Nói xong, liền vội vàng hấp tấp rời đi.

“Thật là gặp quỷ! Thấy người cũng phải hắc Đại công tử đồng ý?” Túc cho thầm nói. Thôi! Người dưới mái hiên, còn là an phận một chút mới tốt, chắc chắn sẽ có cơ hội thấy Uyển Đại . Liều túc cho an ủi tự mình như thế, không biết số mạng đang cố gắng, đang trên cọt năng đây!

Sau khi trở lại trấn Vương Phủ, Vương Gia lập tức phân phó, tìm người thay Túc Cho làm y phục, hơn nữa còn muốn người làm chuẩn bị một phòng khách thượng hạng, mà cũng không phải là phòng mà nữ bộc bình thường dùng.

Liều Túc Cho cực kỳ kinh ngạc.

Trấn Vương Phủ đối với tất cả nô tỳ đều đãi ngộ như thế sao? Khó trách lão bản bánh bao hẹp hòi nghĩ muốn cho nữ nhi của hắc thay thế năng, thật may là Vương Gia đồng tình cho tình cảnh của năng.

Nha đầu được gọi là Thúy nhi, mặt tươi cười đi tới trước mặt Túc Cho. “ Tiểu thư mời đi theo ta, ta dẫn người trở về Tây Sương phòng”

Thấy Thúy Nhi thân thiết kêu mình, Túc Cho cũng trở về cho năng một nụ cười ngọt ngào, theo đuôi năng đi Tây Sương Phòng.

Mới tiến vào bên trong phòng, bên trong may sư nổi danh nhất thành đã chờ lâu, hắc bắt đầu lập tức lấy số đo toàn thân của Túc Cho. Đo xong sau lưng, may sư không nhìn được tò mò hỏi Túc Cho. “ Tiểu thư, xin mạo muội hỏi người một câu, y phục trên người của ngài là từ nơi nào tới? Thế nào ta chưa từng thấy qua?”

Túc Cho mím môi cười cười. Nói giỡn! Đây là y phục của tương lai, há có thể dễ dàng cho người nhìn thấy? Nếu không phải hắc có phúc khí tốt, sao có thể nhìn thấy đồ đến từ tương lai.

“ Đây cũng không phải là người bình thường tùy tiện cũng có thể thấy” Năng rất hả hê nói ay sư.

“ Nói cũng phải! Ta sống đến từng tuổi này, hai lần nhìn thấy đều là ở trong Trấn Vương phủ, có thể Vương Gia còn có may sư tốt hơn cũng không nhất định” hắc lẩm bẩm nói.

Túc Cho nghe được rất rõ ràng

Lời của hắc rõ ràng là có ý hắc đã hai lần nhìn thấy trang phục kỳ dị như của năng, như vậy, hắc hôm nay nhìn thấy y phục trên người năng không phải là lần thứ hai sao?

Nói cách khác, ở trước khi gặp năng hắc đã thấy qua?

Nói cách khác.....người hắc nhìn thấy, có thể cũng là người đến từ tương lai, không cần thận rơi vào thời đại này?.

Có thể là Uyển Đại hoặc là Khương Huyền

Túc Cho hưng phấn thầm nghĩ. Bởi vì năng cùng hai người kia cùng nhau rơi vào Hoàng Hà, cũng là bởi vì Hoàng Hà, năng mới có thể xuyên qua ngàn năm đến Tống Triều nha!

“ Thật xin lỗi! sư phụ, ta muốn hỏi người, lúc người nhìn thấy người mặc y phục giống ta, nhìn thấy ở đâu? Năng lớn lên trông như thế nào? Là nam hay nữ?” Túc Cho vừa mong đợi lại vừa hưng phấn, khẩn trương đến nỗi hỏi liên tiếp.

Thật may là lão sư phụ là người từ ái, hần cười nói cho Túc Cho “ Ta cũng là nhìn thấy trong Trần Vương Phủ, là nữ nhi, dáng dấp thanh tú thanh lệ, cùng người cùng một dạng, cũng là Vương Gia mệnh tới thay nàng đo thân cắt may”

Túc Cho vừa nghe, cặp mắt sáng lên. Thật có thể là Uyển Đại hoặc Khương Huyền họ cũng tới đến Tổng Triều?

Ông trời! Nàng ở nơi này có bạn. Oa! Thật là ông trời thương tình, càng may mắn hơn nàng cũng được Trần Vương Phủ chứa chấp! Như vậy, hi vọng nhìn thấy một người trong các nàng rất lớn a!.

Túc Cho càng nghĩ càng kích động, hận không được giờ phút này sau khi may sư rời đi liền có thể gặp mặt các nàng, Túc Cho ngay sau đó tìm đến Thúy nhi để hỏi cho cặn kẽ.

“Có a! Là Đại công tử của Vương Gia cứu trở về, là ở Hoàng Hà cứu lên bờ.” Thúy nhi thẳng thắn nói.

“Thật, nàng kia người nào? Mau dẫn ta thấy nàng.” Túc Cho nói.

“Sợ rằng không được! Nàng bởi vì chết chìm, bị gió rét, cho tới nay hôn mê không có tỉnh, sống chết không biết. Đại công tử ngày ngày đêm đêm chờ đợi nàng đấy!”

Nha! Như vậy có khả năng là uyển đại rồi, trong ba người Uyển Đại là người yếu nhất, nàng càng muốn đi gặp nàng.

“Chỉ sợ Đại công tử không cho phép!” Thúy nhi trong lòng đối với sự kiên trì của Túc Cho nói lên khó khăn

“Tại sao Đại công tử không chịu?”

“Này. Này. Ta cũng không biết, có thể là bởi vì người là hần cứu về, cho nên hần có quyền đi!” Thúy nhi nói.

“Buồn cười!”

“Tiểu thư, ngài cũng đừng làm khó Thúy nhi rồi.” Thúy nhi cẩn thận nói: “Thúy nhi không đắc tội nổi với Đại công tử, cũng đắc tội không dậy nổi tiểu thư, xin tiểu thư tự mình sau khi gặp Đại Công Tử liền hỏi hần đi! Thúy nhi còn có việc, xin được cáo lui trước.” Nói xong, liền vội vàng hấp tấp rời đi.

“Thật là gặp quý! Thấy người cũng phải hần Đại công tử đồng ý?” Túc cho thầm nói. Thôi! Người dưới mái hiên, còn là an phận một chút mới tốt, chắc chắn sẽ có cơ hội thấy Uyển Đại. Liều túc cho an ủi tự mình như thế, không biết số mạng đang cố gắng, đang trêu cợt nàng đấy!

Dương Phong sau khi đi suốt đêm đến Vương Phủ, ngay sau đó được dẫn đến thư phòng Vương Gia chờ đợi đã lâu.

“ Dương đại nhân đi đường suốt đêm, có mệt không!” Vương gia kêu hần ngồi xuống

“ Mệt mỗi cũng xác thực có chút mệt mỏi! Đội ngũ đưa gả đã làm trễ nải thời gian, nếu Hoàng thượng trách tội xuống, chỉ sợ đầu của Dương mỗ khó giữ được” Dương Phong thở dài một tiếng

Định Quốc công chủ đột nhiên mất tích, làm cho người hoảng sợ không dứt, nhất là hần Dương Phong càng thêm tội thêm một bậc. Vạn bất đắc dĩ, chỉ có tìm bạn chí giao trần vương phủ Vương Gia giúp một tay.

“Vương Gia dùng bồ câu đưa tin nói có biện pháp tốt tương trợ, không biết ra sao?” Dương Phong không thể chờ đợi hỏi tới.

“Tự nhiên là biện pháp tốt mới có thể gấp cho gọi người tới.”

“Vương Gia chi ân, tại hạ suốt đời khó quên.”

“Dương đại nhân đừng nói như vậy, năm đó nếu không phải Dương đại nhân nỗ lực bảo vệ Bồn vương, chỉ sợ Bồn vương đã chết, không biết ở chỗ nào.” Năm đó Vương Gia bị người làm hại, nếu không phải Dương Phong tận lực tìm chứng cứ cứu hần, chỉ sợ Tổng Triều đã mất hần trần vương phủ. Vì báo đáp Dương Phong, hai người hướng chỉ đem con cái kết thân, đến thân càng thêm thân. Nhưng bởi vì Dương Phong bổ nhiệm nhiệm vụ quan trọng, thủ hộ Định Quốc công chủ tới Phương Bắc mà tất cả phải tạm hoãn, hôn sự hai nhà chỉ có đợi đội ngũ đưa gả hoàn thành mới có thể tiếp tục đàm đạo.

“VẬY. Vương Gia nói biện pháp phải”

“Dương đại nhân xin ghé tai lại đây.”

Một hồi nghe xong, Dương Phong sắc mặt trắng bệch.

“NÀY. Đây chính là. Tội khi quân nha!”

“Dương đại nhân, chuyện này trời biết, người biết, ta biết thôi! Ngài không muốn sinh mạng mình thì cũng vì sinh mạng người nhà.”

Vương Gia nói đúng lắm, Dương Phong mệnh không quan trọng, nhưng này tru di cứu tộc , chỉ sợ hấn Dương Phong đâm đường không nổi.

Muôn vãn không muốn, cũng không thể.

“Không ai biết nàng, nàng chính miệng nói cho Bồn vương, đã không có thân thích, càng không bằng hữu, này đưa gả trên đường, liền phí Dương đại nhân cực khổ. Kia! Đây vốn là Vương Vi người chuẩn bị Thuốc Gây Mê.” Vương Gia cùng Dương Phong trong mắt lộ ra bất đắc dĩ, “Đây cũng là không có biện pháp trong biện pháp.”

Vương Gia ời Túc Cho đến

“Cô nương, ngồi.”

“Tạ vương gia!” Túc Cho tới bây giờ cũng không hiểu cấp bậc người cổ đại, Túc Cho ngồi ở đối diện với Vương Gia.

“Cô nương, Bồn vương đối với người an bài chuyện, hi vọng người có thể hài lòng mà không sẽ oán trách Bồn vương.” Vương Gia dừng một chút, “Đây là chuyện nghìn vạn người cầu cũng không được , hôm nay, tất cả giao cho người, ngắm người tốt nhất nắm chặt cơ hội không dễ may mắn này được, tốt hay xấu đều bởi số mạng người rồi.” Vương Gia gắp ly rượu lên.“Ly này chúc người có thể tìm thật tốt rồi tốt.” Dứt lời uống một hơi cạn sạch.

Không giải thích được Túc Cho cũng đi theo uống cạn. Mặc dù nàng không hiểu lắm Vương Gia ý tứ, chỉ là, hấn tổng sẽ không hại nàng, cho nên hấn cũng yên tâm to gan bởi Vương Gia uống vài chén.

Nhưng kỳ quái, luôn luôn tửu lực hơi tẻ nàng, vào lúc này sao 3 ly rượu xuống bụng, liền hỗn loạn đứng lên? Trước mặt Vương Gia là càng lúc càng mơ hồ, càng lúc càng không rõ rệt.

Không tới một chiếc đèn thời gian, nàng —— ngủ bất tỉnh. Chờ Liễn Túc Cho lần nữa tỉnh lại, người đã không còn ở vương phủ, mà là đang ở trên kiệu hoa đội ngũ đưa gả .

Đầu óc nàng mơ hồ, không nhận được đối người bên ngoài gọi: “Đây là chuyện gì xảy ra? ! Các người tính toán dẫn ta đi nơi nào? !”

Vừa nghe tiếng Định Quốc Công Chúa từ trong hôn mê tỉnh lại đối với người bên ngoài gằm thét, đám nô tỳ của hồi môn toàn bộ bị dọa sợ. Trong lúc cuống quýt có người cấp báo Dương Phong.

Dương Phong từ đầu đội ngũ thúc ngựa tới đây, nhưng hấn chỉ nói đơn giản ngắn gọn : “Buổi tối sau khi đến khách sạn nghỉ ngơi, ta sẽ cho người đáp án.” Ý tứ muốn nàng tạm thời nhẫn nại, chờ cái gì cũng hỏi.

Mặc dù hiểu kỳ chết rồi, chỉ là, túc cho biết dù thế nào hỏi, một ít mặt chỉ cùng trung niên nhân cũng sẽ không nói cho nàng biết câu trả lời.

Cho nên, đây tất cả cũng chỉ có đợi đến ban đêm mới có thể biết được á! Nàng chấp nhận tiếp tục mặc cho kiệu phu mang nàng đi.

Sau khi dùng qua bữa tối, tên kia trung niên khốc nam tử rút cuộc ở một ngày mệt mỏi lữ trình sau lại độ dò vào đầu.

Túc Cho lập tức nhảy đến bên cạnh hấn.“Người không phải là muốn cho ta đáp án sao? Ta còn chờ đấy!”

Nhìn mặt nàng bộ dáng không biết đáp án thề không thôi, Dương Phong biết không thể gạt được rồi, hướng chỉ, đưa nàng đến vương triều cũng phải muốn nàng biết là chuyện gì xảy ra, bằng không, nàng này một bộ bà dữ dẫn bộ dáng, này Mộc Hoa Lê làm sao tiếp nhận nàng vì nàng dâu?

“Liều cô nương, ta tin tưởng ngươi sẽ vì cứu Đại Tổng mà hy sinh cá nhân.” Vì vậy, Dương Phong đầu đuôi gốc ngọn sắp sửa nàng thay thế Định Quốc công chúa gả cho phiên bang một chuyện đều nói hết.

Túc Cho nghe xong, lập tức liền hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì. Trung niên nam tử này lại cùng Vương Gia trong trấn vương phủ thông đồng, muốn nàng thay thế Định Quốc Công chúa. Ông trời! Lần này phải như thế nào là tốt? Đồng ý cùng không đồng ý cũng không được nha! Quan hệ này Đại Tổng sống chết tồn vong nha!

Nàng như thế nào bị liên lụy vào đến nha! Còn phải tìm được Uyển Đại cùng Khương Huyền nha! Nàng nếu như vậy gả đi, chẳng phải là không cách nào trở về Trung Nguyên nữa? !

Liều Túc Cho cũng hấp giọng điệu. “Ta không đồng ý! Cái gì ta đều không đồng ý!”

“A! Liều cô nương, ngươi không còn sự lựa chọn nữa rồi! Không còn kịp rồi, chúng ta đã nhanh tiến vào vương triều rồi, nếu chọc giận đến Mộc Hoa Lê, chỉ sợ vương triều đại quân xuôi nam, Tổng Triều dân chúng liền nguy hiểm.” Dương Phong bắt được hai vai túc cho, mặt mo gấn đầy van xin.

“Không! Ta không phải Định Quốc công chúa, ta cũng vậy không phải Tổng Triều con dân, một chút Đại Tổng Hoàng thất lễ nghi ta không hề hiểu, chỉ sợ giấy gói không được lửa, ngươi đừng cho là thật có thể ngày qua biển!”

“Có thể! Có thể! Chân chính gặp qua Định Quốc công chúa diện mạo, ngoại trừ ta ra cùng bọn nha hoàn, sẽ không những người khác. Bên ngoài kiểu phu, còn người nữa tương lai vị hôn phu tất cả đều chưa từng thấy qua. Liều cô nương, ngẫm lại xem, Đại Tổng con dân sinh mệnh toàn bộ nằm ở trên tay ngươi, người.”

“Ta không đồng ý! Ngươi không phải có thể làm như vậy, ta muốn nghỉ ngơi, mời đi ra ngoài, ngươi không có quyền lợi bức bách ta!”

Dương Phong chính là còn muốn nói cái gì, nhưng Túc Cho xoay người không để ý tới; chuyện hoang đường như vậy há có thể xảy ra! Trở thành tội nhân cũng được, tóm lại, nàng không xuất giá!

“Dương đại nhân! Chúng ta sẽ để cho Liều cô nương nghỉ ngơi đi!” Ở ngoài cửa nha hoàn ở bên trong, có một nữ tỳ gọi Tiểu Khúc cơ trí mà đối với Dương Phong nháy mắt. Vì vậy Dương Phong không có nói thêm nữa, phân phó Túc Cho nghỉ ngơi thật tốt, liền cùng nàng cùng nhau đi ra ngoài.

Thẳng đợi đến Dương Phong sau khi rời đi, Liều Túc Cho hư mềm tựa vào giường hẹp, trong đầu thoáng qua vương triều người đặc hữu cá tính ——

Hắn sẽ là cá thô bị không chịu nổi nam tử; hắn đúng là một người có một không hai đại nam nhân; hắn càng thêm chinh chiến sa trường, giết người không chớp mắt, đầy tay máu tanh lỗ mãng; hắn hơn có thể một tay liền có thể ghìm chết nàng.

Vương triều nam nhân quá cường tráng rồi, hơn nữa, cũng thích lấy bạo lực chinh phục nữ nhân! Đây là nàng kết luận sau khi học lịch sử đối với nam nhân vương triều. Túc Cho khế vượt hai gò má lạnh lẽo của mình.

Nàng biết mình tồn tại ở tầng dưới chót nhất, mặc kệ giãy giụa thế nào, đó là thân ở tại Tổng triều mờ mịt cực độ sợ hãi. Nàng chỉ hi vọng, ở trong thế giới mờ mịt này có thể tìm về thế giới của mình

Vậy mà, mặc kệ nàng cỡ nào sợ hãi, như cũ phải trước tiên ở này không biết ‘trên thế giới sinh tồn, mới có cơ hội trở lại nơi nàng sinh trưởng niên đại.’

Nhất định sẽ có một ngày. Ở trong phòng khách điểm, Dương Phong đi qua đi lại thông thả khoan thai. Quyết định không thể đưa Liều cô nương về! Nếu Mộc Hoa Lê biết hắn sắp là con dâu phụ mất tích, không cần Tổng Triều hủ giận mới có quỷ, chỉ sợ đến lúc đó trở lại hoàng cung hắn sẽ chờ bị ngũ mã phân thân.

Cho nên, dù nói thế nào, ngàn vạn lần không thể để cho nàng trên đường chạy trốn, chuyện vừa tị thành thuyền, sẽ để cho nó sai luân. Sẽ không có người phát hiện sự thật. Việc cấp bách, là muốn như thế nào thuyết phục Liễu cô nương! Đây mới là chuyện làm Dương Phong đứng ngồi không yên.

Tiểu Khúc lên trước dâng lên nhất kế: “Chỉ cần có thể đưa tới vương triều, trước chế phục Liễu cô nương, một khi đưa người xong liền cùng chúng ta không liên quan! Chỉ cần khiến Mộc Hoa Lê biết, Định Quốc công chúa từng từ trên ngựa té xuống, ngã hư đầu óc, đến lúc đó, bởi vì nàng làm sao không theo, cũng vẫn không trở về rồi.”

Dương Phong cau mày: “Vấn đề là như thế nào chế phục Liễu cô nương nha?”

“Đại nhân quên? ! Vương Gia từng giao cho người một chai Thuốc Gây Mê, chúng ta mỗi ngày hôn mê nàng là được, bao nàng một đường an tĩnh hướng vương triều đại cung.”

Dương Phong mặc dù an tâm rồi lại lo lắng, thở dài. “Thật không như thế hay trời xanh trên cột, hảo hảo một cái chuyện vui lại thành mức này? ! Tìm cô nương giả thay Định Quốc công chúa, chỉ là hi vọng hai nước có thể mạnh khỏe không còn chiến sự thôi.”

Mới từ sa trường chiến thắng trở về lại nghe được tin đồn, nguyên tưởng rằng sẽ có mấy ngày thanh tịnh. Không ngờ, nay hần không thể tin được chính là, hần lại từ trong miệng tỳ nữ biết được, hần tướng tại sáng mai cưới vợ đã tiến vào trong cung cô gái Trung Nguyên —— Định Quốc công chúa.

Hần quả thật giận đến mau giận sôi lên. Không chút nghĩ ngợi, hần ngay sau đó chạy nhanh đến đại đường.

“Ta tuyệt không đồng ý cưới cái gì Định Quốc công chủ!” Hần hướng phụ thân Mộc Hoa Lê rống: “Tại sao không có trưng cầu ý kiến của ta, liền tự tiện thay ta an bài cửa hôn sự này? !” chuyện này quả thật mau tức điên rồi.

“Đây là vương ý tứ.” Mộc Hoa Lê biết hần tính tình bướng bỉnh, từ từ trả lời.

“Thành Cát Tư Hãn ý tứ? !” Hần không tin.

Mộc Hoa Lê lại trở về hần một câu đơn giản lại khẳng định lời nói: “Không tệ!”

Chuyện này A Cách Đạt giận điên lên, hơn nữa còn là nổi trận lôi đình. “Hần bị điên rồi! Hần biết rõ ta ghét nhất cô gái Trung Nguyên tay trái gà không chặt, hần là cố ý chĩnh ta đấy!”

“Vương có ý tứ là, người động một chút là hướng Công chúa trong cung lớn tiếng găm thét, mà người cũng hiểu, chúng ta vương triều nữ hài nhi, hơn nữa lại quý vi công chúa, có mấy cái...nào nguyên ý chịu được tính tình trâu bò của người? Trừ người ra này hai hồng phần tri kỷ —— Viên Trinh Tử cùng Cát Thiệu Nữ bên ngoài, . . . , còn có ai sẽ giả người? Nhưng là, hai người bọn họ cũng đều không xứng với thân phận của người, cho nên, vương không muốn người lớn tuổi còn không vợ không con, nghĩ tới nghĩ lui, còn là Định Quốc công chúa thích hợp nhất người!” Mộc Hoa Lê Lão Thần khắp nơi trả lời: “Cứ nghe Định Quốc công chúa dịu dàng động lòng người, Khả Hãn tiện đường trảng điểm cho đòi người cho vị hôn phu.”

A Cách Đạt không những không cảm kích, hoàn trả một câu, “Đáng chết! Hần cố ý trả thù sao?”

“Trả thù? ! Hần tại sao muốn trả thù người? ! Cũng đừng hư Khả Hãn tốt tính hừm! Dù sao Trinh Tử cùng Thiệu Nữ chỉ là cô gái bình dân bình thường, không biết lễ nghi trong cung vương triều chúng ta, chỉ xứng lấy về làm thiếp!” Mộc Hoa Lê cảnh cáo A Cách Đạt

A Cách Đạt cũng rất rõ ràng lời cha nói không sai, nhưng là. “Cha! Người có điều không biết, Khả Hãn lúc này Tây Chinh, không chỉ có thu nước láng giềng, hần còn lượm nữ tử.” A Cách Đạt nói.

“Lượm cái gì cô gái? !” Mộc Hoa Lê lòng hiểu kỳ bị khơi lên.

“Là một kỳ quái nữ oa nhi. Mới nhìn giống như Trung Nguyên cô gái, có chút nhu nhu nhược nhược, nhưng là, trang phục rất quái dị, còn có tóc không dài không ngắn, nói đến người cũng sẽ không tin, Khả Hãn đối nàng điều ngoa, nhưng ngàn y trăm thuận kia! Đối với nữ nhân khúm núm” A Cách Đạt giễu cợt nói.

“Vì vậy người liền đem người giễu cợt biểu hiện không bỏ sót?”

“Dĩ nhiên! Khả Hân mặc dù mau bốn mươi tuổi, cùng ta tuy là chủ tử cùng nô bộc, nhưng tương giao giống như bằng hữu nhiều năm, chắc hẳn phải vậy ta đối với hắn mà đánh giá tới nhất định là nói trúng tim đen.”

“Bao gồm hẳn thích nữ nhân.”

“Dĩ nhiên!”

“Cho nên đáng đời người bị hắn cả!” Mộc Hoa Lê giá hạ tử tuyệt không đồng tình con lớn nhất rồi.

“Nói gì vậy? !” A Cách Đạt nói.

“Tiếng người.” Mộc Hoa Lê uy nghiêm nói.

Biết cha đã sừng mặt lên, A Cách Đạt cũng đang trải qua mà nói: “Tóm lại, ta tuyệt không đồng ý cưới này mảnh mai Định Quốc công chúa, một người không có cá tính.”

Hắn vừa nghĩ nhu nhược kia không xươg, kiêu tích tích cô gái Trung Nguyên, liền mặt khinh thường, kẻ điên mới chịu đồng ý cưới cái bình hoa vô dụng, đại khái chỉ hiểu được sanh con, căn bản không cách nào thay hắn chăm sóc yêu thích con ngựa —— Hắc Mã

Hắc Mã ở trong lòng hắn nhưng xếp hàng thứ nhất đấy!

Hừ! Lão bà! Coi là cái gì? ! Đây đường tùy tiện tìm 1 người cũng chịu làm thê tử A Cách Đạt hắn, hẳn muốn Định Quốc công chúa này làm gì? !

Mặc dù hắn kiên trì không cưới Định Quốc công chúa, nhưng, Mộc Hoa Lê không có ý định bởi vì A Cách Đạt mà phá hủy trung thành của mình đối với Thành Cát Tư Hãn .

“Mặc kệ người có hay không đồng ý, tóm lại, Định Quốc công chúa là người của phủ chúng ta đã thành định cục, người đừng hòng lại nói không.”

“Không! Còn là một câu không!” A Cách Đạt cả giận nói.

“Người không có quyền lợi nói không, dù sao, một khi Định Quốc công chúa được cưới vào cửa, người nghĩ lạnh nhạt nàng cũng là chuyện không liên quan đến ta, người nghĩ cưới mấy lão bà ta cũng vậy sẽ không ngăn cản người, đã hiểu đi!”

“Thì ra là người cũng không ưa thích cô gái Trung Nguyên cô gái” Giống như phát hiện đại lục mới, A Cách Đạt trừng mắt nhỏ.

“Có thích hay không là một chuyện khác, tóm lại Định Quốc công chúa người là phải cưới .”

Khỏi bày giải, Mộc Hoa Lê ra lệnh một tiếng, tất cả rước dâu công việc ở ngoài sáng sớm bị thỏa đáng.

“Đáng chết Thành Cát Tư Hãn!” A Cách Đạt giận dữ nguyên rủa.

Hắn mặc dù nhất định phải cưới Định Quốc công chúa, nhưng cũng không có ý định đối xử tử tế Thành Cát Tư Hãn an bài hôn sự cho hắn. Phải có cho tên kia Định Quốc công chúa đến hạ mã uy mới đúng.

Chủ ý đã định, hắn tiện tay chuẩn bị. Bọn họ lại dám như thế đối nàng! Thật lấy nàng giả mạo Định Quốc công chúa gả cho vương triều nam nhân? !

Mấy ngày tới nay, Túc Cho vẫn ở vào trạng thái bất tỉnh, mặc cho đưa gả đội ngũ đem lấy nàng mang ra khỏi Trung Nguyên, một đường bốn ba. Đối nàng trở lại ý thức, người đã vào Nhân Vương hướng, mà những thứ kia theo nàng lặn lội đường xa người sau khi ăn no, toàn bộ đi trở về Trung Nguyên rồi! Càng quá phận chính là, của hồi môn người vừa nghe vị hôn phu của nàng nói rõ không cần cận thân nha hoàn của hồi môn tới đây, tất cả đều lưu. Cho nên hẳn hiện tại vị trí, hoàn cảnh, không đơn thuần là xa lạ đại trạch, càng thêm là khuôn mặt hoàn toàn xa lạ !

Chắc hẳn bọn họ mọi người sớm đã thông minh hồi báo hoàng thượng, giao soa đi rồi! Liều Túc Cho càng nghĩ càng tức, càng tức hàm răng cắn được càng khách khách vang.

Nàng mới không ngu ngốc đấy! Bọn họ ném nàng ở nơi này sau nàng liền ở lại sao, nàng chẳng lẽ sẽ không học bọn họ cũng bỏ trốn mất dạng sao? !

Không chút nghĩ ngợi, nàng đem lấy giá y toàn bộ cởi ra, ngay sau đó ở góc một ít rương lớn của hồi môn trong quần áo đông lật tây lật, định tìm ra món giắc váy dài y phục, nhưng là không có trúng ý nàng, cuối cùng, đành phải đem lấy liền một cái đơn giản nhất nhu quần áo.

Nghĩ tại bọn họ niên đại này tìm ra tương tự quần jean đồng phục, quả thực là si nhân nằm mộng, Túc Cho rất là chấp nhận.

Sau khi thay xong quần áo, nàng đi ra phòng trong,

Không ngờ, có hai nha đầu đứng ở cửa miệng liếm thân là lễ nói: “Công chúa, Dương đại nhân từng báo cho nô tỳ, nói người từng bị người xấu bắt đi, vô ý ngã xuống ngựa, thể cốt còn không quá khỏe mạnh, cho nên cung thỉnh Khả Hân đơn giản hoá hôn lễ; cũng bởi vì thân người còn yếu, xin chớ ở trong phủ đi loạn, để tránh đả thương ngọc thể.”

Hai người này nhìn như nô tỳ nha đầu mặc dù nhún nhường, nhưng một đôi mắt cũng là hết sức vô lễ ở trên người nàng ngẩng tới ngẩng lui, khinh thường nhướng mày, tựa hồ căn bản không đem lấy nàng đường đường Đại Tổng công chúa để ở trong mắt. Tuy nói nàng là giả mạo, nhưng nàng cửa cũng không biết tình kia! Há có thể dùng này vô lễ ánh mắt trộm dò xét nàng!

“Dương đại nhân cũng trở về Trung Nguyên rồi sao? !”

“Đúng vậy! Công chúa!”

Đáng chết! Một đám trời đánh.

Tức thì tức, nàng phải cố gắng đè nén xuống tức giận, không thể không duyên cớ chọc giận người vương triều, nếu không khó bảo toàn tính mạng từ trong Hoàng hà thật vất vả thu hồi một cái mạng lại bay.

Nhưng. . . . Phải có tìm người nói chuyện một chút nha! Vô luận như thế nào không thể nữa lỗi đi xuống. Ở có lẽ còn có thể vấn hồi dưới tình huống, nàng phải cố gắng, tin tưởng chú rể cũng sẽ không vui lòng cưới một công chúa giả; lại nói nàng Liễu Túc Cho là người hiện đại, cũng không thích hợp hôn nhân cung đình, cũng không thích hợp bọn họ này đối với nàng tới đã là tác cổ cổ nhân.

Sau khi trầm mặc một hồi, Túc Cho nâng lên con ngươi sáng trong: “Ta có thể trông thấy chú rể sao?”

Hai tỳ nữ trợn to mắt, tiếp hé miệng nở nụ cười.

Quả thật như Dương đại nhân nói, Định Quốc công chủ ngã hồng đầu óc rồi, còn muốn ở đêm động phòng hoa chúc trước nhìn thấy chú rể? Ai! Đáng thương họ ngưỡng mộ lại sùng bái sa trường dũng mãnh chiến tướng —— A Cách Đạt.

Tỳ nữ rõ ràng hiển lộ ra khinh bỉ vẻ mặt. “Thật xin lỗi, tân lang đang cùng với tân khách uống rượu, không cách nào gặp người, công chúa nếu có chuyện, đợi đêm động phòng hoa chúc rồi hãy nói!”

“Đêm động phòng hoa chúc” vậy sao được? “Túc Cho không khỏi sợ hãi kêu. Cửa chỉ của nàng ở trong mắt tỳ nữ đều là luống cuống, cho nên hai cặp khinh thường trông mắt lại nhìn chăm chú vào nàng; nhưng nàng tuyệt không để ý, cuống quít bắt được một người trong đó mảnh khoé.” Ta thật sự có chuyện quan trọng phải cáo tố chú rể, nếu không cũng sẽ muộn.”

Nô tỳ bị nàng nắm cổ tay không chút nghĩ ngợi hất ra tay Túc Cho, “Muốn gặp chú rể xin mời đợi tại hi phòng, để người khác nhìn thấy lại mất mặt xấu hổ.”

Túc Cho ngẩn người, đột nhiên hiểu hai người này nô tỳ căn bản xem thường nàng này công chúa! Nàng nhất thời tức giận, hoàn toàn quên nàng là cá người văn minh, không phải Tống Triều Định Quốc công chúa.

“Lớn mật! Ta đường đường Đại Tổng Định Quốc công chúa ra khỏi cửa phòng là mất mặt xấu hổ? 1” Túc Cho không chút nghĩ ngợi, liền hướng hai nô tỳ rống đi.

Nhưng làm, hai người này là quyết tâm, căn bản không để ý tới nàng, hai cặp mắt thông minh ở trên người là chuyển tới chuyển lui, khinh miệt khinh thường hừ một tiếng.

Thật sự của các nàng lớn mật! Nhưng này là A Cách Đạt đại nhân trực tiếp hạ lệnh, đối với Định Quốc công chúa không cần cố kỵ một chữ “Lẽ”. Chắc hẳn phải vậy, người nào sẽ coi trọng một tay trái gà không chặt Đại Tổng công chúa? Làm sao lại được phụ quan coi trọng ?

“Công chúa tự mình cởi giá y, lại mặc quần áo như người giúp việc, không giống người giúp việc là cái gì? Không phải mất mặt xấu hổ là cái gì? !”

Két? ! Phản! Phản! Nô tỳ so công chúa khí thế của còn lớn hơn? !

“Các người lớn lối như thế nữa, ta gặp được phụ quân nhất định phải để hần làm chủ!” Túc Cho uy hiếp nói.

Không ngờ họ không sợ ngược lại cười mỉa. “Chỉ sợ công chúa sẽ thật to thất vọng hừm!”

Không đợi nàng mở miệng nữa. “Xin công chúa trở về phòng!” Nô tỳ nói.

Đáng chết! Này cái quỷ gì phong khí, nô tài lại so chủ tử lớn hơn? Hơn nữa, Túc Cho nhìn ra được, này hai cặp mắt khinh bỉ, trong mắt họ không có nửa điểm tôn kính, ngược lại càng thêm khẳng định nàng là người không có nhân cách, sau đó, ở nàng vẫn không rõ sở dưới tình huống, lại bị này hai nô tỳ cho khiến cho Thuốc Gây Mê, toàn thân vô lực bị nửa giải về phòng, chết ngất ở trên giường.

Ở nàng ý thức nửa mơ hồ xuống trạng thái , chỉ có thể tự hỏi: ông trời! Ta nên như thế nào làm? ! Tại sao gặp xui xẻo chuyện sẽ xảy ra ở trên người ta? ! Nàng cơ hồ đã nhìn đến chờ ở trước mặt nàng con đường là đi xuống vực sâu không đáy, không ai có thể kéo nàng một thanh.

Lần này, nàng cuối cùng biết đây là vận mạng loay hoay.

Đang trong phòng hỉ, Túc Cho thật sự là bất tỉnh nhân sự. Này hai tỳ nữ chính là của Cát Thiệu Nữ cùng Viên Trinh Tử. Hai người bọn họ có thể nói là hồng phần tri kỷ của A Cách Đạt, cũng là hần sau khi chinh chiến sa trường dịu dàng ôn hương, cũng khó trách họ dám đối với Định Quốc công chúa vô lễ.

Chắc hẳn A Cách Đạt đã đối với các nàng nói ra đối với việc hôn sự này bất mãn rồi, mà họ cũng muốn nhân cơ hội này giết uy tín của Đại Tổng công chúa, lấy việc mình không thể gả cho A Cách Đạt làm chánh thất mà tức giận.

Sau khi đưa Định Quốc công chúa về, hai người tới trước mặt A Cách Đạt.

“Đối với công chúa tò mò xong rồi?” A Cách Đạt ôm lấy Cát Thiệu Nữ cùng Viên Trinh Tử, cười trêu nói.

“Còn nói đấy! Thật không hiểu được bộ lạc trưởng nghĩ như thế nào, lại đồng ý Khả Hãn cưới Đại Tổng công chúa không ai muốn này.” Cát Thiệu Nữ bực tức nói.

“Vậy là sao! Nghĩ này Đại Tổng công chúa yếu đuối, như thế nào phục vụ được người?” Viên Trinh Tử cũng nũng nịu.

A Cách Đạt chỉ là nhìn rượu trong chén, cười nhạt: “Nói cũng phải!” Hần vuốt cánh tay Cát Thiệu Nữ, “Nhưng ta không cần lo lắng, Đại Tổng công chúa này không cách nào phục vụ ta, tự nhiên là có người có thể la!” Hần cười đến rất tặc, một đôi mắt vợi ở trên người Cát Thiệu Nữ cùng Viên Trinh Tử nhìn.

“Chỉ sợ công chúa không chịu đấy!” Trinh Tử khích bác nói.

“Có nàng không chịu lập trường sao?” giọng nói bình thản nhưng sau lưng lại là cuộc phong ba

Cát Thiệu Nữ cùng Viên Trinh Tử nhìn nhau cười một tiếng: “Xin hỏi đại nhân khi nào cưới tỳ muội ta vào phủ? !”

A Cách Đạt cười cười: “Chờ sau khi ta đem Đại Tổng công chúa vào lãnh cung, ta sẽ cưới hai người làm thiếp.” Hần bỗng nhiên dừng lại, “Mặc dù được đặt tên là thiếp, nhưng kỳ thật là so công chúa chánh thất còn hơn chánh thất.” A Cách Đạt nói.

Cát Thiệu Nữ cùng Viên Trinh Tử vừa nghe, đều hài lòng cười lên , bưng ly rượu lên cũng cùng với hần uống rượu.

A Cách Đạt trái ôm phải ấp, hoàn toàn không đem chánh thất Đại Tổng Định Quốc công chúa để ở trong mắt.

Dù sao này công chúa chỉ là Đại Tổng vì cầu lấy nhất thời hòa bình mà đưa tới một cái cớ phẩm thôi.

Có lẽ, hẳn có thể ném thử một chút Đại Tổng cô gái ôn thuần dịu dàng, hoặc là sẽ có khác một phen tư vị cũng không nhất định.

A Cách Đạt lạnh lùng cười, bên môi lạnh lẽo sâu hơn trầm hơn.

3. Chương 3

Từ từ thanh tỉnh Túc Cho mở hai mắt ra.

Nghĩ đến người nàng thật bị ném ở nơi Phương Bắc trong vùng đại mạc vương triều, liền phải nhảy dựng lên.

Nàng nhớ lại lúc trước này hai người nô tỳ vô lễ, càng sâu hơn nàng đối với này cái cớ hôn sự hoang đường vừa có thể cười vừa chán ghét.

Mắt thấy bốn bề vắng lặng, chính là cơ hội chạy trốn tốt nhất, không trốn nữa chính là con đường chết.

Mới nhảy xuống giường, rồi nàng lại nhớ tới khi nàng bị hôn mê đưa tới vương triều thì Dương đại nhân trầm giọng muốn nàng cứu Đại Tổng con dân khỏi bị vương triều xâm hại, dạy nàng đi cũng không an, không đi cũng không thỏa nội tâm bồi hồi.

Nhưng nàng hiện nay không đi, chỉ sợ cũng không có cơ hội nữa á! Huống chi, nàng cũng không phải là người dân thời Tống, không cách nào thay đổi lịch sử, càng không cách nào cứu bọn họ miễn ở chiến sự nha!

A! Mặc kệ nhiều như vậy, tóm lại, trước chạy đi lại nói.

Vì vậy, nàng thu thập một ít đồ cho vào trong tay áo, rón ra rón rén trốn hướng cửa chính.

Đi ra cửa chính lại chuyển đến hành lang nhỏ, Liễu Túc Chp không ngừng cau mày. Không có chuyện làm sao một cái phòng làm cho tựa như đại đường, một tiểu hành lang lại một cánh cửa, thật là!

Đương lúc nàng nói thầm, nàng vừa mở ra cánh cửa nàng cho là ban ngày quần đi ra cửa chính, lại ngăn người một hồi lâu, tiếp xin lỗi nuốt nước miếng, khắc ra một câu: “Thật xin lỗi! Làm như ta không nhìn thấy.”

Nàng nhìn thấy trường hợp là: một đại nam nhân, vô cùng khôi ngô nam nhân đang vui ở trong một đồng nữ nhân, những cái này nữ nhân tựa như kỹ nữ để nửa thân trần trên ngực cho hắn hôn.

Này ở thế kỷ hai mươi là rất bình thường, trong phim A hoặc trong phim cấp 3 đều có thể nhìn thấy, cho nên Túc Cho cũng không có ý tứ có được hay không.

Chỉ là, nàng phải đi qua bên cạnh bọn họ mới có thể trở lại cửa chính. Bị bắt đắc dĩ, nàng dùng tay áo che kín nửa bên mặt mình, bước nhanh đi về phía cửa chính.

Tám phần nàng xông lăm vào trong phòng người khác Nhưng rất kỳ quái, này rõ ràng là ra khỏi cửa phòng cần phải trải qua địa phương nha? Làm sao sẽ biến thành xông nhầm vào bên trong phòng người khác rồi hả ?

Nàng thật sự không làm rõ được, mà nàng cũng không muốn biết rõ, bởi vì không đi nữa sẽ tới không kịp, chỉ sợ bị phát hiện thì muốn đi cũng đi không được. Túc Cho lập tức liền xoắn lớn bước chạy á!

Bởi vì bận về việc.. Tìm kiếm giống như là địa phương chuông ngựa, Túc Cho căn bản không phát hiện tên kia nam tử nửa thân trần cũng đi theo phía sau nàng đuổi tới.

Nam tử kia không phải là người khác, chính là nghĩ tại đêm tân hôn cho nàng đến hạ mã uy vị hôn phu
—— A Cách Đạt

Đang ở nàng mở cửa cùng hắn bốn mắt chống lại thì hắn đã rõ ràng hiểu, nàng chính là Đại Tổng Định Quốc công chúa. Vương triều nữ nhân không có một ai giống như nàng như vậy nhỏ nhắn thân thể, cho nên, chỉ bằng vào nàng thân thể gầy yếu, có thể đoán ra thân phận của nàng.

Hắn vô cùng hiểu kỳ, nàng đến tốt cùng chạy ra cửa phòng muốn làm gì? Sẽ là Tổng Triều phái tới nằm vùng sao? Nếu là lời nói, Tổng Triều không khỏi quá khinh thường bọn họ vương triều rồi, lại phái gián điệp hồ đồ này, mà ngay cả tự mình vị hôn phu cũng không nhận biết!

Buồn cười! Thật cực kỳ buồn cười.

Sau khi hắn âm thầm đi theo, bỏ đi suy đoán nàng là Đại Tổng phái tới nằm vùng . Bởi vì cô nương kia căn bản liền võ công cũng sẽ không biết, nếu là nằm vùng, chỉ sợ không ra mười ngày nửa tháng lập tức bị người bắt được.

Dù sao cũng không có gian tế kém như vậy đi! A Cách Đạt thầm nghĩ cười nhạt. Nhưng hắn còn là một đường theo dõi nàng, nhìn nàng đến tốt cùng muốn chơi gì xiếc.

Túc Cho đi một chút lại dừng một chút, vừa ghé đầu vừa suy nghĩ, giống như đang tìm cái gì.

Rẽ một chỗ ngoặt vừa một Đại Loan; qua ngòi Tiểu Kiều vừa một tòa Tiểu Kiều!

Ông trời! Đây cái gì phủ đệ nha? Không có chuyện gì làm sao phải tạo lớn như thế? ! Có mấy con chim ở nha? ! Mau đưa nàng mệt mỏi Túc Cho không ngừng nói thầm .

Ah? Tựa hồ là có tiếng ngựa hí đấy! Chẳng lẽ nàng tìm được chuồng ngựa? Nha! Thật tốt quá.

Vì vậy, Túc Cho hưng phấn nhảy dựng lên, ba chân bốn cẳng hướng phát ra “Khàn” tiếng của địa phương phóng tới.

Một con thuần trắng, cao lớn Mach nhưng đứng ở dưới ánh trăng.

Nha hô! Ông trời không phụ người có tâm! Cuối cùng là cho nàng tìm được một con ngựa chạy trốn, vừa đau lại thương bấp chân, nàng liền chạy đến trước mặt con ngựa cao lớn

“hi! Ngực người khỏe không! Ta tên là Liễu Túc Cho, ta muốn cùng người làm bằng hữu, có được hay không? Chớ ghét bỏ ta hừm! Ta đây đại mỹ nhân sẽ hảo hảo thương người, tiếc người!”

Túc Cho vừa nói vừa giơ tay lên ở gò má ngựa vỗ vỗ.

Một bên một đường theo dõi nàng A Cách Đạt thiếu chút nữa gọi ra. Ông trời! Cô nàng này là sống được không nhịn được à nha? Lại dám đưa tay sờ Hắc Mã của hắn!

Đang ở thời điểm hắn cho là Hắc Mã nhất định sẽ giơng chân đạp nàng thì lại thấy Hắc Mã không có bất kỳ phản ứng , trực tiếp mặc cho Đại Tổng công chúa nhẹ giọng nói nhỏ vuốt ve, thật làm hắn sửng sốt.

Không thể nào! Hắc mã là tuyệt đối không cho phép bất kỳ nữ nhân nào ở bên cạnh nó đảo quanh , hơn nữa, còn là một cô gái Đại Tổng xa lạ! Nhưng là, coi như A Cách Đạt làm sao không tin tưởng đi nữa, cũng không thể mở mắt nói mò đi! Bởi vì Hắc Mã chẳng những không bài xích Định Quốc công chúa, hơn nữa —— còn tựa như đại nam nhân, đem lỗ mũi ghé vào bên cổ công chúa làm nũng tựa như mèo nheo đấy! Đây. Đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra? Hắn quả thật không thể nào tin nổi mình tận mắt nhìn thấy.

Không chỉ có Hắc mã không bài xích nàng làm hắn quái lạ, càng làm hắn không thể nào tin nổi chính là, tên kia Đại Tổng công chúa lại không giống cô gái nhu nhược, cứ nhiên đạp một cái liền xoay mình lên trên lưng Hắc Mã cao lớn, hơn nữa, nàng còn nắm chặt dây cương Hắc Mã, điều khiển nó liền nhảy qua mỗi bước nhỏ.

Đáng chết! Nàng kia nhất định sẽ bị Hắc Mã làm cho ngã xuống ngựa, cô ấy là Mỹ Lệ, chiếc cổ xinh đẹp nhất định sẽ bị ném gãy!

Nhưng. Càng đáng chết hơn chính là, Hắc mã cũng không phản kháng chỉ huy của nàng, lại nghe theo mệnh lệnh của nàng, tiểu thủ chạy xuống.

Hắc mã là con ngựa tốt, mà Định Quốc Công Chúa tựa hồ cũng rất có thể biết ngựa tốt, nàng hài lòng vỗ vỗ đầu ngựa, sau khi thủ thủ thì một câu, liền tính toán cỡi Hắc mã hướng của chính phủ đệ chạy đi

Không kịp ngăn cản nữa, chỉ sợ hắc mã sẽ bị thê tử đùa cợt đào hôn, hơn nữa còn mang đi con ngựa hắc yêu quý, loại sự việc này hắc mã cũng không tính toán để nó xảy ra.

Chỉ là, hắc mã muốn trêu cợt trêu cợt nàng.

Ngày đó giết Định Quốc công chúa còn muốn cho hắc mã khó coi, hắc mã nếu không thu phục toàn bộ nàng chỉ sợ về sau thực sẽ như Hắc Mã, để cho nàng cỡi trên đầu. Hơn nữa. Nếu hắc mã không có đoán sai, nàng tám phần là muốn đem về Trung Nguyên. Nàng nha! Quả thực là ý nghĩ kỳ lạ.

A Cách Đạt mặc dù cực kỳ kín đáo lấy kinh công theo dõi, nhưng can đảm can trọng Liễu Túc Cho cũng sớm một chút phát giác có chuyện không tầm thường, tựa hồ có người theo dõi nàng, nhưng nàng cũng không đánh thảo kinh xà, sau khi ra khỏi phủ đệ, nàng nhanh chóng xông vào hẻm nhỏ, mắt cũng không còn dừng lại bận rộn nhìn chung quanh, quả nhiên nàng tìm được một cái đồn gác.

Lần này theo dõi nàng, nam tử đại hán khôi ngô không bị nàng gõ bất tỉnh, cũng bay nửa cái mạng!

Túc Cho ở quẹo vào con hẻm thì cố ý ngừng tạm, để tránh nam tử kia không có nhìn thấy. Đang xác định hắc mã theo kịp, nàng đã bị thỏa đại thiết côn, dùng một tay khê vuốt đầu ngựa, khiến nó dừng lên tiếng, đang ở A Cách Đạt lúc quẹo tới, nàng ngồi ở trên lưng ngựa, cho hắc mã một cảnh tỉnh!

“Phanh!” một tiếng, A Cách Đạt thân thể mềm mại té xuống.

Khi hắc mã ý thức sắp mơ hồ, hắc mã rõ ràng biết nàng gõ hắc mã Nhất Côn, liền hung ác cắn răng nghiêng lợi hướng Liễu Túc Cho rống đi: “Chân trời góc biển, ta nhất định sẽ bắt được ngươi, lột da của ngươi, ăn thịt của ngươi, uống máu của ngươi. Tiệt. Hôm nay sì. Nhục.”

A Cách Đạt một phen ngoan ngoãn làm cho Túc Cho cũng không nhận được tim đập nhanh trong chốc lát.

“Thật xin lỗi! Ta không phải cố ý! Mà ta không có biện pháp khác nha! Thật xin lỗi, không thể làm gì khác hơn là uất ức ngươi.” Hướng về phía bóng dáng của người bất tỉnh, nàng le lưỡi một cái.

Ồ nàng sắp xoay người muốn lên ngựa, lại nghe phải hắc mã từng tiếng khê rên.

Ngày! Chẳng lẽ đã muốn tỉnh? Không có nhanh như vậy chứ? Không được! Lấy hắc mã tráng kiện thân thể, nàng một giây này đại khái đối với hắc mã cũng không còn tác dụng gì, phải ngấm lại biện pháp kéo hắc mã mới thành.

Trầm ngâm một lúc sau, túc cho rút cuộc nghĩ ra tốt biện pháp.

Nàng lại một câu: “Thật xin lỗi! Chỉ uất ức ngươi, xin nhiều tha thứ rồi.”

Nói xong, lập tức động thủ đem hắc mã quần áo toàn bộ cởi, tuy nói nam nữ khác biệt, nhưng nàng vì có thể trở về Trung Nguyên, coi như chuyện mất mặt nữa cũng phải làm.

Nàng là bị bắt đắc dĩ nha! Sau khi đem y phục của hắc mã toàn bộ cởi hết, tay đặt tại thắt lưng hắc mã trừ trừ một lúc lâu, mặt đỏ lên, quay xem qua, đưa tay cũng đem quần hắc mã cởi ra. Tiếp, nàng cầm lên sợi dây mới vừa trói ngựa, lợi dụng khóa học quân sự ở hiện đại thắt nút dây, nhanh chóng đem hắc mã tay chân toàn bộ cột vào một khối.

Mới cột chắc, hắc mã hừ một tiếng, từ từ mở mắt cùng. Hắc mã tỉnh!

Hai người tầm mắt chống lại, khi hắc mã phát giác thân thể mình bị trói hậu, giận đến ánh mắt lộ ra hung quang muốn giết người. Mở miệng cảnh cáo nàng: “Ngươi tốt nhất thả ta, nếu không.”

Túc Cho chưa từng bị ánh mắt như thế trừng qua, không nhận được run lên, nàng nói cho hắc mã biết: “Ta và ngươi không thù không oán, cũng không muốn giết ngươi. Ngươi vì chủ tử muốn bắt ta trở lại là trung thành của ngươi, nhưng ta là muôn đào hôn, không thể cùng ngươi trở về, nếu không ta đây cả đời toàn bộ xong rồi, cho nên không thể làm gì khác hơn là uất ức ngươi, tha thứ ta! Cái này. Cái này.” Nàng lần nữa cầm lên cây gậy, đem một cái khăn nhét vào trong miệng hắc mã. “Cẩn tương đối không đau!” Tiếp, sau khi hắc mã ý thức được nàng lại tính toán bỏ hắc mã Nhất Côn, hắc mã lại bị gõ bất tỉnh.

Nữ nhân đáng chết! Đây là ý thức sau cùng của hân.

Sau khi thay xong y phục to lớn của hân, trong đầu nàng chỉ tồn tại một chữ: “Trốn!”

Triệu tập binh mã, tính toán chia mấy đường đuổi theo bắt Định Quốc công chúa A Cách Đạt lại nhận được lệnh Thành Cát Tư Hân triệu kiến.

Hân rất là miễn cưỡng đi tới trước mặt Thành Cát Tư Hân: “Có đại sự quan trọng sao?”

“Không có, chỉ là nghe chuyện người bị người gõ bắt tỉnh, nghĩ muốn an ủi người thôi.” Khóe miệng đều là giấu diếm không được nụ cười.

Đáng chết! A Cách Đạt biết chuyện mình chịu nhục sớm muộn sẽ có người truyền đến tai Thành Cát Tư Hân, quả nhiên.

Nhìn một chút hân mặt cười mờ ám: “Nếu không chuyện khác.” A Cách Đạt tính toán tự mình đi bắt trở về Định Quốc công chúa.

“Đó! Dĩ nhiên không chuyện khác, chỉ là, Bồn vương cũng muốn biết người như thế nào bị người gõ văng đầu cho trời lại, thậm chí y phục còn dơ cho người cởi hết sạch, rõ là.” Cơ hồ mau không nên nổi nụ cười lại khiêu khích lửa giận của A Cách Đạt, mà tất cả chuyện này của hân đều coi là ở đó đáng chết Định Quốc công chúa!

Nếu không phải hân xem thường nàng, hân há có thể thua bởi trên tay nàng?

Hân giờ phút này giận đến nghiêng răng, mà ngày đó Thành Cát Tư Hân còn một bộ mặt nhìn có chút hả hê.

“Khả Hân, nếu không chuyện khác, A Cách Đạt chuẩn bị đi lòng bắt đào hôn Đại Tổng công chúa.” Hân dè xuống tức giận, cắn răng nghiêng lợi mở miệng.

“Là không có chuyện khác, chỉ là, Bồn vương có một yêu cầu, ở tại trước khi người giết công chúa, phải trước mang nàng tới trước mặt Bồn vương, ta lại muốn hảo hảo xem một chút, là nữ nhân gan lớn như thế nào nữ nhân dám ở nhỏ lỏng trên đầu A Cách Đạt người?”

Sau khi gặp qua Thành Cát Tư Hân, A Cách Đạt hận hận nguyên rửa.

Hân căn bản là cố ý muốn cười hân, lại vẫn gọi hân mang công chúa thấy hân! Đáng chết! Hân không phải là muốn cứu cái mạng nhỏ của nàng chứ?

Tóm lại, mặc kệ như thế nào, người, trước bắt trở lại hân nói! Đây ngập tức giận A Cách Đạt cắn giận thâm nghĩ.

Không bắt nàng trở về, thì không bỏ qua. Cho tới bây giờ cũng không còn có người dám xúc phạm hân người có quyền thế, không muốn này công chúa không những coi rẻ hân đào hôn không nói, lại vẫn đem hân đánh xui trong ngõ hẻm, càng là ghê tởm chính là, lại vạch trần y phục trên người hân. Thật là cả gan làm loạn tới cực điểm!

Đáng ghét! Đáng ghét! Thật là ghê tởm hết sức!

Khi hân bị thủ hạ chính là tướng sĩ lay tỉnh mà phát hiện mình toàn thân không mặc gì cả thì thẳng thắn, hân quả thật giận điên lên nửa cái mạng! Này còn không nghiêm trọng, nghiêm trọng dạ, xung quanh đây người chỉ chỉ chỗ chỗ, thật to hao tổn hân này tôn nghiêm thống lĩnh, làm tổn thương hân uy vũ tôn sư!

Định Quốc công chúa nếu bị hân bắt trở về. Hừ! A Cách Đạt mị mắt nhỏ, hân nhất định dạy nàng sống không bằng chết mới là hành hạ nàng tốt nhất, chờ hành hạ đủ rồi, lại đem đánh người vào lãnh cung, từ đó đóng băng, mặc kệ tự sinh tự diệt.

Ít nhất, hân phải đòi lại mặt mũi đã mất của hân. Một chiến tướng dũng mãnh chinh chiến sa trường nhiều năm lại để ột cô gái yếu đuối tay trái gài không chặt trái, làm hân từ nay về phía sau ở trước mặt thuộc hạ như thế nào gờ được đầu? Nếu không đòi lại này mặt mũi, chỉ sợ hân về sau cũng đừng mơ tưởng ở trong cung ngăn đầu làm người rồi.

Chỉ trách lúc hần quá coi nhẹ Định Quốc công chúa, mới để nàng có cơ hội có thể bỏ chạy, thậm chí còn đánh hần!

Ai! Đáng xấu hổ, thiên đại đáng xấu hổ!

“Đi! Bắt Định Quốc công chúa trở về!” A Cách Đạt lớn tiếng gầm thét.

“Nàng còn chạy không xa, một ngày hành trình, ít nhất trong vòng ba ngày phải đuổi theo nàng.” Hần mất lộ ra hung quang rống.

Sau khi rời đi vương triều hoàng cung, Liễu Túc Cho cười Hắc mã đi đường suốt đêm, liên tiếp chạy mấy ngày mấy đêm.

Thật may là, thật may là có con ngựa này bảo hộ, nếu không nàng sớm chết đói.

Nhắc tới cũng kỳ quái, phàm là nàng thắng ngựa nghỉ ngơi khách sạn, bên trong chưởng quỹ vừa thấy nàng cười ngựa liền ân kên nàng, làm nàng kinh ngạc không dứt.

Chỉ toàn tâm toàn ý muốn đào hôn nàng, lại quên cầm mấy thứ đáng giá cầm làm lộ phí, thiếu chút nữa liền đói chết đầu đường. Thật may mắn có Hắc Mã bảo hộ.

Nghe tiểu nhị trong khách điểm nói, nửa ngày cười ngựa nữa sẽ đến sa mạc, qua sa mạc liền có thể vào trung nguyên, trở lại Khai Phong.

Ông trời! Nàng phải trở về đến khai phong trấn vương phủ.

Đến trấn vương phủ phải suy nghĩ tất cả biện pháp nhìn thấy Uyển Đại, cùng Uyển Đại cùng nhau tìm kiếm Khương Huyền, ba người thương thảo như thế nào trở lại thế giới thuộc về mình

Nghĩ đến đây, Túc Cho liền gia tăng tốc độ chuẩn bị nước cùng lương khô. Một đường đuổi theo Định Quốc công chúa A Cách Đạt không nhận được mắng thành lời.

“Đáng chết, đuổi theo một nữ nhân bảy ngày bảy đêm lại vẫn không đuổi kịp, thật là buồn cười!” Hần đối với người bên cạnh hầm hừ, “Từ giờ trở đi, không cho phép nghỉ ngơi, ban ngày buổi tối cứ theo lẽ thường lên đường.” Hần ra lệnh.

Nếu để công chúa trở về Trung Nguyên, mặt mũi của hần sẽ thật là mặt mo

Nghĩ đến Hắc mã cùng nàng xử được tất nhiên bình an vô sự mới phải, nếu không há có đạo lý hần không đuổi kịp? Hắc mã so với ngựa bình thường gấp đôi, nếu không ngày đêm truy đuổi, chỉ sợ nàng sẽ trở về Trung Nguyên, hần cũng đừng nghĩ thu hồi mặt mũi bị nàng chà đạp nữa.

Ghê tởm hết sức!

Mỗi lần nghĩ đến nàng đánh xỉu hần lại cỗi y phục của hần, vả lại đem hần tùy ý đặt trong ngõ nhỏ, một cổ tức tựa như núi lửa bộc phát, cơ hồ không nén được.

“Nhanh đi thăm dò hành tung của công chúa.” Bình thần trong giọng nói ẩn chứa Phong Bạo.

“Dạ!” A Cách Đạt muốn đem Viêm Hàn đều lập tức lên tiếng, ngay sau đó nhảy lên lưng ngựa của mình, đi thăm dò hành tung của Định Quốc công chúa.

Không tới một khắc đồng hồ, Viêm Hàn đều là sẽ quay về báo. “Nàng trước đây đi trong sa mạc ”

A Cách Đạt vừa nghe, lạnh lùng cười, bên môi lạnh lẽo làm người ta nhìn không khỏi run rẩy.

“Rất tốt! Đuổi theo!” Hần lạnh lẽo hạ lệnh.

“Nàng mang mấy ngày lương khô?” Viêm Hàn đều hỏi.

“Đối với một cô gái tay trái gà không chặt, người mong đợi nàng có thể trốn bao lâu? !” A Cách Đạt mỉa mai trầm ngâm. Nàng, một cô gái suy nhược, trong sa mạc có thể trốn nhiều mau?

Nhìn hần không dậy nổi cô gái Trung Nguyên, hơn nữa xem thường Định Quốc công chủ.

“Ba ngày!”

“Ba ngày? !” Viêm Hàn đều không tin hỏi.

“Không sai! Liên ba ngày! Đuổi theo nàng một ngày rưỡi đêm qua lại, hừ! Ba ngày đã rất đủ đủ rồi.”

A Cách Đạt xem thường Túc Cho quên là Định Quốc công chúa từng đánh xỉu qua người của hắn.

Hắn chính là quá thích với khinh thường nàng mới có thể để cho nàng ném đủ mặt mũi. Viêm Hàn đều nhìn về sắc mặt lo lắng của A Cách Đạt không dứt, hắn dám đánh cam đoan, này Đại Tổng Định Quốc công chúa nhất định sẽ lần nữa làm A Cách Đạt mất hết mặt mũi

Ở sa mạc một dãy, trừ đất cát vẫn còn là mệnh mông bát ngát đất cát, không còn có cảnh vật khác rồi.

Túc Cho rút cuộc đã tin tưởng, sa mạc trên đời thật có không có một ngọn cỏ, quanh năm không giọt mưa, mặc cho cả vùng đất khô khốc thành một mảnh đất cát, không cách nào sinh tồn.

Chạy ba ngày hành trình, nhìn ba ngày đất cát, giống như cả đời đều đi không xong, khiến nàng vừa ưu sầu lại nhụt chí. Nàng không cách nào tưởng tượng mình thật có thể một người trở lại Trung Nguyên.

Nhìn mệnh mông bát ngát sa mạc, ở ánh mặt trời chiếu xuống, Túc Cho nhắc tới bình nước uống một hớp nước, nắm lấy một góc quần áo rộng rãi che kín ánh mặt trời, tiếp tục vội vàng lên đường.

Rời đi cái đó quỹ hoàng cung đã mấy ngày rồi, tin tưởng không ai sẽ bắt trở lại được nàng, nếu không, nàng cũng cho phép sớm một chút lại được đi vòng vèo. Tất cả công lao cũng nhờ con ngựa tốt này.

Lòng cảm kích thần nhiên dâng lên, Túc Cho không ngừng vuốt ve con Hắc Mã.“Nhờ có người, ta mới có thể trốn ra được.”

Người là trốn ra được, nhưng trời sanh lòng hiếu kỳ kỳ nặng nàng không khỏi lại âm thầm suy đoán, tên kia vì nàng trượng phu A Cách Đạt hôm nay là vui sướng hoặc tức giận? ! Sẽ đối với với nàng chạy trốn mà giận đến giờ chân sao? Ước sẽ là vui mừng được ngựa mặt lên trời hú dài? ! Nàng Chân Chân thật tốt kỳ chết rồi.

Nha! Đúng rồi, tên đại hán kia bị đánh xỉu không biết thế nào? Thế nào nàng luôn nghĩ đến hắn, còn mạnh hơn quan tâm hắn có hay không chịu gió rét? Có hay không có người Phát hiện mà cứu hắn? Sẽ không chết đi!

Hơn nữa. Hắn bị nàng cưỡi trần y phục.

Đó! Đột nhiên, nàng nhớ lại hắn thân thể hùng tráng, không nhịn được một hồi mặt hồng tim đập, đối với hắn lơ đãng đụng chạm, quả thật nhiều loạn trái tim của nàng.

Ngày! Làm sao sẽ đối với hắn nhớ mãi không quên? Chỉ là một mặt duyên phận, như thế nào yên tâm như thế không khỏi nghĩ đến hắn?

Túc Cho, thiên thiên vạn vạn đừng...với bất kỳ nam nhân nào động lòng, nếu không tương lai trở lại thế giới thuộc về mình thì nên như thế nào dứt bỏ tình cảm?

Lên đường quan trọng hơn! Cố gắng hắt ra đáng suy nghĩ đáng ghét, Túc Cho ra roi thúc ngựa, muốn mau sớm trở lại Khai Phong vương phủ tìm kiếm Uyển Đại.

Mị mắt nhỏ, A Cách Đạt nghiêm túc nhảy xuống ngựa, kiểm tra dấu vó ngựa ở lại trên cát.“Không sai! Là Hắc mã để lại!”

Hắc mã là con ngựa mà A Cách Đạt yêu nhất, vó của nó tự nhiên cùng ngựa bình thường bất đồng, để cho hắn tương đối nhanh chóng lập tức phân biệt ra.

“Thật tốt, đuổi theo nàng.” Hắn cắn răng nghiêng lợi hưng phấn quay đầu nói cho Viêm Hàn.

Viêm Hàn sắc mặt không có biểu tình nhìn chủ tử. Hắn cũng không dám mở miệng nói cho chủ tử, hôm nay đã là ngày thứ tư rồi, đó là đêm, hắn từng khoe khoang khoác lác, một ngày rưỡi đêm tức có thể đuổi theo Định Quốc công chúa, không ngờ, chạy ngày thứ tư mới thấy bóng dáng.

Muốn bảo vệ tánh mạng cũng chỉ có câm miệng. Đây là hẩn nhận thức trong thời gian dài đi theo A Cách Đạt.

A Cách Đạt là một gã háo chiến, chủ tử tốt, nhưng cũng là một người lòng dạ độc ác, Thiết Diện Vô Tư trên sa trường.

Nhưng cũng ngàn vạn đừng chọc giận hẩn, chọc giận hẩn chính xác không có kết quả tốt. Mà Định Quốc công chúa, chắc hẩn sẽ không có cuộc sống an bình.

Viên Hàn đều dù chưa gặp qua Định Quốc công chúa, nhưng cũng dậy lên đồng tình tình cảnh của nàng rồi. “Đi! Đi bắt nàng!” A Cách Đạt hạ lệnh.

4. Chương 4

Khi tên nam tử bị nàng đánh xỉu kia xuất hiện trước mặt nàng thì Túc Cho quả thật không thể tin được, toàn thân cứng còng đứng nghiêm bên cạnh ngựa.

Không nghĩ tới mới dừng lại năm phút đồng hồ cho con ngựa uống chút nước liền bị đuổi theo, ông trời, vận khí của nàng sao mà xấu vậy? !

Cẩn môi, nàng dừng cảm mặt nhìn khuôn xanh mét mặt của hẩn. Ban ngày nhìn thấy cái kia kiên cường lại dọa người khí thế của hẩn, thiếu chút nữa làm Túc Cho bất tỉnh; hơn nữa, cộng thêm cái kia hai mắt giống như là muốn ăn luôn nàng đi, khiến nàng từ đáy lòng lạnh run không dứt.

Hẩn. Là tới bắt ta sao? Là người của vị hôn phu phái đi tróc nã nàng? Cũng hoặc chỉ là. Hẩn và nàng cùng đường, nghĩ đến Trung Nguyên thôi?

Ông trời, tốt nhất là người sau. Túc Cho âm thầm khẩn cầu.

Nhưng trời không chịu ý người.

Tên nam tử kia nhảy xuống ngựa, cặp mắt tựa như hàn băng thẳng nhìn nàng, lại hướng ngựa của nàng bước đi thông thả, căn bản không đặt nàng ở trong mắt.

“Hắc mã!” Hẩn hướng về phía con ngựa thì thầm lại chụp phủ, con ngựa hưng phấn kêu ré lên hướng cổ hẩn vuốt ve.

Con ngựa là của hẩn, đây là ý nghĩ đầu tiên vọt qua đầu Túc Cho; Túc Cho lại nghĩ hẩn cũng không phải là vị hôn phu phái tới bắt nàng trở về, hẩn chỉ là tới đòi lại con ngựa này.

Mặc dù ngựa đối với nàng tới cùng là động vật xa lạ, chỉ là, Túc Cho cũng không chậm lụt đến nỗi liền ngựa tốt hay xấu đều nhìn không ra.

Khó trách hẩn sẽ một đường đuổi theo.

Phỏng đoán như thế, có lẽ. Nàng có thể cùng hẩn nói điều kiện, có thể cùng hẩn giao dịch cũng không nhất định.

Nàng hưng phấn chờ hẩn ngừng đầu. Cơ hồ qua một thế kỷ lâu, hẩn mới bắn cặp mắt sắc bén như chim ưng hung ác mới hướng nàng bắn càn quét tới đây.

Túc Cho run lên, thiếu chút nữa té nhào. Thật là đáng sợ, ánh mắt nam nhân này giống như súng máy thế kỷ hai mươi, chỉ cần liếc nhìn nàng, giống như là có thể muốn mạng của nàng. Nuốt nước miếng, Túc Cho quyết định còn là ngậm chặt miệng, chờ hẩn tự mình mở miệng mới là tốt nhất.

Trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc, thanh âm của hẩn trầm thấp khàn khàn lại bao hàm tức giận hất lên: “Người không phản đối sao? !”

“Lời nói? Ách. Nói cái gì? !” Túc cho không hiểu, đầu lại bị khuôn mặt tức giận làm cho hỗn loạn, đầu lưỡi càng thêm thất, giống như người ngu ngốc, ngơ ngác sững sờ ngu ngơ hỏi.

Trời ạ! Này Định Quốc công chúa không phải là một người ngu ngốc? Còn là một đại ngu ngốc? Nói cái gì? Đương nhiên là hỏi nàng đào hôn lý do á! A Cách Đạt lông mày nhăn chặt hơn.

Thấy hán lông mày càng nhăn càng sâu, hốt hoảng Túc Cho vội vàng ở trong đầu suy tư này đại hán vạm vỡ đến tột cùng muốn nàng nói những gì. A! Hán sẽ không phải là muốn hỏi nàng vì sao trộm ngựa của hán chứ? ! Đây đối với nàng tới nhưng có đủ lý do kia!

“Ta không biết con ngựa này là của người, nếu ta biết con ngựa này là của người, hơn nữa người coi trọng nó như vậy, ta liền sẽ không trộm nó, ách. Không phải trộm, là mượn đi, ta sẽ đổi con ngựa khác” Nàng nàng nói xong rất nghiêm chỉnh, vô cùng thành khẩn .

A Cách Đạt nghe được không hiểu ra sao, nghe được hai mắt xanh lớn.

Hán muốn nàng giải thích chuyện đào hôn, mà nàng lại nói bậy nói bậy nhắc lên Hắc Mã; còn nữa, nàng rõ ràng là trộm đi ngựa của hán nhi Hắc mã, vẫn còn không thừa nhận trộm, mà cái chính vì “Mượn” Nữ nhân Ghê tởm này.

A Cách Đạt nhướng mày trừng nàng. “Người ‘ trộm ’ ngựa của ta chuyện này tạm không so đo.” Hán tăng thêm trong giọng nói chữ “Trộm”, nhắc nhở nàng, nàng không mượn mà lấy là trộm, chỉ là, hán không muốn vào thời điểm này cùng nàng tranh cãi, hán chỉ không nghĩ ra, nàng vừa là Đại Tổng đưa tới công chúa, chỉ rõ cùng hán thành hôn , vì sao lại đào hôn? Đây đối với danh dự của hán vô cùng quan trọng.

Hiện tại, tất cả vương triều trong hoàng cung, tất cả đại thần biết Đại Tổng công chúa đào hôn đi, hơn nữa, trước khi rời đi đánh hán bất tỉnh, hơn nữa còn cởi hết xiêm y của hán, đây đối với một dũng tướng trên sa trường là một đại sỉ nhục.

Hán —— A Cách Đạt ở trên chiến trường chưa từng chiến bại qua, lại thua bởi một cô gái yếu đuối. Không, trên tay một công chúa yếu đuối, này mọi người không cười lệch miệng ra mới có quý.

Hơn nữa —— hán nhớ lại Thành Cát Tư Hãn đùa cợt khoe miệng —— đáng chết, tôn nghiêm của hán ở trước mặt vương mang đi quét sân, đây tất cả toàn bộ đều do nữ nhân trước mặt ban cho.

Trong lồng ngực lửa giận càng giương càng cao. “Nói, người chạy trốn ý đồ là cái gì? !”

Đầu hán có vấn đề á! Túc cho trợn mắt một cái. “Làm ơn, ta muốn chạy trốn còn có cái gì tính? Đương nhiên là bởi vì không muốn lập gia đình, càng muốn trở về Trung Nguyên, về nhà của ta nha!” Nói xong nhiều lễ thắng khí hùng.

A Cách Đạt nheo lại con mắt sắc bén như chim ưng “Người nói là. Đào hôn? !”

Gật đầu một cái, Túc Cho giương to mắt vừa vô tội vừa đáng thương nhìn hán.

“Không sai, ta muốn đào hôn!” Nàng nghĩ sử dụng vũ khí lớn nhất của nữ nhân là một đôi mắt đắm lệ

Nàng thật muốn đào hôn, xem ra hán không có đoán sai.

“Tại sao?” A Cách Đạt không tự chủ lại hỏi tới vấn đề hán nghĩ cũng chưa từng nghĩ, đợi vừa ra khỏi miệng, mới hối hận. Chỉ là, hỏi cũng hỏi rồi, còn có thể làm sao? !

Túc cho lườm hán một cái. “Ta lại không thương tên kia, ta xong rồi sao gả hán? Huống chi, chúng ta ngay cả mặt mũi cũng chưa từng gặp qua, không biết hán lớn lên là cao, là lùn, là mập, là tròn, là gầy? Còn nữa, nói không chừng hán lớn lên giống heo bình thường xấu xí, có thể ngay cả Hắc mã cũng so không được hơn đây! Cho nên đến nay chưa cưới vợ đây! Ta tình nguyện gả Hắc Mã cũng không nguyện gả hán!” Giống như là một bí mật lớn, nàng nói cho hán biết.

Thủy chung đứng tại một bên nghe nàng và chủ tử nói chuyện Viên Hàn đều không nhịn được cười sang sảng ra tiếng.

Công chúa lại nói A Cách Đạt so ra kém Hắc Mã, mà tình nguyện gả cho Hắc Mã cũng không nguyện gả cho hán, ha, đây thật là vương triều đệ nhất đại chuyện cười, thật tuyệt!

Có người cam nguyện gả ngựa cũng không nguyện gả cho hán ngoại trừ Thiên Chi kiều nữ vương triều công chúa, rất nhiều cô gái tha thiết ước mơ A Cách Đạt, này muốn truyền tới trong tai Thành Cát Tư Hãn, chỉ sợ mặt mũi của A Cách Đạt lại muốn khó giữ được lần thứ nhất.

Bị hán cười đến mặt đỏ tới mang tai A Cách Đạt lộ ra hung ác ánh mắt đều bắn về phía Viên Hàn, trong giọng nói tràn đầy tức giận. “Cười nữa liền cắt lưỡi của ngươi, để ngươi cả đời không thể tiếp tục cười!”

Thức thời Viên Hàn đều lập tức im miệng, không hề ra tiếng nữa.

A Cách Đạt từ trước đến giờ nói được là làm được, hán cũng không dũng khí thử nhìn xem, Viên Hàn đều lập tức lui ra.

“Ngươi có biết hay không, ngươi tùy hứng làm bậy như thế, sẽ có khả năng nguy hại đến lớn Tống Vân” hán quan sát nàng bộ mặt vẻ mặt.

“Nguy hiểm hay không nguy hiểm lớn đến chuyện Tống triều không liên quan đến ta.” Túc Cho độc ác mà dùng vậy đầu nói.

A Cách Đạt cùng Viên Hàn duy trì nhanh chóng liếc nhau một cái, có chút không tin những lời này xuất ra từ trong miệng Định Quốc công chúa.

“Đại Tống là phụ vương ngươi.” A Cách Đạt khốn hoặc lại mở miệng, không muốn lại bị Liễu Túc Cho cắt đứt.

“Nhắc tới có lẽ ngươi không tin, chỉ là, nhìn ở tại ngươi tính toán thả ta phân thượng, ta liền nói cho ngươi biết thật tình. Thật ra thì, ở Đại Tống căn bản không nên có ta tồn tại, ta không thuộc về Đại Tống, ta là người của thế kỷ tương lai, mấy ngàn năm sau này, đã hiểu đi! Cho nên ta không thể lập gia đình, nếu như mà ta gả cho người, về sau thế nào trở lại thế giới thuộc về ta, có đúng hay không?”

Nghe được một tháp hồ đồ A Cách Đạt không hiểu nàng đến tốt cùng nói những gì. Chỉ cảm thấy không giải thích được, ngũ ngạc không dứt. Nếu quả thật muốn lời giải thích, cũng chỉ có thể giải thích công chúa điên rồi, mới có thể nói xằng nói bậy kéo một đồng lớn.

Viên Hàn đều nghe công chúa buổi nói chuyện, lập tức ghé tai lại đây.

“Nghe Dương đại nhân nói qua, công chúa đầu tựa hồ rất bế.” Hãn mở miệng nói cho A Cách Đạt

“Đầu rất bế? Chuyện gì xảy ra? Thế nào té?”

“Nghe bị trộm không phải là bắt đi, vô ý ngã xuống ngựa, đầu rất bế.”

Túc Cho đều nghe được lời nói của Viên Hàn, nhưng nàng không biết hai hán nói là ai. Cho đến A Cách Đạt trợn to mắt, hướng về phía nàng nhìn trên nhìn dưới, ngó trái ngó phải, mở miệng: “Nàng không giống ngã hỏng đầu óc nha!” Thế mới biết bọn họ nói là nàng.

“Người nào ngã hỏng đầu óc à nha?” Túc Cho mắt húng trợn mắt nhìn bọn họ “Đâu, con ngựa này trả lại người, người bây giờ cho ta con ngựa người vừa cười, ta còn phải lên đường đấy!” Nói được nhiều tự nhiên, nhiều chuyện đương nhiên.

Viên Hàn đều không nhận được lưng quay về phía A Cách Đạt len lén cười.

A Cách Đạt lúc này nhưng đã trúng thiết bản rồi, lại cười vị thần có điểm thất thường, lần này có thể có phải nhìn. Nhìn hán như thế nào giải quyết Đại Tống công chúa.

“Ngươi lấy đồ dùng của người khác trái lại rất tự nhiên mà! Trộm của ta Hắc Mã không nói, vào lúc này còn muốn dùng nguyên bản là thuộc về ta đích Mã Lai đổi lấy vẫn là con ngựa đồng dạng thuộc về ta!” Hãn châm chọc.

“Ách. Thật thật xin lỗi, nhưng ta không có thứ đáng giá cùng người làm giao dịch nha!” Túc Cho nhú nhú mày. Đột nhiên, trong đầu linh quang hiện ra. “Đúng rồi, ta có đồ tương lai ngược lại có thể cùng người làm khoản giao dịch.” Nói xong, vội vàng lấy ra thủy chung không quên mang theo tiền Đài Loan đưa tới bên cạnh hán.

A Cách Đạt liền nhìn cũng lưỡi liếc mắt nhìn.

“Ta sẽ không cùng người làm bất kỳ giao dịch.” Hấn nói.

“Tại sao? ! Người tổng sẽ không đáng thương ta, mà muốn con ngựa đưa ta đi!” Túc cho ý nghĩ kỳ lạ hỏi.

“Thôi đi! Tiến đưa cho người?” Hấn hừ lạnh.

“Vậy ý của người là. . . .” Nàng lông mày thâm tỏa.

“Ý của ta. Rất đơn giản, ” lần đầu tiên, hấn cảm thấy lòng gạt người là một chuyện vui vẻ, “Mời trở về vương triều.” Hấn đã nói sai đi! Đây là ý nghĩ đầu tiên của Túc Cho.“Người đùa giỡn đi!” Nàng mong đợi hỏi.“Ta không có thời gian rồi rãnh cùng người nói giỡn.” Hấn nghiêm chỉnh nói.“Chỉ là trộm ngựa của người mà thôi.” Nàng còn nói.“Vậy sao?” Hấn cười nhạo cúi đầu đưa mắt nhìn nàng.“Nếu không ta còn trộm của người thứ gì? !”

“Mặt mũi, tôn nghiêm, vinh dự.” Hấn đáp phải sạch sẽ gọn gàng.

“Làm ơn, ta trộm người kia một ít đồ vô dụng làm gì?” Rất sợ bị hấn bắt trở về, nàng vội vàng biện bạch nói.

“Người chính là trộm đi nó.”

“Đáng chết, người có thể hay không nói được rõ ràng chút?” Nàng tức giận nóng nảy, không nhin được hướng hấn rống to.

“Ta không cần thiết đối với người nói rõ ràng, ” hấn lôi đi Hắc Mã, “Người chỉ cần cùng ta hồi cung là đủ.”

“Người nằm mơ đi, nếu không nói rõ ràng, ta Liễu Túc Cho tuyệt không cùng người đi.” Nàng dứt khoát đặt móng ngồi vào đất cát.

Nhìn nàng không có can đảm, A Cách Đạt tặc tặc mà cười rồi.“Tốt nhất, thích ở tại nơi này mệnh mỏng bất ngát trong sa mạc tùy theo người! Ta cùng ngựa của ta cần phải Hồi tộc đi á!”

Túc Cho lúc này nhưng là Nàng tức giận từ bên trên đất cát nhảy lên.

“Đáng chết! Người đến tốt cùng muốn thế nào? Nói một lần cho xong có được hay không, có điều kiện gì toàn bộ nói ra, ta làm được nhất định làm, chỉ cầu người thả ta.” Đến cuối cùng, Túc Cho khí thế mềm nhũn, chỉ đành phải cầu khẩn hấn.

“Đừng mơ tưởng, người làm ặt mũi của ta ở trước mặt vương mất hết, không bắt người trở về sẽ là một đại sỉ nhục trong đời của ta” Hấn hướng về phía nàng gầm thét.

“Người đến tốt cùng là người nào?” Túc Cho giờ phút này mới nhớ lại muốn hỏi hấn là người phương nào, chậm một chút hỏi.

A Cách Đạt lạnh lùng cười.“Người không phải sẽ muốn biết.”

“Không muốn biết còn có thể hỏi người sao?” Nàng khinh thường nhĩa hấn một cái.

“Người sẽ hối hận muốn biết.”

“Không hỏi mới biết hối hận.” Nàng nói thầm. Ít nhất hỏi rõ ràng, đến từ thế giới tương lai mới phải kỷ lục đoạn này kia!“Nói nha, người là ai, vẫn là không có không nghe thấy Tiểu Vu không dám ghi danh tính” túc cho kích hấn.

A Cách Đạt cười lắc lắc đầu.

“Nghe kỹ!” Hấn mang theo cười hả hê, trầm ổn mở miệng.“Ta chính là vị hôn phu của người —— A Cách Đạt.”

“Rầm!” một tiếng, Túc Cho đầu óc thiếu chút nữa nổ tung.

Bị một câu của hấn —— vị hôn phu —— nổ đầu óc choáng váng.

Người này nói tới cái gì? Hấn nói hấn là của nàng Liễu Túc Cho vị hôn phu? Không, không phải Liễu Túc Cho, là Đại Tổng Định Quốc công chúa.

Nàng chỉ cũng chỉ là một người bị bắt gả —— giả công chúa, bị người thiết kế thay mất tích Định Quốc công chủ mà hạ giá vương triều, hiện tại, lại bị vị hôn phu của Định Quốc công chúa trêu đùa.

Trời đánh đáng ghét người.

Hắn không chỉ có mở mắt để cho nàng dễ dàng chạy ra khỏi vương triều, lại cho nàng mượn một con ngựa, thì ra là, hắn là cố ý đùa bỡn nàng, cố ý nhìn nàng chuyện cười, lấy trêu nàng làm thú vui? Sớm biết người nữ là tân nương của hắn còn cố ý để nàng chạy trốn lại lập tức phi ngựa đuổi theo, nam nhân này, có nhiều đáng ghét tựa có bao nhiêu đáng ghét!

Liễu Túc Cho trong lồng ngực dâng lên một cỗ muốn bộc phát tức giận, nàng một hơi nhảy đến bên cạnh hắn, giơ chân tức giận mắng: “Người đáng chết, từ ta đi ra cửa phòng, người đã biết rõ ta là ai, lại cái gì cũng không nói?”

“Đương nhiên rồi!” Hắn nhất phách ưu nhân. “Muốn biết ta đây Đại Tổng kiêu tích tích công chúa tân nương đến tột cùng muốn chơi cái gì xiếc?”

“Không có gì xiếc, chỉ muốn đào hôn. Hừ!” Túc Cho xoay mặt, giống như khinh thường nhìn hắn.

“Đào hôn? Nếu như người đào hôn, thử nhìn xem Ngã Vương hướng đại quân có thể hay không mang binh đến Trung Nguyên, tìm phụ hoàng người khiến người đi!” Hắn không chỉ có uy hiếp, cộng thêm đe dọa.

“Vậy không phải chuyện của ta.” Túc Cho quật cường giận trừng hắn, trong mắt nàng lộ ra lo lắng cũng trốn không thoát trông mắt của A Cách Đạt.

Hắn cười nhạt, cũng nhàn nhạt khắc ra một câu. “Vậy sao? Không phải chuyện của người. Không nghĩ tới người thật đúng là lòng dạ cứng rắn.

Túc Cho lộ ra yêu Ác bản tính, nàng hướng hắn cười ngọt ngào.

“Bản công chúa không chỉ có là nữ nhân lòng dạ cứng rắn, càng thêm là nữ nhân ghê tởm, ta khuyên người chính là chớ lấy ta, nhanh chóng thả ta mới là kế sách tốt nhất.”

A Cách Đạt nhướng mày lên, vừa một câu, “Vậy sao?” Còn có một mặt bàng quang

“Không sai.” Nàng đáp phải khẳng định.

“Nói thế nào? !” Nàng khơi lên lòng hiếu kỳ của hắn rồi.

“Người thực ngốc, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết, có người nào nguyện ý tỉnh dậy phát giác mình đã hôn bay khỏi Hận Thiên à nha?” Nàng cười nhạo hắn.

“Đó, thì ra là người nghĩ mưu hại chồng nha!”

“Không sai, biết rõ đạo lý , tốt nhất mau mau thả ta, nói không chừng có thể cứu chính người một mạng.” Nàng thấy hắn tựa hồ có ý đồ mềm hoá, lập tức thừa cơ cổ động hắn thả nàng.

“Suy nghĩ một chút cho cuộc đời, tốt đẹp chính là thế giới, bằng thân thể bối cảnh của người, muốn nữ nhân như thế nào còn sợ sẽ không có sao? Cũng không kém ta một mối phải, cưới ta, tính mạng người khó qua.” Nàng khuyên hắn.

A Cách Đạt bị công chúa khuyên phải.. “nhân” không ngừng muốn cất tiếng cười to, chỉ là, hắn đè nén xuống. Hắn cũng muốn xem xem lời hắn nói có thể khơi lên nàng cái gì phản phủ. Có lẽ. Sẽ tức điên nàng cũng không nhất định.

“Ách. Cuộc sống an bình quá lâu rồi, tới một đoạn kích thích cuộc sống, gia tăng cuộc sống tình thú, thật cũng không tồi!” Trong mắt hắn nụ cười ẩn tàng không nổi.

Cái gì? ! Hắn nói gì? !

“Người không sợ chết!” Túc cho trợn to mắt, không tin mình nghe được.

“Không phải là không sợ chết, mà là. A. Bằng người. Hàaaa...! Giết được ta sao?” Hắn giễu cợt cười to.

“Người. . . .” Túc Cho nổi đóa.

“Người càng muốn ta thả người, ta liền càng không thả người, làm bình hoa ta cũng vậy muốn đem người đặt ở trong nhà.” Hấn lộ ra thật sâu nụ cười.

Đó, tên ghê tởm! Hấn căn bản không có để cho ý nguyện chạy trốn của nàng sao! Nàng kia làm gì vẫn cùng hấn lại như thế nói nhảm nhiều, căn bản là lãng phí nước miếng.

Hận hận, Túc Cho đậm chân.“Muốn ta cùng người trở về, người dứt khoát giết chết ta rồi.” Nàng nổi giận nói.

“Cũng tốt, tránh khỏi còn một đường nghe người om sòm không dứt.” Không muốn, hấn thế nhưng một hộp đồng ý.

Túc Cho thiếu chút nữa té nhào. Nàng quả thật không thể tin hấn sẽ nói ra lời như thế.

“Đúng nha, ta sớm phải biết loại người vô tình vô nghĩa như người , không chỉ có vô tâm còn không tính người, ta nói giỡn, người lại làm thật suy tính. Oa, ta không chết với tha hương, chết bởi không biết được đang ở thời đại nào, ta còn có thật nhiều chuyện không có làm, không có.” Đợi chút, có tiếng cười, có người cười nàng.

Lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, Túc Cho tìm kiếm thanh âm nguồn gốc.

Là A Cách Đạt, là hấn đang cười nhạo nàng.

“Cười cái gì? Lấy cả nữ nhân làm thú vui à?” Nàng gầm thét.

“Chỉ là gặp người tâm tình phiền muộn, cùng người chỉ đùa một chút thôi, cần gì nghiêm túc?” Hoàn toàn là chế nhạo giọng.“Huống chi, người đã là thê tử của A Cách Đạt ta, ta như thế nào lại giết chết người rồi?”

Đó! Lại bị hấn đùa bỡn. Túc Cho giận đến nhanh điên rồi, ”Ta mới không phải tân nương của người. Thôi, dứt khoát dang hoàng nói cho người biết, ta cũng không phải là Đại Tổng Định Quốc công chúa ta là đồ giả mạo, đồ giả mạo, có hiểu hay không? !

“Lại phát tác.” A Cách Đạt thở dài, đồng tình nhìn nàng.

Túc Cho không hiểu, ngây ngốc hỏi: “Cái gì lại phát tác?”

“Đương nhiên chính là người bị ném hư đầu nhỏ lại phát tác mới có thể nói xằng nói bậy kia!” Hấn tính tình nhẫn nại giải thích.

“Cái gì?” Người này lại nói nàng đầu rớt bể, hấn mới ngã hổng đầu óc đấy. Vậy? Đầu rớt bể, đây là một biện pháp tốt nha! Mới một cái chớp mắt công phu, túc cho liền quên mình mới vừa còn bị lời của hấn tức điên rồi, giả bộ nâng ngậy ngô dạng. “Đúng nha, ta đầu rớt bể, không đáng giá người lãng phí tinh lực, dứt khoát đem con ngựa của người để lại cho ta, để cho ta tự sinh tự diệt như thế nào?” Thật là mắt mù lời nói, nàng quả thật không tin mình thật là Liễu Túc Cho rồi, lại nói ra lời ngu xuẩn như thế, liền ngu ngốc cũng không tin tưởng, huống chi là người bình thường.

Túc Cho thật là lừa mình dối người. Quả nhiên không sai, A Cách Đạt cười đến khốc cực kỳ.“Coi như người thật ngã hổng đầu óc, ta. Vẫn phải là dẫn người trở về.”

“Người làm gì cố chấp như thế! Coi như ta chết chẳng phải được sao?” Nghe hấn kiên trì muốn mang mình về, nàng mau khóc.

“Người không bị chết, ta cần gì nói người đã chết rồi hả ?”

“Đó, làm ơn, người coi ta như chết? Bằng không, ta giả chết nằm trên mặt đất, người chỉ cần lưu lại con ngựa cho ta tức thành.” Túc Cho nâng lên khuôn mặt khéo léo, diêm dạm đáng yêu yêu cầu nói.

Lòng của A Cách Đạt không khỏi chột một hồi nhảy lên, đối với nàng nổi lên biểu tình không hiểu, lại có cổ kích động nghĩ đồng ý.

Hắn bị điên rồi! Chỉ là, hắn còn là không thể đồng ý: “Ta không thể nào thả người, người chính là cam chịu số phận đi!”

“Đó, cái người này người làm sao như thế đáng ghét, muốn thả ta hay không thả ta ! còn làm cho ta sốt ruột.” Nàng lại tính trẻ con dậm chân. “Đến tột cùng buông không buông ra ta? Nếu như người thả ta, kiếp sau kiếp sau, làm trâu làm ngựa ta nhất định báo đáp người! Có được hay không?” Túc Cho lòng như lửa đốt cầu khẩn hắn.

A Cách Đạt phát giác mình mau mềm lòng, lập tức đã nói: “Người đừng có hy vọng đi!” khi Túc Cho còn chưa trở lại , hắn dùng sức đánh xui nàng.

Không đánh xui nàng phải không, nếu không khó bảo toàn tâm đồng tình tác quái thật dễ cho chạy nàng cũng không nhất định, đến lúc đó, hắn không bắt nàng trở về , lại thành chuyện cười cho người toàn bộ vương triều, loại trả giá này. Quá lớn.

Không thể mềm lòng, đối với nàng mềm lòng chính là tàn nhẫn đối với mình. Mà hắn, từ trước đến giờ không hiểu được tàn nhẫn đối với mình, cho nên, chỉ có thật xin lỗi nàng.

“Tại sao đánh xui nàng?” Viên Hàn không hiểu, cũng không tha thứ tác phong của chủ tử. Thằng thần nói, hắn đối với Đại Tổng công chúa này rất có hảo cảm, thay nàng nói chuyện tất nhiên khó tránh khỏi.

“Chẳng lẽ người hi vọng trên đường trở về có một nữ nhân một mực ở bên tai om sòm không dứt sao?” Nhìn ra Viên Hàn đều là không đồng tình, A Cách Đạt giải thích, hắn không hiểu mình làm gì cùng hắn giải thích.

“Nhưng nàng. Ách.”

“Nàng thế nào? !” A Cách Đạt đối Viên Hàn nói. “Nói thật, người thích nàng vậy sao?”

“Đó, không, Viên Hàn không dám, nàng là Đại Tổng công chúa, là tân nương của chủ tử, Viên Hàn không dám có ý nghĩ không an phận.”

Nhìn Viên Hàn một cái, A Cách Đạt nhìn không được mà lộ ra nhàn nhạt cười khổ. Công chúa tựa hồ đã thu phục được một đại tướng dưới tay hắn, nếu có thể, hắn có lẽ sẽ đem Đại Tổng công chúa này tặng cho hắn, nhưng. Không biết tại sao, hắn lại không đem lời này nói ra khỏi miệng. Bởi vì, không phải là không được, mà là. Hắn không muốn.

Đại tướng phu nhất ngôn cửu đỉnh, nói được là làm được, nhưng hắn phát hiện một chuyện lớn, hắn lại không có cách nào làm được, cho nên hắn ngậm miệng không nói ra, chỉ ý bảo Viên Hàn cùng lên đường. Mà hắn, đem công chúa ôm ở trước ngực, nhảy một cái lên ngựa, đi trở về

Dọc theo đường đi, A Cách Đạt vẫn suy tư vấn đề hắn nghi ngờ; nói nghi đoán tuyệt không khoa trương. Bởi vì, ban đầu lúc phụ thân bảo cho hắn biết hắn sắp cưới vợ là Định Quốc công chúa, hắn hận không được có người thay thế; hôm nay, thế nhưng hắn lại không giải thích được, không biết trong lòng suy nghĩ là như thế nào thay đổi, sau khi biết lòng của Viên Hàn đều bị công chúa thu phục, lại làm cho hắn cũng không biết sở dĩ mình ăn bao nhiêu đắng.

Ông trời, hắn bị công chúa đáng thương cùng quây đến trong đầu ngổn ngang rồi, cũng rối loạn ý tứ của mình —— hắn tuyệt sẽ không đối xử tử tế với nàng, càng không thể nào đụng nàng, còn để cho nàng cả đời làm quả phụ.

Hôm nay, tựa hồ không như mong muốn. Lúc ấy, hắn là như thế thề không sai, nhưng lúc chân thật được đứng lên cũng đã cùng lúc ban đầu thề trống đánh xuôi.

Chẳng lẽ nói, hắn cũng dậy lên đồng tình nàng tới?

Đáng chết! Không thể đồng tình nàng. Ở đêm tân hôn đã bị nàng chinh, như tính tình của nàng, nàng không phải ăn hết hắn? Không được, này cuộc sống về sau phải như thế nào qua?

Huống chi, hắn từng ở trước mặt Viên Trinh Tử cùng Cát Thiệu Nữ bướng bỉnh cao ngạo mười phần coi rẻ nàng. Nếu để hai nàng biết được hắn đối với nàng mềm lòng, ngày sau, ở trước mặt kia hồng phần tri kỷ hắn như thế nào ngẩng đầu làm người? !

Còn nữa, Thành Cát Tư Hãn nhất định cũng chờ nhìn hãn bị Đại Tổng công chúa thu phục. Không, cái gì hãn cũng không thể đối với nàng động lòng, không thể!

A Cách Đạt như thế cảnh cáo mình.

5. Chương 5

Khi Túc Cho tỉnh lại, phát hiện mình lại trở về vương triều, ở bên trong phủ trạch của vị hôn phu, hơn nữa tên kia tự xưng là vị hôn phu của nàng, giờ đang ngồi ở trước giường nàng đưa mắt nhìn nàng, khiến nàng trong cơn giận dữ.

“Người hèn hạ vô sỉ!” Túc Cho từ trên giường nhảy lên, buột miệng mắng.

“Tốt nhất người chú ý người giọng điệu nói chuyện đối với trượng phu của mình!” Hãn cười cảnh cáo, lại ẩn tàng không nổi trong lời nói lãnh đạm.

“Hừ, bản thân tự nhận trượng phu của ta, cũng phải nhìn ta có thừa nhận hay không.” Túc Cho khinh thường liếc hãn một cái. ,

” Khi có người ngoài thì người tốt nhất không chế một chút tính tình điêu ngoa, nếu không.” A Cách Đạt đối với nàng khinh thường thừa nhận mình là trượng phu của nàng canh cánh trong lòng, giận giữ gương mặt tiến tới gần trước mặt nàng, cắn răng nghiêng lợi nói: “Kết quả người không thể tưởng tượng được đâu.”

“Vậy sao? Sẽ không phải là nghiêm hình phục vụ đi!” Túc Cho châm chọc nói.

“Người muốn không?” Hãn buồn bực thanh âm cảnh cáo nàng.“Nếu người thật muốn, không sao, cứ mở miệng yêu cầu.”

Túc Cho vừa nhắc mắt, tức tối chống lại con mắt sắc bén như chim ưng của hãn . Nàng lạnh lùng nhìn một cái. Không sợ hãn là giả, nhưng để nàng cam nguyện giống như loại tù phạm cả đời ở nơi này đợi đến chết già sao? Không, nàng còn muốn tìm Khương Huyền cùng Uyển Đại, còn muốn trở về thế kỷ hai mươi kia!

Hơn nữa, nàng lại có vị trí của Uyển Đại, nói gì nàng cũng không cam tâm cứ buông tha như vậy

“Cái người này người thật tàn nhẫn, một chút lòng đồng tình cũng không có, cũng không thể nghĩ ta là một cô gái Đại Tổng yếu đuối, cơ khổ không có chỗ nương tựa, đi tới đất khách, còn đều là khi dễ ta.” Túc Cho sử dụng bản lĩnh xuất chúng của phái nữ, tính toán đến một khóc, hai náo, ba thất cổ lấy được đồng ý của hãn, để nàng trở về Trung Nguyên.

” Cô gái Đại Tổng yếu đuối?” A Cách Đạt nhướng nhướng mày.

Thật không biết là ai trộm ngựa của hãn, đánh xỉu hãn, cởi y phục của hãn kia! Còn tự nói cô gái Đại Tổng yếu đuối? Hãn lắc đầu một cái.

“Người đến tội cùng có điều kiện gì cứ nói ra!” Nàng từ trên giường đứng lên, mặt uất ức.

“Người có thể có tư cách gì nói điều kiện? Người chẳng qua là vật hy sinh mà Đại Tổng đưa tới thôi, có chấp nhận hay không quyền quyết định ở ta.”

“Vậy thì bỏ ta đi!” Nàng bộ mặt mong đợi, van xin.

A Cách Đạt trời sanh uy vọng, tướng quân đáng vẻ triển hiện không bỏ sót, hai mắt rạng rỡ có hồn làm người ta cảm thấy kính sợ, nụ cười lạnh lẽo, vô tình bên môi càng thêm sâu là đặc hữu cho phong cách của nam nhân vương triều, Túc Cho cũng có điểm sợ hãi hãn .

“Nói cho ta biết tên của người.” Đột nhiên, hắn hỏi vấn đề không liên quan nhau, làm Túc Cho sửng sốt một hồi lâu. Đợi nàng phục hồi tinh thần lại, tài văn chương phải hô: “Người có thể hay không đứng đắn một chút? Đang nói chánh sự lại đột nhiên toát ra việc không liên quan đến mình” Nàng cắn răng nói.

“Đây là một trong những điều kiện” Hắn ánh mắt đều là đùa cợt, nhàn nhạt nói.

“Cái gì?” Trong khoảng thời gian ngắn, Túc Cho lại không phản ứng kịp ý tứ của hắn.

“Người không phải là muốn cùng ta nói lên điều kiện thả người sao? Mà là đây là điều kiện thứ nhất.” Chỉ là một mặt đùa cợt.

Cho là hắn nói đùa, Túc Cho đem một đôi mắt trắng đen rõ ràng, long lanh lại nghi hoặc đón nhận ánh mắt của hắn. Nhìn hắn mặt nghiêm chỉnh, chẳng lẽ. Hắn thật nguyện ý thả mình?

Túc Cho lập tức bày vẻ mặt tươi cười cho hắn, lấy ngữ điệu dịu dàng vô cùng, nhẹ nhàng nói ra bản thân tên tuổi. “Liễu Túc Cho.”

“Tên kỳ cục!” Hắn nói.

“Nào có kỳ quái à nha? Rất tốt kia!” Nàng đô cho. “Lúc nào thì để cho ta đi? !” Túc Cho mặt mừng rỡ cảm kích theo dõi hắn, không muốn cùng hắn lần nữa miệng lưỡi sắc bén, nếu không ngộ nhớ hắn đổi ý, vậy làm sao bây giờ? !

Vì sinh cơn vui vẻ miệng lưỡi mà để hắn bỏ đi quyết định thả nàng, vậy cũng tính không ra? Cho nên, vì có thể trở về Trung Nguyên, nhịn cơn tức nhất thời, là đáng giá.

Nàng cười tủm tỉm, tràn đầy hy vọng nhìn hắn.

“Điều kiện thứ hai phải” Hắn vẫn chưa xong, Túc Cho lập tức thiếu kiên nhẫn nhảy gọi: “Còn có điều kiện thứ hai? !” Nàng trợn to mắt.

“Ông trời, chẳng lẽ người lại cho là một cái tên có thể đổi trở về tự do nha? Người đừng đơn thuần đến như ngu ngốc có được hay không? !”

Hắn nói xong nhưng một chút cũng không sai, thiên hạ nào có chuyện tốt bực này, một cái tên là có thể đổi về tự do? Nàng thở dài. “Điều kiện thứ hai là cái gì? !”

“Chỉ cần người có thể chạy ra khỏi phủ!”

Nói nhảm!

Này thật đúng là cá nói nhảm sao! Chạy ra khỏi tòa nhà này không phải là lần đầu tiên nàng làm chuyện ngu xuẩn sao, kết quả còn không phải là để cho hắn bắt trở lại? !

Giống như quả cầu da bị xì hơi, Túc Cho lại ngồi trở lại trên giường.

“Thế nào? Không muốn?” Hắn cực kỳ kinh ngạc.

“Người cho ta là đứa trẻ ba tuổi để đùa bỡn đúng không! Ta sẽ trốn không được nha, còn chờ cùng người nói?” Nàng cố nén tức giận.

“Lần này cũng không cùng một dạng đấy!” Hắn cười khích lệ nàng.

“Có cái gì không giống nhau? Còn không đều là trốn!”

“Lúc này, chỉ cần người chạy ra khỏi này tràng phủ đệ, chỉ cần ra khỏi cửa chính, là người có thể trở về Trung Nguyên rồi.” Hắn tính tình nhẫn nại nói cho nàng biết.

“Người nói là. . . .” Túc Cho hưng phấn chột nấp lấy đôi tay của hắn “Chỉ cần ta chạy ra khỏi cửa chính liền tự do, người không phải sẽ bắt trở lại ta?”

“Không sai!”

“Nha! Nghe giống như trò chơi.” Túc Cho vui mừng được như đứa trẻ, hai gò má bởi vì hưng phấn mà đỏ bừng rực. “Có quy tắc sao?”

“Không có.” Bị sự hưng phấn của nàng lây, A Cách Đạt cũng tươi cười.

“Oa, vậy ta không phải có thể không chờ thủ đoạn nào?”

“Không sai.”

“Bao gồm lần nữa đánh xỉu ngươi?”

“Đúng, bất kỳ thủ đoạn nào, chỉ cần ngươi chạy thoát được tòa nhà này.”

“Được, đặt thành giao dịch.” Nàng có lòng tin có thể trốn này đại trạch, không có quy tắc, vả lại có thể không chờ thủ đoạn nào, đối với nàng là dễ dàng, Liễu Túc Cho đối với mình tràn đầy lòng tin “Chúng ta võ tay thế nguyên!” Nàng sợ hấn nuốt lời, nhanh lên đưa ra bàn tay nhỏ bé của mình.

A Cách Đạt đối với hành động trẻ con của Công chúa bật cười, chỉ là, hấn còn là thuận ý của nàng cùng nàng võ tay. Thật ra thì Viên Hàn đều sớm bị Thành Cát Tư Hãn triệu kiến qua, không vì cái gì khác, Thành Cát Tư Hãn chỉ muốn biết này Định Quốc công chúa có hay không có thể thu phục được kẻ ngang tàng A Cách Đạt này? Hấn nghĩ muốn nhìn thấy hấn bởi vì nữ nhân khom lưng.

Vốn là Thành Cát Tư Hãn muốn Định Quốc Công Chúa xứng cùng A Cách Đạt cũng không phải là có mục đích đặc biệt. Chỉ là, sau khi Công Chúa sửa trị qua A Cách Đạt, giết hết kiêu ngạo khí thế của hấn, hấn cũng rất là mong đợi nàng có thể thu phục lòng của hấn

Cho nên, hấn an bài Viên Hàn làm người sai bảo của hấn.

Sáng sớm hôm nay, hấn nhận được tin tức, công chúa đã bị A Cách Đạt bắt trở về, cho nên liền sai người âm thầm gọi Viên Hàn vào điện.

” Công chúa an phận mặc cho các ngươi mang về? !” Thành Cát Tư Hãn hỏi.

“Không trốn cũng chạy, không thể nào mặc cho chúng ta mang về.” Viên Hàn đều lắc đầu.

“Vậy. Nàng phản kháng?”

“Không thể nào phản kháng lên, nhưng, cầu khẩn qua.”

“Ách. A Cách Đạt xử trí như thế nào?” Hấn tò mò chết rồi, cả đời ở trên sa trường vượt qua, không ngoài định mức tìm một chút niềm vui thú sao thành? Cho nên, trong mắt hấn hôn nhân cả đời của A Cách Đạt là chuyện lớn khiến cho trở thành đại sự chú ý hạng nhất của hấn

Không chỉ có như thế, hấn còn mang theo trả thù tâm tình, tính toán đợi sau khi Định Quốc công chúa thu phục lòng của hấn, hạo hạo rất lớn cười nhạo hấn một phen, ai bảo hấn khi hấn vớt được nữ nhân từ Hoàng Hà, thậm chí đối với nàng vừa thấy đã yêu thì lại bị A Cách Đạt cười đến thiếu chút nữa lệch miệng. Thù này không báo sao thành?

Hấn nhưng vô cùng mong đợi A Cách Đạt để Đại Tổng công chúa ăn trộm mất tâm!

“Thống lĩnh không những không thả nàng, đánh bắt tình nàng.” Viên Hàn đều nói cho hấn biết sự thật.

“A Cách Đạt đánh xỉu nàng? Như vậy. Công chúa không phải không có một chút điểm hấp dẫn địa phương của hấn! Có thể để hấn đối với một cô gái yếu đuối ra tay?” Thành Cát Tư Hãn sợ hãi kêu.

Chỉ thấy Viên Hàn đều cười toét miệng: “Vương Hấn, ngươi sai lầm rồi. Cũng là bởi vì công chúa thật sâu đem chúng ta Đại Thống Lĩnh mê hoặc, chúng ta Đại Thống Lĩnh mới không được đã đem nàng đánh xỉu mang về.”

“Thật có chuyện này ư?” Thành Cát Tư Hãn cực kỳ kinh ngạc.

“Quả thật.”

“Ngươi đoán. A Cách Đạt cuối cùng có thể hay không bại ở trên tay Định Quốc công chúa? !” Thành Cát Tư Hãn không nhịn được hiếu tâm nổi lên.

Viên Hàn vỗ ngực khẳng định: “Nhất định sẽ.”

“Đó?”

“Vương Hân không tin? Chúng ta có thể tới đánh cuộc, Viên Hàn đều đánh cuộc A Cách Đạt Đại Thống Lĩnh nhất định bị công chúa thu phục.”

“Người không phải tin chủ tử người sao?”

“Không phải là không tin, mà là chưa từng có người nào có thể để cho A Cách Đạt thống lĩnh có vẻ mặt thất bại, mà Định Quốc công chúa là duy nhất ngoại lệ, Viên Hàn đều từng chính mắt thấy.” Hân là lòng tin mười phần.

“Đó!” Thành Cát Tư Hân trong mắt đều là nụ cười.

“Nữa cho Vương Hân một cái tin tức thú vị nữa.” Viên Hàn hai mắt đều là ranh mãnh mà cười tỉnh.

Nhưng hân là nâng lên hiếu kỳ của Thành Cát Tư Hân. Thành Cát Tư Hân vội hỏi: “Cái gì tin tức thú vị? ! Mau nói đi nghe một chút.”

“A Cách Đạt cùng công chúa có một ước định, một khi công chúa có thể chạy ra khỏi tòa nhà lớn, tức có thể đổi trở về tự do.”

“À?” Thành Cát Tư Hân sửng sốt một lát, A Cách Đạt vẫn còn quá khinh thường kẻ địch, có lẽ Định Quốc công chúa có thể lần nữa áp chế nhuệ khí của hân. Thú vị, thật là thú vị cực kỳ!

“Người mau trở lại bên cạnh A Cách Đạt, nếu hân và công chúa có tin tức mới liền hồi báo 1” Thành Cát Tư Hân nhưng là nóng lòng muốn nhìn thất bại của A Cách Đạt.

“Dạ, Vương Hân.”

Viên Hàn mới về đến dinh thự, A Cách Đạt đã mang bộ mặt tức giận đi tới bên cạnh hân.

“Người vừa đi đâu về? !” Hân chất vấn.

“Đi ra ngoài dạo.” Viên Hàn nói dối.

“Đi ra ngoài dạo? Người thật là nhàn hạ thoải mái a! Người biết rõ ta cùng công chúa ước định, còn dám đi ra ngoài dạo?” A Cách Đạt nghiêm mặt lên. “Phải nhiều nhân thủ hơn, ngày đêm bảo vệ bốn phía dinh thự, nếu để công chúa chạy mất, ta hối tội người.”

“Thống lĩnh, người không có tính sai chứ? Công chúa chạy không phải hợp ý người sao? Tại sao phải phái thêm nhân thủ bảo vệ công chúa?” Viên Hàn đều là cố ý, cố ý nhìn xem A Cách Đạt sẽ có phản ứng gì. “Nhớ bộ lạc trưởng ban đầu muốn người cưới Định Quốc công chúa thì người thế phản kháng, lúc này thế nào . . .”

“Câm miệng, người lắm mồm cái gì? !” Schal hô tán gẫu rống to: “Người chỉ cần nghe lệnh sẽ không có lỗi.”

“Dạ!” Viên người hắc bình tâm bên trong cười thâm. “Vây. Hiện tại ý của chủ tử.”

“Tăng cường đề phòng.”

“Dạ!”

Bên trong phòng, Túc Cho đang nghiêng đầu ngồi ở trên ghế, hai tay chống cằm, lâm vào khổ nghĩ.

Nên dùng loại biện pháp nào để chạy ra khỏi trảng trạch viện này đây? Đây trạch viện lớn như thế làm nàng phân không rõ ràng lắm Đông Nam Tây Bắc đấy! Mặc dù trước từng từ cửa chính chạy ra qua, nhưng lúc này, chỉ sợ không có đơn giản như vậy. Hơn nữa, nếu như nàng đoán không sai lời nói, cửa chính đã đề phòng sâm nghiêm mới phải, lần này nên làm thế nào cho phải?

Phiền não, Túc Cho đứng lên ở trong phòng tới tới lui lui bước đi thông thả khoan thai, nỗ lực, dùng sức, dùng sức động não, muốn tìm ra cái phương pháp gì có thể chạy ra, sau đó trở lại Trung Nguyên. Đây là trượng phu của nàng — A Cách Đạt đồng ý.

Hắn đồng ý cho nàng nửa năm thời gian, nếu ở nơi này trong vòng nửa năm mà chạy ra được, nàng liền tự do; nếu trốn không thoát. Cha, mẹ, tha thứ nữ nhi bất hiếu Ô. Nhớ tới ở thế kỷ hai mươi có cha mẹ, bằng hữu, nước mắt lại lặng lẽ xuống.

Núp ở ngoài cửa tra xét thật tình A Cách Đạt thấy nàng rơi lệ, trong lòng không nịn được co rút đau đớn.

Nàng. Nghĩ như vậy trở về tổ quốc? Nghĩ trở về Trung Nguyên? Đối với vương triều tuyệt không lưu luyến? Đối với hắn một chút cảm giác cũng chưa?

Đợi ở vương triều, đợi ở bên cạnh hắn đã có hai mươi ngày, nhưng mà một chút nụ cười cũng không có. . . .

Nàng —— vô tình đến trình độ ghê tởm

Hiện tại nàng lại núp ở trong phòng rơi lệ, có cái gì khổ rồi không nói cho hắn biết, uống cho hắn đại trạch một bước cũng chưa từng bước ra. Nữ nhân này. Thật sự đáng ghét!

Dưới cơn nóng giận, A Cách Đạt dùng chân đá văng cửa ra, bước nhanh đi đến trước mặt Túc Cho khiến nàng ngạc nhiên. Ở Túc Cho còn không biết ý đồ của hắn, thì hắn một tay nâng lên cằm của nàng, cắn răng nói: “Tại sao khóc? Người. Chán ghét nơi này?”

Cho là nàng sẽ gật đầu, không nghĩ tới nữ nhân này hung hãn đẩy ra hắn, hại hắn thiếu chút nữa té nhào, lại nghe thấy nàng thút tha thút thít mở miệng: “Không phải ghét nơi này, mà là ta nhớ nhung cha mẹ của ta, nhớ nhung bằng hữu của ta! Cùng ta cùng nhau rơi Hoàng Hà Uyển Đại ta đã biết tung tích của nàng, người nàng ở trấn vương phủ, ta lại không biện pháp cùng nàng gặp mặt, mà bị người vây ở đây. Ô.” Nói xong lại lên tiếng khóc nức lên, khóc đến thật đau lòng.

Bị tiếng khóc nhu nhược của nàng làm cho hắn đau lòng không thôi, trong cơn kích động, hắn tự tay một thanh kéo qua nàng, êm ái vuốt mái tóc dài đen nhánh của nàng, trong miệng đều là những từ ngữ hắn không hiểu lắm.

Túc Cho cũng không có phản kháng, cũng đưa tay ra ôm thân thể vòng chặc của hắn, tận tình nằm ở trên người hắn khóc rống thất thanh.

Thấy nàng run rẩy thân thể, hắn vừa không đành lòng, vừa chua xót, thật muốn để nàng trở về Trung Nguyên, nhưng là, cất giấu chỗ sâu trong lòng hắn không hiểu tình cảm lại dẫn dắt để hắn không muốn nàng rời đi! Hắn là thế nào? Hắn không hiểu loại này tình cảm, hắn cho tới giờ cũng chưa từng có loại tình cảm này nha!

Thành thật mà nói, hắn có chút sợ. Vì để vứt bỏ loại khốn nhiều không biết tên, hắn mở miệng hỏi nàng: “Người trốn ở nơi này khóc cũng không phải là biện pháp, không bằng ra ngoài đi dạo một chút, khám xét một cái địa hình, nghiên cứu tốt biện pháp trốn chạy ra nha!”

Trải qua hắn một chút nhắc nhở, Túc Cho lúc này mới lấy lại tinh thần, dừng lại nước mắt, chột từ trước ngực hắn ngẩng đầu lên.

“Đúng nha, ta thế nào không nghĩ tới? Chỉ ngồi ở nơi này khóc cũng không phải là biện pháp. Dù sao cái người này người không tim không gan, không có máu không có lệ, coi như khóc chết người cũng sẽ không nháy mắt một cái mắt, chỉ là lãng phí thời gian sao!”

Đôi mắt đăm lẹ cùng hắn đối mắt.

Này? Đây công chúa không khỏi quá thực tế chứ? Không cảm kích hắn an ủi không quan trọng, vẫn còn ở bên cạnh hắn cố động công kích hắn? Người này không khỏi thật không có lương tâm chứ?

Nàng chẳng những không có lương tâm, còn dùng lực đẩy hắn ra. “Người có thể đi, ta muốn chung quanh đi dạo, nhìn cái góc nào có thể chạy đi dễ dàng nhất.”

Oa! Nữ nhân qua cầu rút ván. A Cách Đạt trợn mắt một cái, bó tay với nàng, sau khi biết mình không được hoan nghênh, hắn đứng lên, sẽ đi trước, nói một câu trái lương tâm “Hi vọng người có thể nhanh chóng lúc này rời đi thôi.” Một bộ xem nàng như kẻ đáng ghét

Lập tức, Liễu Túc Cho cặp mắt sáng lên. “Muốn ta nhanh chóng rời đi còn không đơn giản? Người chỉ cần mở một con mắt, nhắm một con mắt, không phải có thể hất ta ra này kẻ đáng ghét?” Nàng thay hần nghĩ kế.

A Cách Đạt lại thiếu chút nữa té nhào. Đáng chết công chúa! Nội tâm hần đang âm thầm mắng. Cả ngày lẫn đêm liền muốn rời đi, hần vẫn cùng nàng nói nhảm cái gì? Nặng nề đóng sầm cửa rời đi, bỏ lại Túc Cho về mặt mờ mịt.

“Phát cái gì sao! Chẳng lẽ ta nói không đúng? Không thích ta không phải liền mở một mắt, nhắm một mắt để cho ta chạy đi sao! Đây không phải là tất cả đều vui vẻ sao? Không hiểu hần sinh khí cái gì” Đơn thuần Túc Cho lẩm bẩm nói thầm. “Không quản hần nữa, còn có chuyện quan trọng hơn.”

A Cách Đạt nói không sai, nếu muốn chạy đi phải trước quen thuộc hoàn cảnh chung quanh nhận thức sự vật mới được đấy! Ngồi mà nói không bằng nói là làm, Liễu Túc Cho lập tức không lo lắng đi ra bên ngoài đầu bước đi thông thả.

Ông trời, đi qua một cánh cửa lại một cánh cửa, một tòa cầu lại một tòa cầu, đông ngợp tây khom còn tìm không thấy bốn phía phòng ốc, một gia đình mà thôi, có căn lớn như thế không, đây gọi là tòa nhà sao? Vừa đi vừa lắc đầu, nàng thật sự là không hiểu.

Khi nàng lại quẹo khúc quanh thì không cẩn thận cùng xô vào một người, thiếu chút nữa liền ngã bốn chân chống lên trời, may mà đối phương kịp thời vươn tay, lôi nàng một cái, nếu không. Nàng oán trách trợn mắt nhìn kẻ đáng ghét một cái.

Thật không biết hần không thấy nàng nữ nhân sao, mặc quần áo công kênh này đi lại được sao?

Sau khi ổn định thân thể của mình, Túc Cho ngẩng đầu lên hướng đối phương cười ngọt ngào, khi nàng nhận ra hần cũng mỉm cười với nàng, vui mừng vô tay. “Là người.”

“Là ta, phu nhân.” Viên Hàn khuôn mặt nở nụ cười.

“Rất vui mừng khi nhìn thấy người.” Túc cho thật lòng mở miệng, mà hần chỉ là cười mà không nói.

“Phu nhân ra ngoài đi dạo một chút? !”

“Đúng nha, mới vừa A Cách Đạt khuyên ta, muốn chuẩn khỏi trách viện phải trước tiên quen thuộc hoàn cảnh, suy nghĩ một chút cũng đúng, vì vậy ta liền ra ngoài dạo, mà trách viện. Ách. Thật sự giống như mê cung, lớn đến kỳ cục.” Túc Cho xấu hổ cười cười, một khuôn mặt nhỏ bé bởi vì đi gấp mà có vẻ đỏ bừng rục, thật sự mê người cực kỳ.

Thằng thần nói, Định Quốc công chúa nếu không phải đã gả cho A Cách Đạt, có lẽ hần sẽ hướng Vương Hân tranh thủ nàng đấy!

Hần đã từng đến Trung Nguyên, cũng không thấy cô gái bình thường tính tình hoạt bát như Công chúa, ngây thơ cùng hiếu động đấy! Càng khó hơn có thể là nàng không có tính khí kiêu ngạo của công chúa, có chỉ là làm cho người ta thấy yêu thương tiểu nữ nhi tư thái.

“Thống lĩnh khuyên phu nhân quen thuộc hoàn cảnh?” Viên Hàn đều không hiểu tâm tư của chủ tử .

“Đúng nha! Hần còn hi vọng ta nhanh chóng rời đi nơi đây ! Chỉ là, kỳ quái là, ta muốn hần giúp một chuyện là mở một con mắt, nhắm một con mắt thì hần không những không đồng ý, còn tức giận đằng đằng đóng sầm cửa rời đi ! Thật là không giải thích được đấy! Mở một con mắt, nhắm một con mắt đối với hần lại không tốn thất, vẫn còn giúp hần trừ đi một cái gai, có sao mà không làm đấy?” Nghiêng đầu, Túc Cho mở một đôi mắt to trắng đen rõ ràng lãnh giáo thẳng hướng trên mặt hần nhìn, làm hại Viên Hàn muốn bật cười rồi lại không dám cười ra ngoài, một hơi thiếu chút nữa sặc ử.

Không phải A Cách Đạt không chịu, mà là, có ai sẽ nguyện ý đem nữ nhân trong lòng mình đưa đi?

A Cách Đạt rõ ràng đối với công chúa cũng rất có cảm tình, lại cứ Không nhận ra, chỉ sợ là nam nhân vì mặt mũi này có chết cũng không thừa nhận; càng vả lại, hần lại đã từng bị công chúa đánh bại, như thế nào nguyện ý ở trước mặt Vương Hân lần nữa mất thể diện thừa nhận mình thích Công chúa?

Viên Hàn nhưng là người đứng xem, thẩm nhuần A Cách Đạt không tự chủ tình cảm đang nhanh chóng lớn lên. Nếu thống lĩnh không có một chút thích công chúa, cần gì phải tốn công tốn sức chơi trò chơi, trực tiếp thả công chúa chẳng phải được sao?

Hiểu rõ lòng của A Cách Đạt làm hắn thấy vừa bực mình vừa buồn cười.

“Có lẽ thống lĩnh nhất thời hứng thú nổi lên đi! Ở trên sa trường cũng không có gì việc vui, dứt khoát tại trong sinh hoạt hằng ngày tìm chút việc vui tới giải buồn đi!” Viên Hàn mò mẫm nói bậy.

“Nói cũng phải.” Một bộ người nói “Có đạo lý” về mặt, Túc Cho gật đầu một cái, tuôn ra nụ cười ngọt ngào nhất cho Viên Hàn. “Ngày trạch viện lớn như thế, cũng không biết đi từ đâu, không biết người có hay không có thể dẫn ta đi dạo một chút?” Túc Cho năn nỉ.

Dù sao cũng không có chuyện gì, Viên Hàn mở miệng đồng ý, cùng với Túc Cho liền lượn quanh trạch viện.

“Đáng chết!” Núp ở một bên A Cách Đạt một chưởng đánh về phía cây đại thụ bên cạnh, sức lực chợt thiếu hụt nửa đem cây đánh ngã, nhưng bị lửa giận che kín mắt chính hắn lại không phát hiện, một đôi mắt sắc bén như chim ưng thẳng đi theo sau bóng dáng của công chúa cùng Viên Hàn.

Từ khi nàng đi tới vương triều tới nay, nàng chưa từng đối với hắn tuôn ra nụ cười ngọt ngào như hoa, cũng chưa từng chủ động cùng hắn lại như thế thân cận qua, nhưng lại chịu đối với Viên Hàn đều lộ ra nụ cười, làm hắn một lòng dâng lên lửa giận.

Ngộ nhỡ, công chúa thích Viên Hàn. Vậy sao được? Không được, phải cảnh cáo Viên Hàn không cho quá thân cận công chúa.

Nheo mắt lại, A Cách Đạt cảm giận mà đem theo giận dữ rời đi, nếu còn trộm dò xét đi xuống, chỉ sợ hắn sẽ bị tức giận cho xông hư đầu óc mà làm ra chuyện không đúng lẽ thường, dù sao do biểu hiện những ngày gần đây, hắn cũng không quá yên tâm mình.

Để tránh thất bại, chỉ có an phận thủ thường.

“Trình Tử, người gần đây có hay không cùng A Cách Đạt cùng nhau?” Cát Thiệu Nữ cau mày hỏi Viên Trình Tử.

“Không có nha, thế nào? A Cách Đạt mấy ngày gần đây không phải là cùng người ở một chỗ sao? Ta đang muốn tìm hắn hỏi rõ ràng, thế nào đều là quần người mà bỏ quên ta kia!” Viên Trình Tử đang hoảng nói.

Trải qua Trình Tử nói như vậy, Cát Thiệu Nữ mày nhíu lại càng sâu. Nàng cũng là bởi vì A Cách Đạt những ngày gần đây vẫn coi thường nàng mà có chút mất hứng, cho là hắn là cùng Trình Tử cùng nhau, không nghĩ tới Trình Tử giống như nàng cũng có khổn hoặc này

Đến tốt cùng A Cách Đạt đang bận những thứ gì? Mỗi khi tự sa trường trở lại, hắn thứ nhất chính là tìm hai nàng, thế nào lúc này như thế khác thường? Có cái gì không đúng, phải tra cho rõ ràng mới được. Cát Thiệu Nữ trầm nghĩ.

“A Cách Đạt những ngày gần đây liền cùng ta uống ly trà cũng không có.”

“Vậy?” Viên Trình Tử tròn to mắt, “Hắn không phải là cùng người ở đây cùng nhau?”

“Không có.” Cát Thiệu Nữ nói. “Ta cũng vậy đang muốn tìm người để hỏi cho rõ. Ta còn tưởng rằng A Cách Đạt là cùng người cùng nhau kia!”

“Cái gì? A Cách Đạt không phải cùng người cùng nhau? Vậy hắn.”

Hai người nhìn nhau, đồng thời nhớ lại một chuyện, nhớ lại A Cách Đạt sau khi tự đoạt về Định Quốc công chúa liền chưa từng xuất hiện tại trước mặt các nàng. Chẳng lẽ, A Cách Đạt đối với công chúa có ý tứ? Hắn lưu luyến công chúa bên người mà quên hai vị này hồng phần tri kỷ?

Không thể nào! Họ không tin. Nhưng. Sự thật đặt ở trước mặt, không thể không tin nha!

Viên Trình Tử cùng Cát Thiệu Nữ hai người sợ hãi nhìn chăm chú đối phương, mờ mịt không biết làm sao.

“Làm thế nào đây? Nếu A Cách Đạt yêu công chúa mà không tính toán lấy chúng vào cửa, hoặc là bởi vì công chúa phản đối mà không tiếp nạp chúng ta, đến lúc đó. . . .” Viên Trinh Tử từ trước đến giờ mềm yếu, tất cả toàn bộ nghe Cát Thiệu Nữ an bài. Mà nay xảy ra chuyện trọng đại như thế, nàng càng thêm tâm hoảng kia! Trong lòng nàng đã sớm nhận định A Cách Đạt là vị hôn phu, hôm nay. . . . Sao không khiến nàng sợ hãi?

“Đừng hoảng hốt, bây giờ chúng ta cũng đừng tự loạn trận cước mới đúng.”

“Thiệu Nữ, ý của ngươi là. . . .”

“Tìm công chúa đi!” “Cái gì? !”

“Tìm công chúa hỏi cho rõ ràng.”

Chưa thông báo cho A Cách Đạt Viên Trinh Tử cùng Cát Thiệu Nữ hai người leo tường mà vào, nhanh chóng hướng đông sương phòng đi, không biết cử động của các nàng đều nằm trong lòng bàn tay của Viên Hàn

Viên Hàn chỉ là cười nhạt, cũng không tính nói cho A Cách Đạt, nhưng hắn là muốn nhìn kịch hay đấy! Một cuộc nữ nhân cùng nữ nhân chiến tranh kia! Huống chi, Định Quốc công chúa cũng không phải là cô gái mềm yếu, chẳng lẽ bị họ khi dễ mới phải, có lẽ, nàng sẽ nhờ giúp đỡ của Viên Trinh Tử cùng Cát Thiệu Nữ nói cũng không chừng.

Nếu quả đúng như thế này, chỉ sợ khi A Cách Đạt biết được, hai nàng đời này kiếp này cũng vô duyên trở thành tướng quân phu nhân. Cũng nên dạy họ nếm thử một chút hậu quả không để người khác trong mắt, tiêu tán ngạo khí của họ. Dù sao, anh hùng không xứng mãnh nữ; mà hắn cũng liền không coi trọng hai nàng. Cho nên, hắn không có ý định cảnh cáo họ, để họ biết sau khi khi dễ người sẽ được hậu quả gì.

Túc Cho uống xong trà, đang muốn nghỉ ngơi một chút, lại thấy âm thanh xô cửa quấy rầy, nàng chau mày lại nhìn về người tới.

Ấy là ngày hai nô tỳ vô lễ

“Là các người?” Túc Cho từ trên giường ngồi dậy: “Vẫn là đồng dạng không biết lễ nghi, không biết gõ cửa.” Nàng nhìn chằm chằm hai nàng.

“Đối với người, lễ này có thể miễn rồi.” Viên Trinh Tử khí thế ngạo mạn giương lên đầu.

“Vậy sao? Chẳng lẽ có người ở sau lưng cho hai người các người nha đầu vô lễ làm chỗ dựa?” Túc Cho nhướn nhướn mày, ung dung từ trên giường, tuyệt không sợ với hai người khí diễm, khiêu khích nhướn mày lên.

“Đúng nha! Người này nhưng là sẽ làm người thất kinh.” Viên Trinh Tử ý có người đang bên cạnh chỗ dựa, hài lòng nói.

Mới là lạ, Túc Cho lè lưỡi, còn có cái gì so với chuyện vượt thời không còn để mình thất kinh? !

“Nói đi! Ta lại phải nghe nghe là ai.” Nàng biểu tình là một bộ người nào làm khó dễ được ta.

Viên Trinh Tử cùng Cát Thiệu Nữ liếc mắt nhìn nhau, Viên Trinh Tử ưỡn ngực nói “Là A Cách Đạt thống lĩnh, cũng chính là Vị hôn phu của ngươi.” Nói xong, chờ nhìn công chúa hoa dung thất sắc. Không ngờ, Liễu Túc Cho chỉ là ha ha cười khẽ một tiếng.

“Ta còn tưởng rằng là nhân vật gì khó lường đấy! Thì ra là hắn.”

Công chúa không có biểu tình như các nàng mong đợi sợ luống cuống, ngược lại làm Viên Trinh Tử cùng Cát Thiệu Nữ lo lắng. Không hiểu công chúa vì sao biết được trượng phu của mình cưng chiều họ còn có thể trấn định như thế, kết quả làm nàng khốn hoặc cực kỳ.

Chẳng lẽ nói, A Cách Đạt thật sự thích Định Quốc công chúa, mà đem chuyện bọn chúng toàn bộ nói cho công chúa? Nếu không, công chúa thế nào một chút phản ứng cũng không có, hoàn hảo tựa như đang cười nhạo họ chó cày gần nhà.

Nuốt nước miếng, Viên Trinh Tử lo lắng liên tiếp nhìn về Cát Thiệu Nữ, hi vọng nàng có thể ra điểm chủ tính. Cát Thiệu Nữ cũng bắt đầu nghiêm túc quan sát Định Quốc công chúa, bắt đầu nghiêm túc coi nàng như là vị kình địch.

Sau khi suy đi nghĩ lại, Cát Thiệu Nữ trầm ổn mở miệng: “A Cách Đạt từng cùng người nói tới qua chúng ta?”

Nàng hỏi lên như vậy ngược lại khiến công chúa kinh ngạc cực kỳ: “Làm gì nói tới các người?”

Thì ra là A Cách Đạt cũng không nhắc tới họ, là nàng tự mình đa nghi, thiếu chút nữa tự loạn trận cước. Phải trầm trụ khí, trước thăm dò một chút nàng và A Cách Đạt có hay không chuyện như vậy.

“Thì ra là A Cách Đạt còn tính không đem người chính thức nạp làm thê kia!”

“Đúng nha, hắn còn đang muốn là thả ta đấy!” Túc Cho gật đầu một cái, đằng hoàng nói cho các nàng biết,

“Cái gì?” Viên Trinh Tử cùng Cát Thiệu Nữ sợ hãi kêu: “Người nói cái gì?”

“Ta nói hắn tính toán thả ta, chỉ là.” Túc cho lại cau mày.

“Chỉ là cái gì?” Hai nữ nhân mừng rỡ hỏi tới: “Có cái cái vấn đề sao?”

“Đúng nha, là có vấn đề.”

Vì vậy Liễu Túc Cho đem chuyện A Cách Đạt cùng nàng ước định nói cho các nàng. Hai nữ nhân sau khi nghe xong vừa mừng vừa lo.

Vui chính là, Định Quốc công chủ căn bản không có ý trở thành phu nhân của A Cách Đạt, lo chính là, A Cách Đạt vì sao không trực tiếp thả Định Quốc công chúa, lại cùng nàng chơi trò chơi gì? Trong đó tất nhiên có chuyện gì tuyệt không giống tác phong của A Cách Đạt

Chẳng lẽ nói. Cát Thiệu Nữ cùng Viên Trinh Tử sửng sốt. A Cách Đạt thật thích Định Quốc công chúa? Nếu không hắn làm gì chơi trò chơi?

Không được, phải mau sớm để công chúa rời đi, nếu không, chờ sau khi A Cách Đạt phát hiện mình yêu công chúa, quyết định không chịu để cho nàng đi. Khó trách trong phủ gần đây nghiêm mật phòng giữ, thì ra là phòng công chúa chạy trốn.

Phải nghĩ nghĩ biện pháp, phải nghĩ nghĩ biện pháp.

“Các người có thể giúp ta chuyện này sao?” Cũng không phải là ngu ngốc, làm sao không nhìn ra hai nữ nhân này thích vị hôn phu của nàng A Cách Đạt, nếu muốn họ giúp một tay, họ há có thể không giúp? Cho nên, Túc Cho an tâm chờ đợi, phải để họ cẩn thận suy nghĩ một chút.

Trầm ngâm hồi lâu, Cát Thiệu Nữ rốt cuộc mở miệng: “A Cách Đạt nếu biết chúng ta giúp người, chúng ta sợ rằng tánh mạng khó bảo toàn.”

“Điểm này các người yên tâm, ta tuyệt sẽ không mở miệng nói cho hắn biết; nếu mở miệng nói cho hắn biết, ta cũng vậy khỏi phải trở về Trung Nguyên rồi, phải hay không?” Túc Cho trấn an họ.

“Vậy thì tốt, chúng ta sẽ tìm cách giúp người.” Rốt cuộc, Cát Thiệu Nữ gật đầu.

“Giúp như thế nào?”

“Ý của người là muốn chúng ta giúp như thế nào?” Cát Thiệu Nữ hỏi ngược lại

Túc Cho xem thời cơ không thể mất, vội nói: “Ta cũng cần có thuốc bột hoặc hương liệu có thể hôn mê chừng ba mươi người, các người có thể cho ta sao?”

“Dĩ nhiên.” Viên Trinh Tử lập tức lên tiếng: “Còn gì nữa không?”

“Lấy được bột thuốc ngày đó, có thể ở dưới gốc cây chuẩn bị con ngựa.”

“Càng không vấn đề.”

“Trở lại chính là tiền, đi trên đường cần .” Lúc này nàng thông minh biết được mang chút hoàng kim, ngân lượng, cũng không thể lấy tiền Đài Loan làm mất mặt xấu hổ

Một câu nói:“Thành!”

6. Chương 6

“Không đi!” A Cách Đạt cảm tức nhìn phụ thân, sạch sẽ gọn gàng xuống một câu.

“Vương Hân triệu kiến há có thể một câu không đi mà được?” Mộc Hoa Lê cũng nhìn chăm chăm nhi tử. Đứa con này của hắn có lúc cuồng ngạo tự đại mà để người không thể không tức giận.

“Tùy người nói bừa lý do nào đó, tóm lại ta không đi.” A Cách Đạt khẳng khái giữ ý kiến nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn phụ thân,

“Đáng chết, phải có một nguyên nhân.” Mộc Hoa Lê hướng về phía nhi tử gầm thét.

A Cách Đạt cũng tức giận hướng phụ thân rống: “Nguyên nhân đương nhiên là có.”

“Nói ra.” Mộc Hoa Lê trầm giọng.

“Hừ, còn không phải là người gây ra họa.” Nhi tử lấy tư thái oán trách chỉ vào chóp mũi lão tử .

“Ta gây cái gì cho người à nha?”

“Quý nhân hay quên kia!” A Cách Đạt đặt mông ngồi ở trên ghế:“Người nào thay ta đồng ý Đại Tổng công chúa cửa hôn sự này hay sao?” Hắn hỏi.

“Đây cũng cho người gặp phải cái gì tai họa rồi hả ?” Mộc Hoa Lê không hiểu:“Huống chi Vương Hân đã từng đồng ý thỉnh cầu của ta, chỉ cần người cưới công chúa làm vợ, lui về phía sau nghĩ nữa nạp mấy thiếp hắn cũng sẽ không phản đối.”

“Nói nghe được biện pháp tốt nha.” A Cách Đạt hừ nhẹ.

“Mặc kệ người nói như thế nào, Vương Hân triệu kiến người là không đi không được.” Mộc Hoa Lê một bộ không cho người cự tuyệt

“Muốn đi bản thân mình tự đi, ta không đi.” A Cách Đạt vô cùng kiên trì.

Hắn mới không muốn làm để mặc cho người loay hoay, tượng gỗ để người cười nhạo. Mặc cho người làm chủ an bài hôn nhân đã là một đại sĩ nhục, hôm nay lại bị người khác ngay mặt cười mỉa, nói gì hắn cũng không đồng ý.

“Vương Hân tại sao giấu cợt người?” Mộc Hoa Lê không hiểu nhi tử vì sao lại có lời nói này, bất giác nhăn lại mày.

“Bằng ta khiến công chúa đánh xỉu một chuyện, Vương Hân thời khắc chờ ta ở trước mặt công chúa lần nữa thất bại. Ta nếu đoán không sai, Vương Hân cũng chờ triệu kiến công chúa.” Vừa thấy Mộc Hoa Lê biểu tình, A Cách Đạt cũng biết mình đã đoán đúng.

Vương Hân xác thực tỏ rõ muốn cho A Cách Đạt mang theo công chúa vào điện, không muốn lại bị nhi tử đoán trúng, nghĩ đến thật là có chuyện này.

Mộc Hoa Lê lúc này ngược lại tình thế khó xử, một bên là chủ tử, một bên khác còn lại là nhi tử, nghe ai, tin người nào mới đúng? Đầu hắn đau. Nhưng là, thần tử khó vi phạm lệnh vua, cũng chỉ có hy sinh con trai. Không ngờ, A Cách Đạt ngoan cố lại thích mặt mũi nhưng thủy chung khẳng khái giữ ý kiến, dạy hắn thật sự là đau đầu nhức óc.

“Như thế nào phục mệnh?” Mộc Hoa Lê khổ nghĩ vô sách.

“Không bằng giả vờ nói A Cách Đạt bị bệnh.” A Cách Đạt nói lên biện pháp.

Mộc Hoa Lê giương mắt.“Đúng nha, giả vờ cáo ốm rồi, tổng sẽ không để người ốm bệnh lên điện chỉ vì giễu cợt đi! Thật không chỉ là một cách tốt.”

“Xin mời phụ thân thay ta phục mệnh.” A Cách Đạt nhờ làm hộ.

Vừa thấy Mộc Hoa Lê một mình tiến đến, Thành Cát Tư Hãn trong lòng hiểu rõ, A Cách Đạt sẽ không vào điện.“A Cách Đạt bởi vì bệnh mà không cách nào lên điện, xin Vương Hãn tha thứ.” Mộc Hoa Lê khom mình bẩm rõ Vương Hãn.

“Đã như vậy, tất nhiên không miễn cưỡng.” Thành Cát Tư Hãn sớm biết sẽ có kết quả này. Nhưng hãn cũng không vạch trần.“Xin mời A Cách Đạt an tâm dưỡng bệnh đi!”

“Tạ Vương Hãn”

Mộc Hoa Lê sau khi rời đi, Thành Cát Tư Hãn khoe miệng lên qua từng tia một nụ cười, hiểu ý cười một tiếng.

Định Quốc công chúa thật sự là chộc cho A Cách Đạt đau đầu nhức óc. Cả A Cách Đạt thời điểm đến. Đây so mong đợi A Cách Đạt tức điên còn ngọt ngào đây!

Để cho hãn rơi tình yêu ngọt ngào, xem hãn còn dám cười nhạo Vương Hãn yêu cô gái nhặt lên từ Hoàng Hà sao?

Thành Cát Tư Hãn chờ.

A Cách Đạt không hiểu mình làm sao, chỉ biết là một đôi chân chính là không phải do đại não khổng lồ chế thắng hươu Định Quốc công chúa—— Liễu Túc Cho mà đến.

Không hy vọng xa vời nàng ra cửa phòng nghênh đón, nhưng cũng không hy vọng mình mở cửa nháy mắt, xông tới mặt chính là một thanh đại y. Võ công ở vương triều coi là cực cao A Cách Đạt nhanh chóng lấy nội lực hùng hậu, trong nháy mắt đem đánh nát ghế, gỗ vụn thiếu chút nữa đâm bị thương Túc Cho. May mà Túc Cho cũng lanh tay lẹ mắt hướng một bên né tránh.

“Hô, nguy hiểm thật.” Một miệng thở ra một hơi, vỗ ngực nói.

“Nguy hiểm thật? Ta thiếu chút nữa chết trong tay người.” A Cách Đạt sau khi xác định người mới vừa đánh lén hãn là thê tử của hãn, giọng điệu ác liệt cực kỳ.“Ta nào có đắc tội người? Cần phải dùng cái loại thủ pháp này ám toán ta? !” Hãn chất vấn.

“Người không có đắc tội ta.”

“Không có tội người làm gì thế mưu hại ta?” Nhìn hãn đem vứt bỏ ghế trên tay còn sót lại, không tin hỏi.

“Ta không có muốn mưu hại người.” Nàng tính tình nhẫn nại giải thích, “Bình Bất Yểm Trá, người hiểu chưa! Ta đây gọi là không thừa thủ đoạn nào.”

“Tổn thương ta cũng vậy không sao?” Hãn quả thật không thể tin được những lời này hãn là xuất từ trong miệng nương tử, làm hãn mở to mắt.

“Đó là đương nhiên la!” Nàng một bộ biểu tình đương nhiên, “Không đánh xui người ta có thể nào chạy thoát được?”

“Cũng chỉ vì trở về Trung Nguyên mà không tiếc tổn thương ta?” Hãn phải hỏi rõ ràng, hiểu biết rõ lòng độc ác của nữ nhân này ra sao?

“Không tệ, đây chính là chính người chính miệng đồng ý.” Liễu Túc Cho còn chưa phát giác A Cách Đạt xanh mét gương mặt.“Lấy người mới vừa bản lĩnh, chỉ sợ ta. Ai. Phải ở vương triều chờ lâu chút ngày giờ, thật lãng phí chút thời gian.” Nàng nói xong tựa hồ là một khắc cũng không nguyện đợi tại bên cạnh hãn.

Chỉ là một điểm này, để cho lồng ngực của hãn lửa giận sôi trào.

“Chẳng lẽ ngươi liền tuyệt không lưu luyến ta. Ách. Lưu luyến chúng ta vương triều?” Thiếu chút nữa đã nói ra lời lưu luyến của mình, may mắn mà phát hiện ra sớm, không để mình ở trước mặt nàng mặt mũi mất hết.

“Kỳ quái, vương triều có cái gì tốt để ta phải lưu luyến hay sao?” Túc Cho mở một đôi mắt kỳ quái dò xét hẳn.

A Cách Đạt mau bị nữ nhân này làm cho giận điên lên. Đại Tổng Công Chúa như thế nào có người ngu ngốc như vậy?

Nén lấy tức giận. “Vậy thì tốt, ngươi nói ra xem nào, Đại Tổng có gì để lưu luyến, để ngươi nhớ mãi không quên, chẳng lẽ.” A Cách Đạt trong đầu đột nhiên chợt lóe, vì sao công chúa liều chết cũng phải về Đại Tổng, sẽ không phải là.

“Đại Tổng có người ngươi nhớ tới? !” A Cách Đạt không tự chủ kìm nén bực bội, chờ đáp án của Liễu Túc Cho

“Đương nhiên là có á! Nếu không ta vội vã chạy về Trung Nguyên làm cái gì?” Nàng hỏi lại hẳn.

“Cái gì?” A Cách Đạt trợn to mắt, Người yêu của Công Chúa ở Trung Nguyên? Nàng. Lòng của nàng cho người khác? Đáng ghét! Đáng chết! Hắn nắm chặt hai quả đấm thiếu chút nữa muốn đấm lên trên tường một kích, may mà bình thường trấn định cùng tự chủ đường không tệ, nếu không thật muốn một quyền. Hít sâu một cái, hắn ổn định tức giận của mình

Là hạng người gì để công chúa có thể mặc kệ an nguy của Đại Tổng, nghĩ hết biện pháp cũng muốn trở lại bên cạnh hẳn? Cẩn rằng, trầm giọng, A Cách Đạt lại mở miệng.

“Hắn. Là hạng người gì?” Hắn hỏi, muốn biết đến tột cùng là nam nhân như thế nào có thể chiếm lấy trái tim của công chúa.

“Cái gì là hạng người gì?” Túc Cho không hiểu hẳn hỏi thế là có ý gì, mở một đôi mắt to trắng đen rõ ràng Nàng là không hiểu thật hay còn giả bộ hồ đồ?

“Ta là hỏi ngươi, hẳn như thế nào để cho ngươi lưu luyến không quên?” Hắn lại hỏi .

“Ta còn là nghe không hiểu.” Túc cho thẳng thắn nói cho hẳn biết.

A Cách Đạt tức giận, hướng về phía nàng lớn tiếng rống giận: “Ta là hỏi ngươi đàn ông kia có điểm nào hấp dẫn ngươi? Để cho ngươi như thế đối với hẳn quyền luyến không quên.”

Túc Cho lỗ tai gần như bị rống điếc. Nàng che tai oa oa gọi, cũng đi theo tức miệng mắng to: “Ngươi điên rồi hay sao, ta lại không bị điếc, lớn tiếng như vậy muốn rống điếc ta hay sao?” Nàng cau mày, xem thường trừng hẳn.

“Là ngươi như.” Mới chịu giải thích A Cách Đạt lại bị tiếng cười đột ngột của Túc Cho cắt đứt.

Hắn sững sờ một chút. Chỉ thấy công chúa một hồi cười khanh khách không ngừng, giận đến hẳn thiếu chút nữa đập cửa mà đi.

Chờ sau khi Túc Cho ngừng cười, mới dứt quãng nói cho hẳn biết: “Ngươi cho rằng ta vội vã trở về Trung Nguyên là sẽ đi tìm tình nhân? Ông trời, làm ơn, ta tới Tổng Triều mới chỉ là hai tháng thời gian, kia lợi hại như vậy sẽ có người yêu? Trừ phi ta là thủy tinh vòng .” Vừa khanh khách một hồi cười.

Nàng cười đến mặt A Cách Đạt lúc đen lúc đỏ. “Cái gì là thủy tinh vòng? Ngươi nếu không có người yêu, vội vã trở về Trung Nguyên là vì cái gì?” Hắn nhìn chăm chăm nàng, một khắc cũng không buông lỏng, muốn nhìn nàng là có phải hay không nói láo.

Túc Cho trợn mắt một cái, cùng hẳn giải thích thủy tinh vòng? Đời sau đi! Nổi lên đầu nhất định sẽ không ngừng lại. Ở niên đại này của bọn hắn cũng không có cái danh từ đồng tính luyến ái đấy! Cũng không phải là ngại nhàm chán để tìm đề tài!

Nhìn, hẳn một bộ thần sắc chuyên chú vô cùng chờ đợi giải thích của nàng, nếu không dời đi sự chú ý của hẳn, chỉ sợ hẳn sẽ phiền chết nàng.

Dứt khoát nói cho hắn biết tại sao mình vội vã chạy về Trung Nguyên, nói dối đó không quan trọng!

“Trên đường ta tới vương triều, may mắn nghe được tung tích muối muối mất tích nhiều năm.” Dù thế nào đi nữa hắn cũng không phải là một phần tử của Đại Tổng Hoàng Triều, nghĩ rằng hắn cũng không biết mình nói láo.

“Người nói là. Người gấp gáp muốn trở về Trung Nguyên là bởi vì tìm muối muối mà không phải là tình nhân?” A Cách Đạt cảm thấy trong lòng giống như để xuống tảng đá lớn, nhẹ nhõm cực kỳ

“Không sai.” Túc Cho dùng sức gật đầu một cái.

Liếc hắn biểu lộ như trút được gánh nặng, Túc Cho có chút muốn bật cười. Người này thần kinh có vấn đề, nàng có hay không có tình nhân tại Trung Nguyên thì liên quan gì đến hắn? Hắn khẩn trương như vậy làm gì.

“Vây. Ta thay người tìm về muối muối, cùng nhau ở tại vương triều như thế nào?” A Cách Đạt kỳ dị hỏi nàng, vốn không biết tâm tình của mình là thế nào, thế nhưng muốn để giữ nàng lại, hơn nữa còn là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Bằng không, làm gì đại phí công cùng nàng bàn điều kiện?

“Người muốn giúp ta tìm về muối muối ?” Túc Cho kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn.

“Đúng nha, có gì không thể?” Hắn làm như chuyện đương nhiên hỏi ngược lại .“Thay mặt thê tử của mình tìm về muối muối thất lạc là chuyện thiên kinh địa nghĩa nha!” Thiên kinh địa nghĩa? Quỷ đấy! Nàng là nói đùa , mà hắn lại tin là thật, còn một bộ tự tình là tỷ phụ? Thay nàng tìm về? Họ còn muốn trở về thế kỷ hai mươi kia! Hơn nữa nàng chỉ có tin tức của Uyển Đại, lại không biết vị trí của Khương Huyền, lúc này thế giới rộng lớn, như thế nào tìm kiếm? ! Hay là thôi đi!

Lắc đầu một cái, Túc Cho hướng hắn cảm kích cười một tiếng.“Không cần, tự ta trở về Trung Nguyên, không làm phiền người, chỉ là xin người giúp ta một chuyện là thả ta đi.”

Đáng chết, vừa một câu“Thả ta” , trong lòng nữ nhân này chưa từng có hắn, chỉ một lòng muốn trở lại Trung Nguyên.

Tuyệt không, tuyệt không thả nàng. Xoay người, hắn tức giận nghênh ngang nhảy một cái nằm lên giường hẹp, không hề để ý tới nàng.

Túc Cho không giải thích được nhìn chằm chằm nam nhân trên giường. Thật không hiểu nổi hắn, một hồi nóng lòng tựa như cái gì, nói giúp nàng tìm về muối muối, mà nàng cũng tốt bụng không muốn phiền hắn mà từ chối nhã nhặn; nhưng bây giờ lại tức giận nhảy một cái lên giường, thật là người quái gở.

Nhẹ đầu, nhìn hắn nằm trên giường giả vờ ngủ say, Túc Cho nhăn lại mày . Hắn làm gì không thả nàng? Như vậy hai người không phải tiết kiệm được thời gian sao! Còn nữa, sáng sớm nay hai cô gái người vương triều Viên Trinh Tử cùng Cát Thiệu Nữ đến tìm nàng không phải nói cho nàng biết, A Cách Đạt sớm có dự tính cưới hai nàng làm thiếp, chỉ là ngại vì Thành Cát Tư Hãn đã đem Định Quốc công chúa gả cho hắn mà tạm hoãn sao.

Nghe giọng điệu của các nàng, A Cách Đạt tựa hồ rất yêu hai nàng, nhưng nàng thoát nhìn không cảm thấy hai nàng thích hợp với A Cách Đạt! Đến tột cùng. Đó, ông trời, nàng không nhanh chóng tìm cách chạy trốn khỏi trạch viện này, còn chớ mồm vào chuyện người khác, thật là gà mẹ! Mặc kệ bọn hắn ai thích ai cũng không liên quan đến việc của nàng, nàng phải nhanh chóng tìm cách chạy trốn, tìm cho được Uyển Đại cùng Khương Huyền mới đúng

Túc Cho đang thất thần suy nghĩ, không phát hiện A Cách Đạt trên giường đang dùng đôi mắt lấp lánh chăm chú nhìn nàng, mà chỉ là một lòng đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Schal hô tán gẫu là người có võ công, bằng nàng là một nữ nhân như thế nào cũng không đánh thắng hắn được, nếu không suy nghĩ chút ít mà tính, chỉ sợ hắn có cho nàng nhiều thời gian hơn nữa, nàng cũng đừng mơ tưởng trở lại Trung Nguyên.

Có thể dùng kế để hạ độc được hắn, mà Viên Trinh Tử cùng Cát Thiệu Nữ lại chuẩn bị cổ phần. Cổ phần có thể làm người ta ngủ mê man cả một ngày một đêm, là thuốc mê tốt nhất. Nhưng cũng không thể chỉ lệ thuộc vào họ đi! Mình cũng phải suy nghĩ một chút biện pháp mới đúng.

Nhưng biện pháp muốn như thế nào đây? Khoanh tay, Túc Cho một tay đặt tại cằm, bắt đầu liều chết dùng sức nghĩ.

Nghĩ tới nghĩ lui, mình duy nhất có thể làm chính là đánh xỉu hần, đánh xỉu nam nhân trên giường

Nhưng nam nhân này tới trong phòng nàng cũng chỉ có mừng một, 15, đối với hần xuống tay như thế nào? Hôm nay thật vất vả hần đến thăm mình lại thất thủ, muốn đợi hần lần sau trở lại thời gian lại kéo dài quá lâu; trở về Trung Nguyên cần một thời gian, tìm Uyển Đại lại cần một thời gian, chỉ sợ đến lúc đó tin tức của Uyển Đại lại mất đi

Không được, phải nghĩ ra tuyệt diệu kế .

Lơ dăng liếc về phía trên giường, Túc Cho hai gò má nhất thời đỏ bừng không dứt, thì ra chẳng biết lúc nào A Cách Đạt đã nhìn chằm chằm nàng, hơn nữa, không phải đơn thuần nhìn, là mắt lộ ra dục vọng nào đó nàng không rõ lắm

Trời ạ! Vì sao mình ở hần nhìn hai gò má sẽ nóng ran không dứt? Hần lại không đối với nàng làm cái gì, chỉ là cặp mắt tràn đầy thâm tình nhìn chăm chú vào nàng. Tại sao mình.

Đó, trời ạ! Nàng đỏ rùng rục vừa xấu hổ ngượng ngùng bộ dáng kích thích hần không cách nào đè nén dục vọng, cảm giác bụng dưới một loạt nóng rục, hần chưa bao giờ đối với bất kỳ nữ nhân nào có cảm giác mãnh liệt như vậy, duy chỉ có đối với nàng.

A! Hần muốn nàng, tìm đập rất nhanh.

Đáng chết, chưa bao giờ có nữ nhân nào có thể khơi lên dục vọng mãnh liệt của hần như vậy, duy chỉ có đối với Đáng chết! Nàng làm gì dùng cái loại ánh mắt tràn đầy trêu đùa theo dõi hần, hại hần lý trí gần như không khống chế nổi muốn xông về phía nàng. Đó, hần cắn răng rên rỉ lên một tiếng, nắm thật chặt hai quả đấm, tránh cho dọa đến nàng, càng sợ mình ở trong kích động dục vọng.

Đang ở A Cách Đạt mau không chế không được dục vọng của mình lúc ấy, Liều Túc Cho lại cười với hần, chậm rãi mở miệng: “Ách. Ta muốn. Ta chiếm phòng của người đối với người bản khoản, không bằng. Chúng ta cùng phòng mà ngủ.” Thấy hần cặp mắt mở to, một bộ dáng vẻ không tin, tiếp đó lại một bộ cơ hồ té xuống giường, Túc Cho đoán hần nhất định hiểu lầm cái gì. Nàng không biết hần hiểu lầm cái gì, vội vàng mở miệng, “Cùng phòng nhưng không cùng giường, người hãy yên tâm đi, ta tuyệt sẽ không chiếm tiện nghi của người.” Nàng lại mỉm cười với hần một bộ dáng đơn thuần

A Cách Đạt thật muốn một chưởng đánh chết nàng.

Nói gì sẽ không chiếm tiện nghi của hần? Căn bản là để hần đừng suy nghĩ linh tinh mới là thật, tiểu ma nữ này, nàng chẳng những khơi lên dục hỏa của hần, còn liên đới khơi lên lửa giận của hần.

“Người làm sao vậy? Sắc mặt rất khó coi.” Túc Cho quan sát sắc mặt của A Cách Đạt, quan tâm hỏi thăm.

Hừ, giả mù sa mưa. Rõ ràng là sợ hần sàm sỡ nàng, lại phải nói được dễ nghe, sợ nàng chiếm tiện nghi của hần? Tiện nghi của hần nếu để nàng chiếm được như lời nói, hần nhất định sẽ vui mừng được lớn tiếng hoan hô đấy!

Không thức thời, Túc Cho lại tiếp tục nói tiếp: “Thật ra thì, người tới trong phòng ngủ cũng tốt, ta có nhiều cơ hội đánh xỉu người hơn, thời gian chạy trốn cũng sẽ nhanh hơn.” Liều Túc Cho như loại ngu ngốc, đem hết ý nghĩ trong lòng nói ra hết

A Cách Đạt thiếu chút nữa từ trên giường lăn ra đây. Sau khi đứng thẳng người, hần cảm tức nhìn nàng: “Người liên hận không được nhanh chóng rời khỏi ta? !”

“Dĩ nhiên.” Nàng rót ly trà đưa cho hần, giống như nịnh bợ hần.

A Cách Đạt vô cùng không có phong độ, vừa tiếp nhận qua ly trà liền hướng ngoài cửa sổ đập tới, Túc Cho cả kinh lời muốn nói nghẹn lại trong cổ họng

Nuốt nước miếng, nàng thận trọng nhìn đối phương. Ah? Lóe hừng hực ánh lửa, nam nhân này tựa hồ đang tức giận.

Toét miệng, Túc Cho tựa như lấy lòng cười với hắn, nguyên tưởng rằng hắn sẽ trả về cho nàng một nụ cười. Không ngờ, hắn chỉ là đùa cợt hai hàng lông mày nháy lên.

Nàng không cách nào, chỉ có thể kết luận: nam nhân vương triều là người tính khí thất thường

“Người đã nghĩ trở về Trung Nguyên như vậy” A Cách Đạt cố ý đem giọng nói kéo dài, nhìn thấy khuôn mặt khấn trương cùng cảm kích của nàng, hắn xấu xa cười, cũng xấu xa tiếp nhận nàng mặt cảm kích, mới lại tiếp lời, “Xin lỗi, ta sẽ càng muốn theo đến cùng trò chơi của ngươi, không để ngươi dễ dàng thoát đi.”

Nhìn thấy nàng khuôn mặt ngạc nhiên, hắn nhất thời cười to. A Cách Đạt ranh mãnh lần nữa liếc nàng một cái mới rời đi.

Liều Túc Cho giương mắt nhìn, đưa mắt nhìn A Cách Đạt rời đi, nhưng cũng không có cách bắt hắn. Luận công phu, hắn là hạng nhất, bàn về tài ăn nói, hắn càng là chuyên gia hạng nhất, nàng đối với hắn căn bản không tạo thành uy hiếp. Cho nên, hắn mới nhếch lên khóe môi rõ ràng xem thường. Thật là một tên khôn kiếp!

Nặng nề, nàng một cước đạp vào cửa phòng đã sớm bị hắn đóng .

“Ai hừm!” Đau đến nàng kêu lên một tiếng, nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống Đáng ghét, người đang nổi nóng, sẽ làm ra chuyện ngu xuẩn, đây là hôm nay nàng thật sâu cảm nhận được .

Hơn nữa, tức giận là hắn, làm gì cùng chân của mình bắn khoắn? Túc Cho lăm lăm mở rộng cửa phòng, tính toán muốn thám hiểm trạch viện lần nữa. Cùng hắn tức giận, không bằng tìm thêm vài đường trốn chạy mới đúng.

Chuyện đứng đắn vừa nghĩ trong đầu, lúc này mới nhớ lại mới vừa A Cách Đạt cũng không nói với nàng có trở về phòng hay không

Ghét, chuyện gì vừa đụng đến hắn cũng sẽ bị hắn làm cho kỳ kỳ quái quái, đầu óc càng không có cách nào suy nghĩ bình thường. Nếu theo bất tự mà nói, hai người tám phần là xung khắc . Túc Cho vô cùng hài lòng với phỏng đoán của mình.

Hướng đến ao nhỏ trong sân bước đi, nàng mới nghĩ đến, nếu A Cách Đạt thật trở về phòng ngủ thì nàng không phải phải kéo dài thời gian rồi hả ? Chỉ là không sao, suy nghĩ một chút thời gian cũng chẳng qua vài đêm thôi, chỉ cần sớm một chút đánh xỉu hắn, không phải có thể trở về Trung Nguyên rồi sao, trở về Khai Phong rồi hả ? Ngán ngùng mấy ngày, ngủ trên ghế đá cũng đáng

Phải mau sớm tìm được vật công kích hắn. Vì vậy, Túc Cho bận rộn với tìm kiếm vũ khí của nàng.

A Cách Đạt vẫn rất giận Định Quốc công chúa mở miệng ra là nghĩ rời đi vương triều, cho nên mỗi khi hắn vừa nghĩ tới nếu nàng thật trở về Trung Nguyên, tâm liền đau nhói như bị con kiến nhỏ gặm cắn, ngực nặng nề đến làm hắn không chịu nổi.

Không hiểu mình làm sao sẽ như thế, cho tới bây giờ cũng không có nữ nhân nào có thể níu chặt tim của hắn như thế, Hắn còn lớn tiếng cười nhạo Vương Hân từng thổ lộ đối với cô gái hắn cứu lên từ Hoàng Hà, một cô gái mảnh mai đến từ Trung Nguyên, hôm nay. Hắn cũng bị Định Quốc công chúa thu phục.

Kỳ quái là ngay cả hắn mình cũng cảm thấy kinh ngạc không dứt, hắn lại sẽ đối với một cô gái Trung Nguyên sinh ra tình cảm mãnh liệt như thế, hơn nữa, nàng ngôn hành cử chỉ hoàn toàn không giống như một vị công chúa. Ngược lại giống như tiểu mèo hoang, giương nanh múa vuốt.

Đúng nha, kỳ quái, nàng. Thật không giống một vị công chúa, chẳng lẽ, Hắn đối với Công chúa Đại Tống còn có định kiến cho nên mới lần lộn suy nghĩ của mình, mới để cho họ cười nhạo cùng khinh thường?

Hiện nay, Định Quốc công chủ làm thay đổi ý nghĩ của hắn, không đơn thuần như thế, hắn còn muốn đem lấy nàng ở lại bên cạnh mình, thật là gặp quý!

Thời điểm hần không muốn, người khác dám cưỡng ép hần tiếp nhận; hiện nay hần cơ hồ muốn nhận mệnh thì công chúa lại không muốn, rõ là. . . . Ông trời cố ý cùng hần đối nghịch. A Cách Đạt oán trách trừng mắt nhìn bầu trời một cái.

“Thế nào?” Mộc Hoa Lê thấy nhi tử A Cách Đạt buồn bực không vui, quan tâm hỏi.

“Không có gì.” Hần lầu bầu.

“Không phải là bởi vì công chúa chứ?” Mộc Hoa Lê biết A Cách Đạt luôn luôn không đem phiền phức của mình nhờ người khác hỗ trợ. thử dò xét hỏi.

Mà A Cách Đạt chỉ nhìn phụ thân một cái, cũng không trả lời, Mộc Hoa Lê biết ngay, vấn đề quan trọng quả nhiên ở trên người công chúa. “Nàng không đồng ý người cưới vợ bé?” Mộc Hoa Lê hỏi.

“Không phải.”

“Không đúng ?” Ah? Vậy còn có chuyện gì làm khó được nhi tử? “Có thể xảy ra chuyện gì khôn nhiều người sao?”

Suy nghĩ, A Cách Đạt do dự một hồi mới mở miệng. “Công chúa. . . . Nghĩ trở về Trung Nguyên.”

“Người đồng ý?” Mộc Hoa Lê lại hỏi.

“Không!” A Cách Đạt giận tím mặt, giọng nói không tự chủ được đề cao. “Nàng đừng mơ tưởng, nàng vừa gả cho A Cách Đạt ta chính là ta người của ta. Trừ phi ta cùng đi, nếu không nàng đừng mơ tưởng rời đi vương triều trở về Trung Nguyên.” Hần quát, nghĩ tới nàng vội vàng muốn bỏ hần bên cạnh mà chạy trở về nước, nội tâm cũng không che giấu được kích động. Liên tiếp hít sâu mấy hơi, như cũ đè nén không được lữ giận.

Mộc Hoa Lê nhìn nhi tức giận, sợ ngây người.

Định Quốc công chủ nghĩ trở về Đại Tổng, người nên vui mừng nhất không phải phải là A Cách Đạt sao? Thế nào lại thấy hần tức điên rồi hả ? Nhớ ngày đó, hần bảo hần biết Vương Hần hạ mệnh lệnh muốn hần cưới Đại Tổng công chúa thì hần giận dữ sắc mặt cơ hồ hù dọa hết mọi người, nào biết hôm nay. . . .

Chẳng lẽ A Cách Đạt Yêu Định Quốc công chúa? !

Mộc Hoa Lê hoài nghi nhìn chằm chằm nhi tử. “Người không phải sẽ là yêu công chúa rồi chứ?” Hần nâng lên con ngươi nhìn chằm chằm A Cách Đạt .

Đầu tiên là một hồi kinh ngạc, A Cách Đạt gằm thét mang theo tức giận trả lời, “Không thể nào.” Hần kiên quyết phủ nhận.

Nhưng là, hần đều không thể thuyết phục mình, càng đừng muốn thuyết phục người khác. Mộc Hoa Lê nhìn thẳng nhi tử, người khác nhìn qua cũng biết hần nói láo, huống hồ là Mộc Hoa Lê nhìn nhi tử lớn lên từ nhỏ. Cho nên, lời của A Cách Đạt tự lừa mình dối người, hần căn bản không tin tưởng.

Ánh mắt của Phụ thân có thể xuyên thấu người hần lần đầu gặp, làm A Cách Đạt muốn trốn tránh, mà ở trong trốn tránh đã tiết lộ lòng của hần.

“Thành thực đi, con trai.” Mộc Hoa Lê cười nói cho nhi tử.

“Thành thực những thứ gì? Ta có cái gì không thành thực hay sao?” A Cách Đạt giả bộ ung dung dời đi ánh mắt của phụ thân, giống như chạy nạn rời đi tầm mắt của Mộc Hoa Lê.

Lấy một thân khinh công, A Cách Đạt ngồi trên cây, sau khi tìm nhánh cây chắc chắn chống đỡ sức nặng của thân thể, liền nghiêng ý nhánh cây nằm, hai cánh tay ôm ngực nghiêng đầu xuống liếc Định Quốc công chúa.

Chỉ thấy nàng chuyên tâm ngắm nhìn bốn phía, liền tường rào một ít lỗ cũng không bỏ qua cho, còn mỗi mặt tường đầy xem một chút, nghĩ thâm thật là đáng thương.

Hắn cười nhạo hành động của nàng ngây thơ như đứa bé. Hừ, nàng càng không coi trọng hắn, càng không trọng thị hắn, hắn càng tức giận, càng muốn trêu chọc nàng.

Không bằng. Nheo lại cặp mắt sắc bén như chim ưng, thẳng thắn mà nói, hắn đã có một kế, vừa có thể tức chết nàng có thể giúp mình giải trí, sao lại không làm?

Lần nữa liếc về phía dưới tàng cây, lại thấy nàng cau mày, chùng, qua lại quan sát, tựa hồ tìm được những thứ gì.

Hắn rất tò mò rồi.

Đột nhiên, nàng ngẩng đầu nhìn lên, hắn cả kinh lấy một thân khinh công nhanh chóng chột lóe. Hô, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa để nàng phát hiện hắn núp ở trên cây.

Kỳ quái. Túc cho nhẹ đầu, hết sức không hiểu.

Rõ ràng chính là cảm thấy có người nhìn lên nàng, thế nào luôn không tìm được kẻ rình trộm? Chẳng lẽ thật là mình mắc bệnh đa nghi? Vầy vầy đầu nhỏ, mặc kệ, hãy tìm xem một chút có hay không có bí mật gì Phim truyền hình không phải đều thường diễn như vậy sao?

Vì vậy nàng vào lúc này lại bắt đầu đông sờ sờ, tây đẩy đẩy.

Không đúng, nhất định có người rình nàng. Liều Túc Cho dừng lại tất cả động tác, chau mày lại, bắt đầu dụng tâm nghe chung quanh phát ra tiếng vang rất nhỏ, nhưng như cũ không bắt được kẻ rình trộm. Cẩn môi một cái, nàng buông tha việc tìm kiếm con đường bí mật

Không tìm được đường chạy trốn, nhiều lắm là chờ đợi Viên Trinh Tử cùng Cát Thiệu Nữ giúp một tay thôi. Đáp nâng tay áo, nàng hậm hực trở lại trong phòng.

Chờ xác định nàng sau khi rời đi, A Cách Đạt lúc này mới nhảy xuống cây, không nghĩ tới Định Quốc công chúa nhạy cảm như vậy, có thể cảm thấy có người trộm dò xét nàng. Xem ra, hắn phải cẩn thận một chút, không thể xem thường nàng, nếu không, sợ rằng mình tại sao chết cũng không biết.

7. Chương 7

“Ta còn tưởng rằng ngươi không đồng ý cùng ta cùng phòng đấy!” Bữa tối đi qua, Túc Cho ở trong phòng chờ A Cách Đạt hồi lâu, nghĩ thầm hắn cự tuyệt. Không ngờ, sau khi ngọn đèn dầu tắt sạch, thế nhưng hắn lại xuất hiện.

“Công chúa yêu cầu, A Cách Đạt há có thể không nghe lệnh?” Hắn chế nhạo.

“Không nghe lệnh? Hừ, từ sáng đến tối có thể thấy được ngươi bao lâu? Ta thật đúng là không biết ngươi đem ta làm cái gì đấy!”

“Oa, công chúa Đại Tổng của chúng ta thật đúng là nhớ nhung vị hôn phu đấy!” A Cách Đạt bất chấp không lịch sự, cực kỳ mập mờ.

Túc Cho nhìn chằm chằm hắn, lại thấy hắn cười

“Ngươi cả ngày đi đâu rồi hả ?” Nàng chống nạnh chất vấn, còn thật sự giống như thê tử chất vấn trượng phu đi đêm không về!

“Ta có một đồng lớn việc, cũng không phải người nhàn rỗi kia! Nếu không như thế nào duy trì cái nhà này?” Hắn nhướng nhướng mày.

Nói xong thật đường hoàng, thật ra thì còn không phải là ám giám thị nàng, nhưng hắn mới sẽ không dằn lòng đối với nàng nói rõ làm cho nàng cười nhạo.

Túc Cho đơn thuần tin tưởng gật gật đầu

“Ừ! Giường để cho người ngủ.” Giọng điệu của nàng như là một bộ thiện lương.

A Cách Đạt liếc thân thể mảnh mai của nàng một cái, rất là đùa giỡn nhìn chăm chăm nàng, “Người không phải cho là hai người ngủ cùng giường mới là thời cơ xuống tay tốt nhất sao?”

“Cái gì?” Túc cho nhất thời không biết hắn có ý gì, ngơ ngác hỏi.

A Cách Đạt nhướng nhướng mày. “Có người thất lễ muốn chạy trốn khỏi vương triều trở về Trung Nguyên, mà không ngại hạ mình yêu cầu nhờ vả ta cùng nàng cùng phòng?” Hắn học động tác của nàng, cũng nhẹ đầu, “Chẳng lẽ đây chẳng qua là viện cớ, thật ra thì, muốn nhất còn là trượng phu trở về phòng?”

A Cách Đạt trong giọng nói đùa giỡn làm Túc Cho đỏ bừng cả mặt.

Cố giữ vững trấn tĩnh nàng dè xuống xấu hổ, liếc hắn một cái. “Ta chưa bao giờ đem người là chồng ta, làm sao có thể muốn cùng người cùng phòng?” Nàng bác bỏ hắn, không biết câu nói của mình, mười phần làm hắn khó chịu.

A Cách Đạt mau tức điên rồi, hắn thế nhưng để nữ nhân này chà đạp như thế? Ở vương triều hắn là anh hùng trong mắt của đông đảo nữ nhân, là trượng phu lí tưởng, ở trong mắt nàng nhưng là như thế không đáng giá? Nữ nhân này. A Cách Đạt cắn răng, cố nén tức giận, hít một hơi thật sâu.

“Tùy người có ý kiến gì, tóm lại, muốn trở về Trung Nguyên, chỉ có một con đường, bằng bản lĩnh, đừng mơ tưởng ta thủ hạ lưu tình.” Mặt không vẻ gì A Cách Đạt nằm lên giường. “Muốn ngủ đâu thì ngủ, ta không phải cùng người đồng tình.” Không mang theo bất cứ tia cảm tình nào, hắn nhắm mắt lại.

Có quỷ mới muốn người đồng tình đây! Túc Cho lè lưỡi, hướng hắn giả vờ ngủ say làm mặt quỷ, một mình hướng trên ghế ngồi xuống.

Hắc! Đây chính là thời cơ đánh xỉu hắn tốt nhất kia! Hai tay đặt tại trên bàn, cầm đặt tại bàn tay, cũng không để ý truyện gì, hơn nữa chống đỡ lại cơn buồn ngủ. Liều Túc Cho cố giữ vững thanh tỉnh, chờ hắn ngủ say.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Đêm càng lúc càng khuya, Nàng lúc càng buồn ngủ, Túc Cho sợ bỏ qua cơ hội tốt nhất, vì vậy vừa độc ác, dùng sức hướng trên đùi vừa bấm

Ai hừm!

Thiếu chút nữa kêu ra miệng, vội vàng dùng tay che miệng lại, rất sợ đánh thức A Cách Đạt. Nàng cẩn thận từng li từng tí đứng lên, nghe hắn thở đều đều, khoe miệng mỉm cười thật to

Hừ, ta cũng không tin không trốn thoát được.

Cầm cây gậy trúc to lớn, nàng rón rén đi tới bên giường, cẩn thận nhìn dung nhan ngủ say của hắn

Hắn dáng dấp thật đúng là khá tốt đấy!

Lông mi đen nhánh, khuôn mặt tuấn tú ngũ quan ngay ngắn, cái cằm cương nghị. ngủ say mà chân mày vẫn nhíu chặt nhưng không mất đi vẻ tuấn lãng phong cách, khe hở môi. Ông trời. Mông vừa đúng, quả thực là trời sanh cố ý tạo ra. Không nhìn được, nàng vươn tay sờ đôi môi ấm áp của hắn.

Một dòng điện thoáng qua toàn thân Túc Cho, dòng điện xuyên qua làm cho toàn thân nàng không phòng bị được

Túc cho cả kinh, thiếu chút nữa té nhào. Làm sao có thể? Làm sao có thể? Nàng làm sao có thể đối với cổ nhân ngàn năm trước có tình cảm nam nữ?

Không thể, nhưng tuyệt đối không lấy.

Ông trời, nếu nàng không mau mau rời khỏi hắn, sẽ tiếp tục ở lại, chỉ sợ nàng sẽ không thể rời bỏ hắn, không muốn trở về thế kỷ hai mươi.

Không, không, phải nhanh nghĩ biện pháp trở về Trung Nguyên, trở về Khai Phong, tìm Uyển Đại, Khương Huyền, trở về Hoàng Hà, trở về thế kỷ hai mươi.

Còn có thật nhiều chuyện, nàng không thể chìm ở tư tình nhi nữ.

Nhìn một chút cây gậy trong tay, Túc Cho nhả lại chân mày, hạ không được quyết tâm liên tục do dự, đối với hấn, nàng cư nhiên không thể xuống tay, cư nhiên không có dũng khí đánh hấn như lần đầu tiên. Đó, chẳng lẽ nàng đối với hấn. Không! Không! Không! Túc Cho dùng sức lắc lắc đầu, không để ỉn lâm vào tình cảm nước xoáy.

Nhắm mắt lại, nàng dùng một lực thật lớn đánh xuống.

Cắn cắn môi dưới, Túc Cho trước mở ra một con mắt, tiếp nữa một con. Thành thật mà nói, nàng sợ thấy hấn chảy máu, nàng sẽ không bỏ được, hội. Vừa run lên.

Đối với hấn dùng tình sao? Đối với hấn động lòng sao?

Sợ hãi, nàng vứt bỏ cây gậy trong tay, tay run rẩy khẽ vuốt xuống chỗ nàng vừa đập xuống, lẩm bẩm khắc ra một câu: “Thật xin lỗi, ta thật sự không muốn đối với người xuống tay, nhưng ta không đi không được nha! Ta phải trở lại Khai Phong, phải trở về trấn vương phủ, phải tìm về Uyển Đại, Khương Huyền. Thật xin lỗi.” Kích động, Túc Cho ở trên má hấn hôn xuống.

Nàng lưu luyến không rời liên tiếp quay đầu lại, cuối cùng thoáng nhìn thì nàng nhẹ thở ra câu: “Ta sẽ rất nhớ người, A Cách Đạt, cả đời nhớ người.” Sau đó, mở cửa chạy ra ngoài.

Nàng hoàn toàn không phát giác ở nàng đưa vừa hôn xong A Cách Đạt thì hô hấp của hấn đã không theo quy luật, nàng chỉ cố vội vã rời đi.

Túc Cho nhẹ nhàng chạy ra cửa, A Cách Đạt lập tức mở mắt ra, ngồi dậy, cố gắng điều chỉnh hô hấp không quy luật của mình

Đáng chết, nàng có thể khơi lên dục hỏa của hấn, chậm rãi thở ra một hơi, đè xuống lửa dục bị nàng vô tâm khơi dậy.

Cô gái Đại Tổng bị hấn xem thường nhất, thế nhưng gợi lên tình cảm mệnh mông của hấn, bản thân bất lực thiếu chút nữa đưa tay kéo nàng qua, dùng sức mạnh cũng muốn ép nàng đi vào khuôn khổ.

Nhưng là, hấn phát hiện một chuyện ngay cả hấn cũng không tin tưởng, hấn —— không chỉ muốn có được người của nàng, càng muốn có được lòng của nàng.

Đột nhiên, A Cách Đạt ngẩng đầu lên, trong mắt đều là ngạc nhiên, hấn cảm giác đến một chuyện, thật bị cha hấn Mộc Hoa Lê nói đúng.

Hấn —— yêu Liễu Túc Cho.

Yêu Đại Tổng công chúa! Lặng lẽ, Túc Cho rón ra rón rén hướng cửa chính dời đi. Chỉ cần đi ra khỏi tường, nàng được tự do, có thể hành động tùy ý nghĩ muốn đi đâu liền đi, tìm Uyển Đại, tìm Khương Huyền, trở về Hoàng Hà, trở về thế giới thuộc về các nàng.

Đây là một chuyện nên vui mừng, nhưng là, không hiểu tại sao, nàng chính là không vui mừng nổi. Chậm lại bước chân, ttam ý rời đi không được kiên định như trước, thật giống như đang đợi A Cách Đạt đuổi theo.

Vì sự tình gì sẽ diễn biến thành như thế? Mới mấy ngày ngắn ngủi, tại sao lại sinh ra tình cảm khắc sâu như vậy?

Hấn —— tỉnh lại sẽ đuổi theo nàng sao?

Hấn —— sẽ quan tâm nàng rời đi sao?

Đáng hận hơn chính là, vì sao hấn dễ dàng liền bị nàng đánh xui? Ưổng hấn còn là chiến tướng võ công dũng mãnh nhất ở đại mạc, cư nhiên không bằng được nàng cô gái yếu đuối.

Đáng ghét, đáng ghét, ghê tởm đến A Cách Đạt!

Phòng má, Túc Cho đã đi tới cửa chính. Trời ạ! Nàng lại còn không ngừng nhìn về phía sau, chân thành hi vọng vô tâm, không có tim, không có phổi, không có tình cảm lại lãnh huyết A Cách Đạt xuất hiện.

Cửa chính đã có thể đụng tay đến, nhưng, hần. Còn không thấy bóng người. Liều Túc Cho mắng một câu: “Đáng chết A Cách Đạt.” Cẩn rằng một cái, tính toán mở cửa.

Không ngờ, có người so với nàng động tác còn nhanh hơn, dùng một cái dây đem tay muốn đẩy ra của chính của nàng trói lại. Nàng đầu tiên là ngẩn ngơ. A Cách Đạt đuổi tới? Nàng thăm hỏi, âm thầm vui mừng hơn, hết sức ngẩn đầu nhìn về người tới.

Một ánh mắt lóe lên về cô đơn cũng không thoát khỏi trong mắt Viên hàn, hần xin lỗi cười với nàng cười: “Thật đáng tiếc, công chúa, mời người trở về đi!”

Viên hàn cho là Định Quốc công chúa sẽ vô cùng ảo não, nhưng hần đã đoán sai, công chúa không những không ảo não, tựa hồ còn có một chút điểm. Ủ. Vui vẻ đấy! Có không? Là hần hoa mắt?

“Người. Vẫn coi chừng cửa chính?” Túc cho thấy hần đêm khuya còn có thể bắt mình không để cho nàng trốn đi, sẽ không phải là 24h ở đây chờ đợi chứ?

“Không sai!”

“Chẳng lẽ cũng sẽ không lừa nhác một chút?” Nàng trừng to mắt.

“Quân lệnh trong người, không thể sơ sót.”

Xem ra, A Cách Đạt ra lệnh như núi. Đáng thương quan binh! Túc Cho đồng tình hỏi: “Hần cũng chỉ là ra lệnh người coi chừng ta, không để ta trốn thôi?” Thấy hần gật đầu một cái, nàng đồng tình với hần hơn: “Tối nay ta liền không trốn nữa rồi, người đi ngủ lại giấc ngủ ngon đi!”

Thấy hần vẻ mặt kinh ngạc, cho là hần không tin nàng nói, vì vậy, nàng đứng đắn gật đầu: “Cứ việc yên tâm, ta lấy nhân cách bảo đảm, tối nay người tốt nhất ngủ một giấc, ta tuyệt sẽ không chạy trốn, ta sẽ tìm thời gian khác, yên tâm.”

Dứt lời, vì để hần an tâm, cũng không muốn hần cởi bỏ dây trói trên tay, lấy tấm lòng hiền ngàng lăm liết lại từ từ đi trở về.

Cho đến khi bóng dáng của công chúa biến mất ở một đầu khác, Viên Hàn mới “Vèo” cười to ra tiếng.

Chưa từng gặp nữ nhân nào đáng yêu như thế, thế nhưng dậy lên đồng tình với người giám thị nàng, còn nói hần trở về phòng ngủ ngon giấc đấy!

Thú vị, thật là thú vị. A Cách Đạt cười một lão bà thú vị.

Viên Hàn toét miệng cười, không hề nhảy về trên cây nữa, đi về phòng ngủ nướng đi vậy. Bởi vì, hần tin tưởng Định Quốc công chúa nói, tối nay, nàng sẽ không trốn.

Không biết vì cái nguyên nhân gì, hần chính là tin tưởng nàng sẽ nói được làm được. Cho nên, thật an tâm đi ngủ đây.

Chuyện này nếu cho Vương Hân nghe, chỉ sợ hần cũng sẽ lắc đầu không tin. Đừng nói Vương Hân không tin, ngay cả hần Viên Hàn chính mình cũng không tin sẽ như thế tin tưởng lời của Định Quốc công chúa nói.

Khi Túc Cho dùng hai tay bị trói của mình đẩy cửa ra tiến vào phòng nàng nháy mắt một cái, nàng cho là mình nhìn lầm rồi.

Nháy mắt mấy cái, nháy mắt mấy cái nữa. Không sai! Nam nhân nên bị nàng đánh xúi mà nằm ở trên giường bất tỉnh nhân sự, giờ phút này đang vừa châm rượu, vừa ngâm nga bài hát, nhếch môi, cười nhạo nhìn chăm chú nàng.

Tính toán không để ý tới hấn Túc Cho lại phát giác có chuyện, có cái gì đó không đúng, là chỗ nào không đúng đây? Thói quen, nàng lại nghiêng đầu, cau mày, nhìn chăm chăm A Cách Đạt trang bị rượu và thức ăn.

A. Chút thức ăn. Không sai! Chính là chút thức ăn!

Nàng đánh xỉu hấn, đến khi chạy ra khỏi cửa chính, gặp gỡ Viên Hàn lại trở về, chỉ là nửa canh giờ, mà tên kia dù bận vẫn ung dung uống một bình rượu

Theo dõi hấn, thật lâu, thật lâu nhả không ra một câu nói.

Đáng chết! Nàng bị hấn đùa bỡn, cho lương gạt rồi ! Hấn vừa bắt đầu liền nghĩ trêu chọc nàng, nghĩ lấy nàng ra làm trò cười cho thiên hạ, nếu không, không tới nửa canh giờ, bị đánh bất tỉnh chính hấn tỉnh lại như thế nào không đuổi theo nàng, còn chuẩn bị một chút đồ nhắm uống rượu đây?

Thì ra là hấn khi bắt đầu tiến vào cửa phòng, liền vẫn khiến cho nàng rơi vào trò chơi của hấn, mà nàng tựa như chỉ là một kẻ dần, vẫn đi vào trò chơi của hấn.

A Cách Đạt cười nhạo dường như hướng về phía nàng giờ giờ ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Lửa giận của Túc Cho nhất thời như núi lửa bộc phát, chỉ là, nàng đè nén xuống, chỉ là cắn răng nghiền lợi hỏi: “Người căn bản không bị ta đánh xỉu, đúng không?” Trong mắt đều là mưa to gió lớn.

Nhượng cao lông mày, hấn liếc nàng một cái, vừa nhếch miệng cười cười. “Bằng người lực nhỏ như mèo cào liền muốn đánh xỉu ta?” Trong giọng điệu đều là khinh thường và cười nhạo.

Quả nhiên không sai! Tên kia từ đầu đến cuối chính là chọc nàng chơi. Chìm gương mặt, nàng âm trầm nói: “Người giả bộ bất tỉnh xem ta rồi đi?”

“Ta không có giả bộ, chỉ là lười phải mở mắt ra.” Lại uống một hớp rượu.

“Không có giả bộ? Hừ! Còn mặc ta giống như tên trộm lạng lẹ chạy ra ngoài?”

“Dù sao người cũng là trốn không thoát khỏi cửa chính!” Lại một ngụm rượu rót vào miệng.

Căn bản là xem thường nàng sao!

“Hừ!” Nàng quay đầu sang chỗ khác. “Một ngày nào đó, hừ! Một ngày nào đó ta nhất định cho người chống mắt mà nhìn, chạy đi cho người xem xem!” Nàng thề.

“Hắc! Ta cầu cũng không được.” Hấn cười đến so nàng lớn lên ở thế kỷ hai mươi còn khó coi! Túc Cho hận hận thâm mắng.

“Tóm lại, người có bản lĩnh liền chạy cho ta xem, chỉ là.” Bưng ly rượu lên, hấn lấy một thân khinh công, sạch sẽ gọn gàng lên giường, “Chỉ là, đừng làm như hôm nay để ta cười bể bụng.” Hấn còn là không buông tha cơ hội cười nhạo nàng.

Túc Cho không cam lòng, bị nhạo báng, nhất thời tức giận, khi hấn còn chưa hiểu ý, liền vung quả đấm hướng khoe miệng hấn đánh đi.

Không đề phòng nàng đột ngột đấm xuống, khoe miệng của hấn bị nàng đánh cho chảy ra tia máu. Ném trong miệng mùi máu, hấn nheo lại mắt, hung ác nhìn chăm chăm nàng, tiếp lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai kéo nàng lại, hướng trong lòng mình, lấy tay nắm chặt cằm của nàng không để nàng giãy giụa

“Người là người nữ nhân thứ nhất dám đánh ta!” Hấn nhỏ giọng gầm thét, cực kỳ giống bị chọc giận mãnh. “Tốt nhất không cần có lần thứ hai, nếu không.” Hơi lộ ra hung quang hai mắt nhìn chăm chăm nàng không tha.

Đàng hoàng, Túc Cho cảm thấy có điểm sợ, khẽ run môi thì thầm: “Thật xin lỗi! Ta không biết làm sao sẽ. Ách. Đánh người.” Lặng lẽ, nàng nâng lên con người liếc trộm hấn, mới phát hiện hấn bị thương: “Ông trời! Người chảy máu. Chảy máu.” Nàng giờ lên tay run rẩy khẽ vuốt khoe miệng hấn, rất khổ sở. “Ta chỉ là nhất thời tức giận. Cũng không phải là cố ý. Thật xin lỗi. Thật xin lỗi.” Cắn môi, nàng một bộ dáng vẻ hết sức vô tội, làm A Cách Đạt không nhịn được cười.

Thật không biết là người nào đánh hấn? Nhìn nàng một bộ dáng tiểu tức phụ.

Buông lỏng sức lực ôm nàng, thấy nàng dung nhan muốn khóc, hấn không nhịn được lần nữa ôm lấy nàng. Ngửi trên người nàng mùi thơm mát mẽ, tim của hấn cư nhiên đập thật là nhanh, thật là loạn, giống như có chuyện xảy ra.

A Cách Đạt rõ ràng cảm thấy không khí mập mờ giữa hai người, sẽ làm loạn lòng người! Túc Cho ở trong lòng hấn lo lắng giật giật, tựa hồ cũng cảm nhận được tình cảm không tầm thường giữa hai người nhưng nàng càng giãy giụa, hấn ôm càng chặt, cuối cùng, nàng căn bản không cách nào nhúc nhích cũng không muốn phản kháng.

Hấn nhìn xuống nàng, trong mắt dấy lên ngọn lửa dục vọng! Nàng cũng phát hiện, cố gắng muốn né tránh, càng muốn mở miệng nói chuyện đánh vỡ không khí ám muội, mới há mồm, đôi môi cũng đã bị A Cách Đạt chặn lại.

Túc cho ứng phó không kịp, sững sờ một lúc lâu mới nghĩ đến kháng cự, ngón tay ngọc thon dài chống đỡ trước ngực hấn, dùng sức đẩy, nghĩ đẩy hấn ra, không nghĩ càng làm cho nụ hôn của hấn sâu sắc hơn. . . .

Từ từ, từng trận cảm giác ngọt ngào truyền khắp toàn thân. nàng Nàng nên cự tuyệt, nên ngăn cản cảm giác này mới phải, không thể để tình cảm làm lu mờ lý trí. Nàng không thể. Nhưng, dần dần, nàng đã vô lực chống đỡ, quên kháng cự, quên quanh mình tất cả, từ từ hòa tan trong thâm tình ấm áp của hấn.

A! Như có một dòng điện chạy qua toàn thân, Túc Cho dần dần bị khơi lên lửa dục đang lan tràn toàn thân. Ở thế kỷ hai mươi, chưa bao giờ có nam nhân nào dám hôn nàng như thế, tương đối, hơn nữa chưa có nam nhân nào làm cho nàng chấn động — mãnh liệt làm nàng quên cha mẹ, quên bằng hữu! Không muốn trở về Trung Nguyên, không muốn trở về Khai Phong, càng không muốn trở lại thế kỷ thuộc về nàng.

Đôi môi của nàng khi hấn nhiệt liệt hé mở, lưỡi của hấn y hệt Như Cá Gặp Nước trượt vào trong miệng nàng. Túc Cho trợn to mắt, toàn thân run rẩy không dứt.

Mà hấn, không để ý nàng bởi vì dục vọng mà run sợ thân thể, lưỡi trượt một đường lên qua sau tai nàng, cổ, dùng tốc độ thật chậm liếm hôn nàng. Nàng phát ra tiếng rên rỉ, tay của hấn càng thêm suồng sã tứ phía vuốt ve lưng của nàng, bên người, cùng lúc, eo. Không bỏ sót nơi nào. Không hiểu nguyên nhân, nàng chỉ muốn thân thể dùng sức dựa vào lòng hấn.

A Cách Đạt lý trí bị dục vọng mãnh liệt chiếm hết, toàn thân bởi vì muốn nàng mà đau đớn không dứt. Chưa bao giờ một nữ nhân có thể dẫn phát dục vọng của hấn như thế, mà bên môi nàng đang lúc rên rỉ. A! Hấn không chế không được mình.

Thuận thế ôm lấy nàng, đem nàng đặt ngang ở trên giường lớn, hấn lại cúi đầu hôn nàng, hai người thật sâu, thật sâu hôn lẫn nhau.

A Cách Đạt dùng thân thể cao lớn phủ phục ở trên người nàng, chậm rãi cởi ra xiêm áo của nàng, lộ ra áo yếm bên trong, tiếp, lại tháo ra cái yếm của nàng.

“Cho.” Hấn không chế không được thanh âm của mình, thô sấp thở dài nói, trong mắt ngọn lửa dục vọng rừng rực hơn, một đôi cánh tay cứng như thép ôm chặt nàng, từng tiếng than thở từ bên môi hấn bật ra. “Thật đẹp. Nàng thật đẹp!”

Ở bên tai nàng nhỏ giọng nỉ non, hơi thở ấm áp phất qua trên gáy nàng, làm cho toàn thân nàng càng run rẩy hơn

Túc Cho hai mắt nhắm lại, cảm thấy sức nặng toàn thân hấn, ở trong vuốt ve quen thuộc của hấn, kích tình như thủy triều cuốn mất nàng.

A Cách Đạt dịu dàng lại sẵn sàng chờ đợi nàng tiếp nhận, gần hơn, tựa như thương yêu, sung ai Nhu Tình cùng thâm tình, chậm rãi mang nàng tiến vào thiên đường tình ái

A Cách Đạt mệt mỏi mở mắt ra, cho là tỉnh lại sẽ thấy công chúa tươi cười, không ngờ, đưa tay hướng bên giường vừa sờ — không có ai?

Nhất thời, hấn sợ hãi ngồi bật dậy. Bên cạnh xác thực không có ai, hấn nhìn chung quanh trong phòng một cái, vẫn không thấy hình bóng xinh đẹp của giai nhân.

Công chúa chạy? !

Hấn không tin nhảy xuống giường, quần áo xốc xếch lao ra cửa phòng, đi tới chuồng ngựa nghĩ kéo ra Hắc Mã, lại thấy gương mặt Công chúa đang đỏ bừng rục chơi đùa cùng Hắc Mã .

Hấn buông xuống tảng đá lớn trong lòng.

Khuôn mặt vặn vẹo, trong lòng ngọn lửa thiêu đốt hoàn toàn hiện ra khuôn mặt. Phát giác nàng cũng không chạy trốn, hấn tiêu trừ tâm tình khẩn trương, toàn thân thất bại cùng tức giận mới lại phát tiết ra ngoài.

Hấn cảm giác mình uất ức, vì một nữ nhân!

Không nói, A Cách Đạt tức giận trừng nàng, cho đến nàng phát hiện hấn tồn tại mới thôi.

“Đã tỉnh rồi hả ?” Nàng cười cùng hấn chào hỏi, làm hấn không thể nhìn ra sau khi trải qua chuyện đêm qua, nàng có ý nghĩ gì.

A Cách Đạt hí mắt lại, lộ ra tia nhìn nguy hiểm.“Người tại sao không có trốn?”

“Người hi vọng ta trốn?” Nàng hỏi ngược lại, trong giọng nói tựa hồ có cảm giác bị tổn thương

Hấn không nói. Cũng không gật đầu, không lắc đầu.

“Thôi, cái người này người có chuyện gì đều không nói, hỏi cũng là hỏi vô ích.”

“Vậy sao?”

“Không sai! Ta không phải là không trốn, mà là đồng ý Viên Hàn không trốn!” Nàng thẳng thắn nói.

“Lời này của người là có ý gì? Chẳng lẽ tối hôm qua đối với người tôi không có bất cứ ý nghĩa gì?” Thanh âm của hấn hàm chứa tức giận

“Tối hôm qua đối với ta chỉ là ngoài ý muốn, không cần thận, sẽ có cái ý nghĩa gì? Trung Nguyên ta còn phải trở về!” Tức cho đối với lời nói của A Cách Đạt rất kinh ngạc.

A Cách Đạt thật chặt mấp máy miệng, cúi đầu mắt nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của Công chúa, thanh âm tiết lộ ra tức giận.“Có ý tứ gì? Không cần thận? Ngoài ý muốn? Người quá tuyệt tình rồi !” Hấn giọng điệu căm hận lên án nàng. Phát hiện trong lòng có tia lạnh lẽo xông thẳng vào, ngực càng thêm lời nói không chút tình cảm nào của nàng mà mơ hồ dâng lên một tia buồn bã, hấn sợ cảm giác này đang ăn mòn tim của hấn.

Sợ! Đúng vậy, hấn sợ! Hấn sợ nàng rời đi, hấn sợ hấn đối với nàng đã hoàn toàn bỏ ra tình cảm, hấn sợ nàng đối với hấn không có chút tình cảm nào.

“Vốn chính là cái ngoài ý muốn! Đây căn bản không có ở trong dự liệu của chúng ta, chỉ là vừa lúc người cần phát tiết, mà ta đang cùng, một nam một nữ cùng ở một phòng, chuyện đương nhiên sẽ xảy ra.” Tức Cho lấy giọng điệu của nữ nhân thể kỷ hai mươi nói qua

Hấn cho là mình nghe lầm, nhưng ánh mắt kiên định của nàng nói rõ hấn không có nghe lầm!

Công chúa thậm chí có loại tư tưởng này, quả thật thật không thể tưởng tượng nổi! A Cách Đạt không thể nào tin nổi. Cau mày, hấn đột nhiên cảnh giác, nàng — căn bản không giống như cô gái Trung Nguyên, cũng căn bản không giống công chúa. Hoàn toàn không dịu dàng như con gái Đại Tổng, hiền thực cùng chấp nhận.

Đúng vậy! Nàng không giống! Tuyệt không giống như.

Con gái Đại Tổng là tam tông tứ đức, gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó, nhưng công chúa. này. . . . Một chút cũng không có đáng về con gái Đại Tổng, không có phong phạm công chúa Đại Tổng. Nàng có chỉ là phản kháng!

Đúng rồi! Không chỉ có không phục tùng phụ vương vì nàng chọn lựa vị hôn phu, còn thời thời khắc khắc nhớ tới Trung Nguyên, này không giống cô gái Trung nguyên hẳn biết nha! Chẳng lẽ lẽ nghi trong cung Đại Tổng không giống với bình dân bách tính bình thường sao?

Hơn nữa, nói tới nam nữ, chuyện giữa phu thê, thể nhưng một chút ngưng ngừng cũng không còn? Không thể tưởng tượng nổi, thật không tưởng tượng nổi!

“Mặc kệ người có thừa nhận hay không, tóm lại, ta và người trở thành vợ chồng đã là sự thật. . . . Trừ phi. . . .” Hắn bỗng nhiên dừng lại, xem xét vẻ mặt của nàng, “Trừ phi người có thể chạy ra khỏi đại mạc”

“Hừ! Chớ xem thường nữ nhân! Ta liền trốn cho người xem!” Túc Cho giận dỗi dường như mở miệng, nghênh cằm.

“Có bản lĩnh sử dụng hết ra!”

“Chỉ sợ đến lúc đó có người mặt mũi không nhận được mà đổi ý hừm!”

“Đại trưởng phu, nhất ngôn ký xuất, Tứ Mã Nan Truy.” Hắn nâng con người bị lửa giận thiêu đốt, kiên định nói.

Túc Cho cười.“Hi vọng người có thể hết lòng tuân thủ !”

“Hừ” Nàng giống hần tức giận hừ lạnh.

Đối với Định Quốc công chúa sau khi đã hiến thân cho hắn, lại như cũ mở miệng là trở về Trung Nguyên, lòng của A Cách Đạt lập tức lạnh đến điểm, “Người thật không sợ ta thỉnh cầu Vương Hân tấn công Đại Tổng?”

“Ta nghĩ người không thể nào!” Thành thật mà nói, nàng không dám chắc, nam nhân này lòng dạ không rõ, một lát không muốn nàng, rồi lại nghĩ hết biện pháp lưu nàng lại, cho nên nàng không đoán được tâm tư của hắn.

“Hừ!” Vừa hừ lạnh.

Cẩn cẩn môi, Túc Cho trừ bất đắc dĩ vẫn là bất đắc dĩ. Không biết được chỉ mới ngã vào Hoàng Hà mà thôi, như thế nào bị cuốn vào đường hầm Thời gian và Không gian, lại chạy đến thập niên lộn xộn lung tung này? Tất cả xem ra cũng tệ hết biết rồi, mà nàng lại không có thể lực! Hơn nữa. . . . Nàng càng đau đầu hơn, đem trong sạch của bản thân cho cổ nhân Đại Tổng, làm rối loạn thể gian luân thường.

Đáng sợ hơn, nếu ngộ nhờ mới lần thứ nhất cũng không cẩn thận mang thai, vậy làm sao bây giờ? Vậy cũng không được nha! Phải suy nghĩ tìm biện pháp nhanh chóng trở lại Hoàng Hà mới được.Nếu tiếp tục ở lại, sợ rằng không chỉ có thân thể cho hắn, liên tâm cũng sẽ bị hắn đoạt đi! Không biết chuyện này Viên Trinh Tử cùng Cát Thiệu Nữ làm được đến đâu? Thế nào lâu như vậy còn chưa có tin tức?

Túc Cho còn đang thất thần cũng không phát hiện A Cách Đạt chuyên chú nhìn chăm chăm nàng, cũng không phát hiện mình khẩn trương, sầu lo toàn bộ đều hiện lên trên khuôn mặt, hơn nữa không phát hiện mình đối với việc mình trở về Trung Nguyên nóng lòng như thế.

Bởi vì nàng coi hần như không tồn tại mà đắm chìm trong suy nghĩ của mình, mà hần, rốt cuộc ức chế không được lửa giận của mình! Âm thầm, hần thề, nhất định phải đoạt được lòng của nàng, không để cho nàng trở về Trung Nguyên, để cho lòng của nàng chỉ hướng về hần!

Cho tới bây giờ, hần mới chịu thừa nhận mình yêu Định Quốc công chúa, yêu tên kia để hần xem thường Đại Tổng công chúa.

Không muốn, công chúa không những cảm giác gì cũng không có, càng hồng bét chính là, còn làm như là thành toàn hần, rời khỏi vị trí chính thất!

Đáng chết! Hắn vốn nên vui mừng, nên cảm kích ông trời, nhưng. Không có, một chút xú vui mừng cũng không có. Có chỉ là tức giận, oán hận.

Đáng ghét! Trời đất phản! Tim của hắn còn phản hơn, khắp nơi cùng hắn đối nghịch! Bất đắc dĩ thế nhưng hắn lại cái gì cũng không có, chỉ có thể mặc cho nàng trộm đi tim của hắn! Còn là quang minh chánh đại trộm! Hắn mặc dù hận thấu xương, lại có thể làm thế nào?

Không chỉ không thể làm thế nào! Còn phải khắp nơi đề phòng nàng trốn!

Đáng chết! Thấy nàng một bộ đáng vẻ vô tội, một cỗ lửa giận vô hình càng thêm giận giữ..

Không nên đồng ý để nàng trở về Trung Nguyên, ngàn lần không nên, vạn lần không nên! Tất cả đều là đáng đời hắn! Ai bảo hắn xem thường nàng, xem thường nàng, để nàng lại dễ dàng trộm đi tim của hắn.

Ngay cả hai đóa hoa đẹp nhất đại mạc —— Viên Trinh Tử cùng Cát Thiệu Nữ cũng chưa từng bắt được tim của hắn, lại làm cho nàng. Cầm tức nhìn nàng một cái, cắn răng nghiêng lợi nói “Người đừng mơ tưởng chạy ra khỏi phủ, ta tuyệt không để cho người được như ý!” Sau khi buông xuống lời nói giận giữ, hắn xoay người liền đi.

Bị đơn độc ở lại chuồng ngựa Liễu Túc Cho mặt mờ mịt. Có trời mới biết nàng lại ở nơi nào đắc tội A Cách Đạt Đại Thiệu Gia rồi.

Thật là kỳ quái! Cho tới bây giờ nàng cũng không biết tâm tình của nam nhân sẽ thay đổi thất thường n hư thời tiết vậy, chỉ nghe qua nữ nhân trở mặt như lật sách, xem ra phải thay đổi cái lý luận này rồi, không chỉ có nữ nhân, liền nam nhân cũng cùng một dạng. Lắc đầu một cái, không giải thích được Túc Cho lại chui vào chuồng ngựa cùng Hắc Mã chơi đùa .

Đây tất cả, Viên Hàn núp ở trên cây cơ hồ nghe vào trong tai, nhìn vào trong mắt tất cả.

Đối với tính khí của A Cách Đạt, cùng với hắn trước kia cho là công chúa chạy trốn, cũng đang ở chuồng ngựa thấy Túc Cho công chúa lúc đó vẻ mặt buồn lõng, không khó nhìn ra một chuyện, một chuyện Vương Hãn vô cùng hứng thú, đó chính là —— A Cách Đạt yêu công chúa rồi.

Mà bản thân A Cách Đạt cũng xác định mình đã yêu công chúa, mới có thể như thế tức giận công chúa mở miệng liền nghĩ trở về Trung Nguyên.

Không ngờ, phản ứng hơi nghi ngờ chậm lụt của công chúa, lại không phát hiện chuyện này, mà không biết mình đã chọc giận A Cách Đạt

Thú vị, thật là thú vị!

Nửa tựa tại trên cây, Viên Hàn cũng rất là mong đợi công chúa có thể áp chế A Cách Đạt, có lẽ, công chúa có thể thu phục lòng của con ngựa hoang A Cách Đạt đấy! Rất dễ người mong đợi kia!

8. Chương 8

”Tìm được rồi!” Cát Thiệu nữ tìm đến Viên Trinh Tử.

“Cổ phần?” Viên Trinh Tử hỏi.

“Không sai! Chừng ba mươi người dùng.”

“Lúc nào thì cho công chúa?”

“Phải nhanh lên!”

“Vậy?”

“Lại kéo dài xuống. Chỉ sợ đối với tỷ muội chúng ta lợi bất cập hại.”

“Nói thế nào?” Viên Trinh Tử mặt không hiểu.

“Người không có phát giác? A Cách Đạt đã bao lâu rồi chưa đến tìm hai chúng ta?”

Nghe Cát Thiệu Nữ nói, Viên Trinh Tử mới bừng tỉnh hiểu ra. Đúng nha! A Cách Đạt đã gần nửa tháng chưa từng đi tìm hai nàng, đây là chuyện từ trước đến nay chưa từng có. Hai người hai mặt nhìn nhau, Viên Trinh Tử lo lắng nhìn sang Cát Thiệu Nữ. “Công chúa. có hối hận hay không? Có thể hay không không trở về Trung Nguyên rồi hả ?”

Cát Thiệu Nữ tự trấn định. “Ta nghĩ. Cũng sẽ không mới đúng.” Đè nén xuống lòng tràn đầy lo lắng, “Chúng ta mau sớm giao đồ cho công chúa.”

“Nhưng. Ta nghe nói A Cách Đạt trong phủ đề phòng sâm nghiêm, như thế nào đi vào đây?” Viên Trinh Tử lo lắng thở dài nói.

Đúng như tụi nô tỳ trong phủ A Cách Đạt đồn đãi, Tướng quân đã yêu Đại Tổng công chúa? Vì để công chúa hoàn toàn đối với chuyện trở về Trung Nguyên hết hy vọng, mới đặc chuẩn trong vòng nửa năm nếu nàng có thể chạy thoát được ra của chính sẽ để nàng được tự do, lại hạ lệnh Viên Hàn ngày đêm coi chừng phủ đệ?

“A! Đúng rồi, Vương Hân tựa hồ muốn đi chinh chiến phương Bắc nữa, theo như tình tức, sáng mai Vương Hân sẽ triệu kiến A Cách Đạt, đến lúc đó, người đánh lạc hướng sự chú ý của Viên Hàn, ta là lấy cổ phần giao cho công chúa!” Cát Thiệu Nữ đột nhiên nhớ lại tin tức nghe lén được tối hôm trước, đầu óc chuyển một cái, nói.

“Tốt!” Viên Trinh Tử cũng không suy nghĩ, lập tức lên tiếng.

“Chúc chúng ta thành công!”

“Vương Hân ngày hôm nay triệu kiến ta, không thể không đi! Viên Hàn, công chúa liền giao cho người, ngàn vạn đừng phạm sai lầm!” A Cách Đạt biết, ranh giới của Vương Hân, hôm nay nếu không vào điện không được. “Nếu để công chúa chạy, tốt nhất mang theo đầu của người tới chịu tội!” Hân hôm nay giọng điệu mười phần thuốc súng! Gần đây bị chuyện công chúa có ý trở về Trung Nguyên làm cho tâm phiền ý loạn, lại sợ Vương Hân là vì chuyện mở rộng ranh giới triệu kiến hân, thậm chí cũng là để thăm dò chuyện của hân cùng công chúa, vì vậy, hân thật sự không thể ôn hòa với Viên Hàn.

Nhú chặt chân mày, “Hắc khi nào thì làm Tướng quân không yên lòng?”

A Cách Đạt vẫn nhú chặt chân mày, tiếp lộ ra nhất mạt nụ cười làm người ta không hiểu, muốn nói gì rồi lại nuốt xuống.

Viên Hàn sẽ không biết hân sợ mất đi lòng của công chúa, nói cũng là vô ích. “Mặc kệ như thế nào, nhất định phải bảo vệ Công chúa.” Nhấn mạnh lần nữa, không muốn suy nghĩ nói chuyện nhiều, hân liền đi phục mệnh Vương Hân.

Không nhận được, Viên Hàn cơ hồ khế lắc đầu. Từ trước đến giờ không tin tình yêu, A Cách Đạt lúc này nhưng bắt đầu ngã vào tình cảm rồi ! Chưa từng đem nữ nhân để ở trong mắt, thậm chí chính hân còn cười nhạo Vương Hân đối với nữ hài nhi vừa thấy đã yêu, hôm nay lại bị công chúa mê hoặc, còn sợ bị Vương Hân giết chết mà giả bệnh cự tuyệt lên điện, hiện tại không thể không lên điện thì cũng sợ trong thời gian hân không có ở đây phủ mà để cho công chúa chạy trốn, gương mặt lạnh lẽo, hân muốn một bước cũng không rời khỏi công chúa,

Ai! Nam nhân lâm vào tình cảm thật đáng thương.

Ở A Cách Đạt sau khi rời đi, Viên Hàn tận trách đi tới trước cửa phòng công chúa, nghe trong phòng công chúa truyền ra tiếng hát, không nhận được vui vẻ cười một tiếng.

Không chỉ A Cách Đạt thích công chúa, ngay cả hân cũng thích công chúa, có thể lấy được công chúa là phúc khí của A Cách Đạt, chỉ là, khuyết điểm duy nhất, hưởng suy nghĩ của công chúa không rõ.

Gần đây A Cách Đạt tính khí nóng nảy làm cho người khác không dám cùng hấn thân cận, nguyên nhân hầu hết đến từ công chúa. Thật hy vọng công chúa có thể dừng nghĩ đến chuyện trở về Trung Nguyên nữa, chuyên tâm làm thê tử của A Cách Đạt mới phải.

Có người đã nói qua, nữ nhân kia! Chỉ cần có đứa bé, tâm sẽ định. Có lẽ, Tướng quân nên khiến công chúa sinh một tiểu oa nhi. Viên Hàn thầm nghĩ. Chuyện này phải thúc giục A Cách Đạt mới được.

Sau khi xác định công chúa ở trong phòng, Viên Hàn chuẩn bị lên cây liền thấy một nữ tỳ vội vã báo là có Viên Trinh Tử cầu kiến.

Liếc nhìn công chúa sau cửa phòng, hấn ngay sau đó tiến về phía đại sảnh.

Sau khi xác định Viên Hàn rời đi, Cát Thiệu Nữ lập tức leo tường mà vào. Thấy không có người nào, nàng gõ gõ cửa phòng công chúa..

Đang say sưa hát Túc Cho thật tò mò không biết là ai. Nhưng cũng khẳng định là, người tới tuyệt sẽ không phải là A Cách Đạt, hấn cũng sẽ không hiểu cái chuyện lễ nghi trước khi vào phòng phải gõ cửa đấy!

“Là người!” Sau khi nhìn thấy Cát Thiệu Nữ, Túc Cho sợ hãi kêu ra tiếng.

“Hư!” Ý bảo công chúa chớ lớn tiếng, Cát Thiệu Nữ kéo cánh tay nàng hướng trong phòng đi tới, sợ Viên Trinh Tử nhất thời không giữ chân được Viên Hàn mà xảy ra chuyện xấu. Dù sao, Viên Hàn cũng không phải là binh lính bình thường, hấn bèn chạy, cơ trí ở vương triều là số một số hai.

“Thuốc chuẩn bị xong chưa?” Núp ở trong phòng, Túc Cho vội vàng hỏi: “Thế nào chuẩn bị lâu như vậy?”

“Cổ phần cũng không phải là dược liệu bình thường, cố lấy được cũng không phải là chuyện dễ.” Cát Thiệu Nữ từ trong lòng ngực lấy ra một bọc phần đưa cho Túc Cho.

Túc Cho nhận lấy, tò mò đối với nó nhìn đi nhìn lại. Nhưng nhìn thật lâu cũng không nhìn ra cái gì. Vừa vô sắc lại không có vị, nàng bất giác nhíu mày, không nhận được cô: “Này thật sự có hiệu quả sao?” Nàng vô cùng hoài nghi.

“Chớ xem thường nó, chỉ một chút xíu là có thể để dân chúng bình thường ngủ mê man cả mười ngày hay nửa tháng đấy!” Cát Thiệu Nữ không khách khí đối với công chúa nói.

“Ngủ mê man mười ngày nửa tháng?” Túc Cho không ngừng le lưỡi, may mắn mình không phải là người sắp bị hạ được. “Người nói một chút xíu là có thể để người bình thường ngủ mê man cả mười ngày hay nửa tháng, vậy người lấy nhiều như vậy Không phải là lãng phí?” Nàng không hiểu Cát Thiệu Nữ cầm một bọc lớn tới là có dụng ý gì.

“Ngủ mê man mười ngày hay nửa tháng là nhằm vào người không hề công phu bình dân bách tính. Nhưng đối với người có võ công cao thủ trong phủ A Cách Đạt, này một bọc sợ rằng chỉ có thể để cho bọn họ ngủ mê man trong ba ngày!”

Vừa nghe, Túc Cho trợn to mắt. “Kém nhiều như vậy!”

“Không sai!” Cát Thiệu Nữ nhìn chằm chằm Túc Cho trong mắt đều là xem thường cùng khinh thường, tựa hồ là cười nhạo nàng ngu ngốc.

“Nếu như mà ta ăn một chút xíu sẽ như thế nào?” giống như chết rồi, khó trách ở thế kỷ hai mươi có người tin tưởng Trung y như thế, Vu thuật cái gì, thì ra là cổ nhân lợi hại như thế.

Cát Thiệu Nữ ngẩng ngẩng công chúa. “Lấy công chúa nhu nhược. Sợ rằng sẽ ngủ mê man trong nửa tháng.” Nàng cười mỉa lại khịt mũi.

Mặc dù không tin, nhưng nửa tin nửa ngờ Liễu Túc Cho vẫn gật đầu, mặc kệ tin hay không, tóm lại, phải dùng mới biết được.

“Vây. Này cổ phần ta phải dùng như thế nào?” Túc cho lại hỏi.

“Để pha vào trong nước uống. Cổ phần có tác dụng lớn nhất là pha với nước mưa trong ba ngày sau tự động mất công hiệu, cho nên, nó đối với thân thể con người vô hại.” Cát Thiệu Nữ nói.

“Vậy ta an tâm, thật không biết nên cảm ơn sự giúp đỡ của người như thế nào?” Túc Cho cảm kích nói.

“Người mau rời khỏi vương triều là báo đáp tốt nhất.” Cát Thiệu Nữ tuyệt không lưu tình. “Ừ! Đây là ngân lượng.” Lần nữa đưa cho nàng một túi bạc, “Còn nữa, đây là y theo dáng người mà may y phục nam trang, là quần áo để chạy trốn tốt nhất.”

“Con ngựa đâu?” Túc Cho sợ nàng quên, vội hỏi tới.

“Đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ tin của người thôi!”

“Như thế nào thông báo?” Túc cho lại hỏi.

“Đây là pháo hoa ám hiệu, người chỉ cần dùng miệng nhẹ nhàng thổi, nó sẽ lập tức bay lên không trung, chỉ có chủ nhân của nó mới thấy được nó sáng rõ tia lửa, đến lúc đó người cần có ngựa sẽ ở bên ngoài phủ chừng mười thước chờ đợi người. Hi vọng tất cả có thể giúp người nhanh chóng trở lại Trung Nguyên.” Cát Thiệu Nữ ánh mắt lóe lên một cái, khoe miệng miễn cưỡng nở nụ cười.

“Đại ân đại đức của Cát cô nương, Túc Cho sẽ ghi nhớ trong lòng.” Túc Cho thành khẩn nở nụ cười.

Cát Thiệu Nữ đứng thẳng nhún nhún vai, không hề đáp lại. “Không nhiều lời nữa, nhớ lấy, chuyện này chớ để cho A Cách Đạt biết được, nếu không, đừng trách đến lúc đó hấn đối với người vô tình.”

Vạn bất đắc dĩ, Cát Thiệu Nữ không tiếc giết nàng để đoạt được A Cách Đạt. Về phần Viên Trinh Tử. . . . Hừ! Cũng không phải là đối thủ của nàng, kẻ địch lớn nhất chính là Định Quốc công chúa, mà nàng, nếu tình nguyện rời khỏi, nàng dĩ nhiên giúp nàng ta một tay.

“Ta phải rời đi, Viên Hàn đại khái sắp trở lại rồi.” Nàng vừa mở cửa Túc Cho nhanh chóng đóng lại. Viên Hàn đã sớm trở lại hậu viện.

Cát Thiệu Nữ lập tức muốn Túc Cho im lặng.

Túc cho tò mò hỏi thăm: “Hắn trở lại?”

“Không sai! Người phải giúp ta dẫn hấn đi chỗ khác!” Nàng hơi hột giọng điệu tựa hồ không đem Viên Hàn ở trong mắt, cũng chỉ là không muốn làm cho hấn phát hiện nàng thôi.

Vì vậy, Túc Cho cất bước hướng cửa phòng đi tới, trước khi nàng rời khỏi phòng c lại quay lại nhìn Cát Thiệu Nữ, chỉ thấy khuôn mặt lãnh khốc của nàng ta.

Thôi! Nàng ước gì mình mau mau trở về Trung Nguyên, khiến cho Cát Thiệu Nữ sớm gả cho A Cách Đạt, nhưng vì sao có trong lòng mình có cảm giác mất mát đây?

Trời đã định trước nàng và A Cách Đạt hữu duyên vô phận, hấn là hàng ngàn năm trước cổ nhân, mà nàng, chỉ là Tiểu Nhân Vật của thế kỷ tương lai thôi.

Túc Cho tự biết mình đến đâu, Viên Hàn sẽ tới đâu. Không nói hai lời, nàng cố ý chạy chậm bước, cố ý dẫn tới sự chú ý của hấn, hướng đại sảnh phương hướng chạy đi. Quả nhiên, Viên Hàn nhanh chóng đuổi theo nàng. Chợt ở trong phòng Cát Thiệu Nữ lập tức nhanh chóng mở cửa phòng, lấy khinh công nhảy một cái, leo ra tường.

Cũng trong lúc đó.

A Cách Đạt đề phòng Vương Hấn nhìn chăm chú vào hấn, dự định mở rộng biên cương đã thương thảo qua, nhưng Vương Hấn tựa hồ còn không tính toán bỏ qua cho hấn. Cho nên, hấn nhìn thẳng vào mắt của Vương Hấn

“Ừ. Nghe lời đồn đãi, người tựa hồ cùng Đại Tổng công chúa rất không vui, vậy sao? Có hay không cần vương giúp một tay?” Thành Cát Tư Hấn thẳng tắp mà nhìn chăm chăm vào A Cách Đạt.

Nghe được công chúa, A Cách Đạt lập tức căng thẳng toàn thân. Đột nhiên muốn giúp hấn và công chúa? Hừ! Không biết an tâm cái gì! “Tạ vương Hấn ! Không nhọc Vương Hấn phí tâm!” Lập tức một hồi cự tuyệt. “Có hay không cần vương phái nhiều hơn nữa mấy người trợ thủ cho người?” Thành Cát Tư Hấn lần nữa xấu xa hỏi A Cách Đạt. A Cách Đạt nghiêng răng, cắn giận mà nói: ” Chuyện nhà thần đều có thể tự xử lý, đa tạ Vương Hấn quan tâm. Vương Hấn vẫn nên lấy xã tắc làm trọng đi!” Vài ba lời muốn chặn lại

miệng của Vương Hân. Thành Cát Tư Hân coi như không nghe thấy lời của A Cách Đạt, hân còn một bộ dáng vẻ quan tâm. “Vương chỉ là nghe nói người và công chúa định ra hẹn. . . .”

Cả giận!

Thành Cát Tư Hân len lén cười trộm, hân phát giác trong mắt A Cách Đạt nổi lên hai ngọn lửa giận, lại ngại vì hân là vương mà không cách nào giận dữ mắng mỏ, thật là muốn cười.

Nhớ ngày đó hân yêu cô gái được hân cứu lên từ Hoàng Hà, cô gái Trung Nguyên mới hơn hai mươi tuổi không phải bị hân cười nhạo hồi lâu sao? Hiện tại, A Cách Đạt cuối cùng cũng ném được tư vị đó đi!

Không để cho vương nói xong, A Cách Đạt lập tức cắt đứt. “Cùng công chúa ước định chỉ là trò chơi, không hề cái gì, Vương Hân không cần tốn nhiều tâm tư. Nếu không còn chuyện gì khác, thần cáo lui.”

Không đợi Thành Cát Tư Hân đồng ý, A Cách Đạt đã sải bước, thối lui khỏi đại điện. Hân mới đi tới cạnh cửa, liền nghe đến Vương Hân cố ý hắng giọng cười to, giận đến hân nghiêng răng lại không có chỗ phát tiết.

Coi như hân cũng là đáng đời. Ai bảo hân trước kia từng cười nhạo Vương Hân, hôm nay, bị cười là đáng đời

Chỉ là, chỉ để cho bị cười lần thứ nhất, tuyệt không thể có lần thứ hai. Hân cương nghị bước đi, A Cách Đạt mười phần tự tin hướng ngoài điện đi. Hân từng cười nhạo Vương Hân không biết có thể hay không thu phục được cô gái Trung Nguyên kia, hôm nay, Vương Hân đã thu phục được nàng, mà. . . . Kế tiếp nên là hân. Sẽ không để người thất vọng! Hân —— nhất định có thể đoạt được lòng của công chúa.

Trở lại trong phủ thì A Cách Đạt đã quyết định một chuyện lớn, hân dự bị đối với công chúa thổ lộ, dâng hoàng thượng thần thổ lộ tình yêu của mình, hi vọng nàng có thể lưu lại, không cần suốt ngày nghĩ đến chuyện trở về Trung Nguyên.

Hân kích động nhảy xuống ngựa một cái liền hướng phòng của hân và công chúa mà đi.

Túc Cho đang thu thập quần áo, chuyên tâm công việc của mình, nàng không phát hiện A Cách Đạt đã vào phòng lúc nào, mãi cho đến khi hân nhìn chằm chằm động tác của nàng mà lớn tiếng gầm thét: “Người làm cái gì?”

Bị sợ giật mình Túc Cho thiếu chút nữa rơi đồng quần áo vừa mới chuẩn bị, khiếp đảm nhìn dung nhan đang nổi cơn thịnh nộ của A Cách Đạt một cái, không dám nói lời nào.

Nàng đoán, cơn giận của hân nhất định đến từ trong cung! Lúc trước, Viên Hàn đều cảnh cáo nàng khi A Cách Đạt trở về phải cẩn thận, bởi vì hân nhất định sẽ bị Vương Hân nhạo báng mà phát giận, mà bây giờ, quả nhiên không sai! Nhìn khuôn mặt vằn vện của hân.

Nhìn ra nàng sợ hãi, A Cách Đạt tự nhắc nhở mình phải khống chế tính tình. Nam nhân trong cung từng truyền miệng qua, nữ nhân là động vật làm bằng nước, cần nam nhân dịu dàng che chở, kể từ đó, chắc chắn đối với bọn họ muốn gì được đó.

A Cách Đạt đã từng rất khinh thường bọn họ là tự nói quá lên thôi; điều chỉnh lại khuôn mặt, giọng điệu mềm dịu hơn. “Ta hỏi người, như thế nào không trả lời?”

Giống như nghe không hiểu lời hân nói, Túc Cho trừng lớn mắt sững sờ nhìn chăm chú vào hân. Ai bảo hân dịu dàng như vậy, ngữ điệu mềm dịu cùng nàng nói chuyện? Nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa càng sợ hơn. A Cách Đạt có lẽ chưa từng dịu dàng như thế nha! Cho nên, giờ phút này đầu óc nàng bị đả kích, vấn đề đơn giản cũng không nhập vào đầu nàng nữa rồi

Nàng dùng ánh mắt nhìn hân như nhìn thấy yêu quái là cho A Cách Đạt cả người không được tự nhiên, tức giận tựa hồ lại muốn bộc phát, nhanh chóng, hân hít một hơi thật sâu, cảnh cáo mình, kiên nhẫn một chút, cũng đừng dọa đến nàng.

Sau, hân lộ ra một nụ cười hết sức ấm áp, vừa mềm giọng nói: “Người chuẩn bị y phục làm cái gì?”

Nuốt nước miếng, Túc Cho tựa hồ đã tiếp nhận được sự thay đổi của hắn, lúng ta lúng túng mở miệng nói: “Thực hiện ước định cùng người, chạy ra khỏi phủ nha!”

“Cái gì? Người chuẩn bị trở về Trung Nguyên?” Hắn quên đề nén tức giận, chột lên tiếng gầm thét.

Túc Cho lại giật mình, trời ạ! Thế nào có người tính khí trở nên so với ông trời còn thay đổi nhanh hơn sao? Lè lưỡi, nàng cẩn thận lui một bước, rất sợ hắn dưới cơn nóng giận đánh nàng!

“Ta. Ách. Ta.” Oa? Nàng khi nào trở thành người nói lắp rồi? Thế nào vừa đụng tới hắn, trên người nàng có khuyết điểm gì đều hiện ra nha?

Ánh mắt bén nhọn của hắn lần nữa chống lại ánh mắt của nàng. Túc Cho bắt đầu cảm thấy đứng ngồi không yên, trong con ngươi của hắn tựa hồ đang nói những thứ gì đó mà nàng không hiểu, hơn nữa, càng giống như là hắn muốn hiểu rõ tận sâu trong nội tâm của nàng.

Khẩn trương áp lực không ngừng quanh quẩn ngực nàng, đang càng ngày càng lớn, áp bức trái tim của nàng, ép tới nàng thở không nổi, ép tới nàng mau chịu đựng không nổi

Rốt cuộc, hắn chậm rãi mở miệng, “Người. Có thể hay không đồng ý với ta một chuyện?”

Nhìn hắn thật là thành khẩn, hại nàng không cách nào cự tuyệt, chỉ có thể mềm mại hỏi: “Đồng ý chuyện gì?”

Con người thâm tình khẩn thiết nhìn chăm chú vào nàng một hồi lâu, mới trầm giọng nói: “Đồng ý với ta không trở về Trung Nguyên nữa!”

Túc Cho sau khi nghe xong, mắt hạnh trờ trờ. Người này lại đang có ý định gì? Biết rõ nàng tính trở về Trung Nguyên nhưng vào lúc này lại muốn nàng ở lại vương triều! Có ý gì sao? Không để ý trông mắt sắc bén như báo săn của hắn, Túc Cho bắt buộc bản thân phải nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Tại sao muốn ta đồng ý với người?” liền không kịp suy nghĩ, Túc Cho nhướng cao lông mày hỏi lại.

Nguyên tưởng rằng hắn phần nộ vô cùng, ai ngờ, hắn chỉ dùng trông mắt nóng rực đang kinh ngạc chăm chú nhìn nàng!

Thật lâu, thật lâu. Lâu đến Túc Cho mặt đỏ lên, hắn mới thâm tình đưa mắt nhìn nàng, “Bởi vì ta muốn nàng ở lại!” Bởi vì ta nghĩ ta muốn nàng; “Hắn dừng một chút, mới lại nói tiếp.” Bởi vì ta yêu nàng!”

Nghe hắn trái một câu muốn giữ nàng ở lại, phải một câu muốn nàng, nàng đang muốn mở miệng gầm lên thì hắn lại bỏ lại một quả bom —— câu: ta yêu nàng! Túc Cho ngơ ngẩn tại chỗ

Khi nàng nghe được A Cách Đạt đột nhiên tỏ tình thì đầu tiên là một hồi kinh ngạc, sau cũng là bởi vì cảm giác mừng như điên mà xấu hổ không dứt.

Ông trời! Hắn yêu nàng! Hắn thế nhưng yêu nàng!

Hồi hộp cùng không tin tràn đầy mặt nàng, nàng thật sự khó nén kích động trong lòng, lại không dám nhìn thẳng hắn, không thể làm gì khác hơn là tránh ánh mắt của hắn.

A Cách Đạt đi tới trước mặt nàng, kiên định nâng cằm của nàng lên, trong hốc mắt tràn đầy thâm tình không dứt, lại kiên định lần nữa nói ra: “Ta yêu nàng! Chúng ta bên nhau cả đời, được không?”

Ánh mắt chuyên chú, thẳng thắn nói ra lời yêu, làm cho nàng tâm hoảng ý loạn.

Đối với hắn, nàng cũng mê muội, ngẩng đầu lên nháy mắt nàng nhìn thấy mình trong người đen sâu không lường được, lời đã đến miệng lại bị nuốt trở về.

Tâm tình hoảng hốt thật lâu không cách nào trở bình thường, cho tới bây giờ cũng không có một người đàn ông nào có thể làm cho nàng rung động như thế, Kinh Tâm, dễ dàng khơi lên cảm giác toàn thân nàng, càng sâu, nàng. Không muốn. Trốn.

Không chỉ có không muốn trốn, còn muốn ở bên cạnh hắn, đồng ý hắn, cùng hắn cả đời sống chết ở cùng nhau.

Đột nhiên, nàng sợ lao vào tình cảm với hắn mà không cách nào tự kiềm chế, nhanh chóng dời đi tầm mắt, lý trí càng thêm cảnh giác mà nhanh chóng tỉnh táo.

Đúng vậy, nên hoàn toàn né tránh nam nhân này, nam nhân này đối với nàng mà nói là người của hai thế giới, nhưng nàng.

Đó! Đáng chết! Nàng suy nghĩ rất muốn đồng ý hắn, cùng hắn cùng nhau ở chung một chỗ, không có người thân, không có thế giới tương lai, nàng có dũng khí này sao? Không có! Nàng tự cười nhạo mình, không có liền phải dứt khoát, phải chặt đứt hoàn toàn đoạn tình cảm phức tạp này, phải. Phải.

Đưa ra quyết định tàn nhẫn, nàng ngang nhiên ngẩng đầu. Tiến lên nhìn vào con người thiết tha lại mong đợi của hắn, nàng không thể không. Không thể không cự tuyệt hắn.

Cẩn môi dưới, nàng ảm đạm con người, giây lát, nàng chậm rãi mở miệng: “Thật xin lỗi, ta. Phải trở về Trung Nguyên.” Nàng không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

A Cách Đạt gương mặt lạnh lùng, mím chặt miệng, không nói một câu. Cố giấu đi tâm tình trong lòng, nhưng không cách nào khắc chế đôi tay nắm chặt thành quyền, ngực càng thêm đau đớn.

Sớm quên yêu người như thế nào, cũng quên tình cảm là vật gì, hôm nay, khi yêu ập vào lòng, người hắn yêu lại đối với tình yêu của hắn thờ ơ!

Trời đánh! Nàng không thể! Nàng không thể cô phụ tình yêu của hắn! Hắn mất bao nhiêu can đảm, bao nhiêu dũng khí mới nói ra tình cảm, nàng còn là một câu đơn giản phải trở về Trung Nguyên liền chối bỏ tình yêu của hắn

Hắn buồn bực nói: “Ta và nàng đã là vợ chồng chi thực.” Hắn nhắc nhở nàng.

“Đó! Không! Đây chẳng qua là sai lầm, một cuộc sai lầm thôi!” Nàng vội vàng hủy bỏ, không muốn nữa nhớ lại đêm đó. “Ta đã nói rồi, đó là một sai lầm, là một việc ngoài ý muốn, người đừng nghiêm túc, đừng.”

Tay nắm chặt thành quyền, A Cách Đạt hẳn cho tới bây giờ cũng chưa từng chịu khuất nhục như thế. Đối với một nữ nhân ăn nói khép nép đến loại trình độ này vẫn còn không giữ được nàng! Hắn bước thêm một bước đến gần nàng, cự ly giữa hai người càng thêm rút ngắn. A Cách Đạt nhìn chăm chăm nàng, con người tràn đầy thịnh nộ, không tin.

Đối với hắn giống như sư tử hung ác tức giận, Túc Cho sợ hãi lui một bước dài. Nàng biết nàng đã chọc giận hắn.

Đột nhiên, hai tay hắn giữ thật chặt cánh tay của nàng, ngay cả giọng nói nhẹ như thế nào, nhưng đã rõ ràng để lộ tính nhẫn nại cuối cùng của hắn, cùng nổi lên sát khí.

“Bất luận người nói cái gì! Nghĩ cái gì! Nghe kỹ! Đời này, người đừng mơ tưởng trở về Trung Nguyên nữa! Ta không cho phép! Không cho phép! Có nghe không?” Hắn lớn tiếng gầm thét, tức giận giống như mưa to gió lớn quét ngang qua Túc Cho

Tâm tính kích động của hắn làm cho Túc Cho sợ ngây người, trên cánh tay truyền tới đau đớn kịch liệt mà nàng cũng không phát giác gì, chỉ có thể ngơ ngác nhìn hắn.

Thảng thốt mà nói, nàng bị hắn thổ lộ tình cảm làm cho rung động rồi, trong lòng dục vọng nửa muốn ở lại nửa muốn đi làm cho nàng rối bời.

Lý trí muốn nàng quay đầu rời đi, trở về Trung Nguyên; mà tình cảm rồi lại thật chặt kéo lấy nàng, muốn nàng lưu lại, cùng với nam nhân ở trước mắt, ở lại bên cạnh hắn.

Nàng nâng cặp mắt ngần lệ lên, “Ta nhớ người thân của ta cùng bằng hữu nha! Nếu vì người. Ta. Ta cuối cùng sẽ cô đơn một mình ở lại vương triều, ở lại chỗ này nha! ta không muốn, ta sợ, ta.” Nàng rưng rưng khóc lóc kể lể.

A Cách Đạt thấy nàng rơi lệ, lòng rối loạn, luống cuống, nóng nảy, giơ tay lên muốn lau đi nước mắt cho nàng, nàng cả kinh, nhảy lên, xoay người chạy trốn.

“Cho. . . .” Chán nản, thả tay xuống, ảm đạm nhìn bóng lưng nàng rời đi, đau khổ tràn đầy toàn thân hắn.

Thấy nàng khổ sở, tim của hắn đau như đao cắt. Nàng muốn người thân, gặp bằng hữu, đứng nha! Người thân của nàng, bằng hữu tất cả ở Trung Nguyên, chỉ có một mình nàng cô đơn ở vương triều.

Nàng khổ sở, nàng bất lực, hắn đều nhìn thấy, nhưng là, nếu thả nàng, này, hắn lại nên như thế nào thu hồi lại tình cảm dành cho nàng?

Nhìn bóng lưng của nàng, hắn mờ mịt.

9. Chương 9

Lại kéo dài thời gian, chỉ sợ nàng cũng không thể rời bỏ hắn nữa.

Chạy trở về phòng Liễu Túc Cho kinh hoảng ngã ngồi trên giường. Nàng lại chần chờ, nàng nhớ lại khuôn mặt bi thương của A Cách Đạt. Nàng vô tâm tổn thương hắn, cho dù nàng đối với hắn không thích. Nhưng nàng hiện tại. Có thể lớn tiếng đối với hắn nói nàng không thương hắn sao?

Không! Nàng không nói ra miệng được, bởi vì, nàng rất yêu hắn, cho nên, hôm nay khi nàng nói với hắn quyết tâm rời đi của mình thì nàng mới khổ sở, mới đau lòng như vậy. Biết rõ tình yêu này nhất định là khổ, biết rõ mình tuyệt không thể yêu hắn, nhưng vẫn là

Khóc! Nàng luôn luôn kiên cường, ngay cả khi rơi xuống Hoàng Hà, đến thời một thời không xa lạ này, nàng cũng chưa từng rơi lệ, lại vì hắn. Khóc.

Túc Cho biết mình cũng không hối hận khi yêu hắn, chỉ là kết quả của tình yêu này có thể đoán được, không tránh được tan nát cõi lòng, đau đớn, rơi lệ, tiếc nuối, không có kết cục.

Tình yêu này cuối cùng chỉ là nhớ lại.

Trừ phi, nàng thật có thể bỏ xuống tất cả, không thèm nghĩ đến cha mẹ nữa, muốn yêu người, nhớ bằng hữu, không muốn trở lại thế giới thuộc về nàng. Nhưng là, nàng không có dũng khí.

Giờ phút này trái tim Túc Cho đã sớm loạn, duy nhất mưu cầu 1 chuyện, mau rời khỏi mảnh đất thị phi này. Dem A Cách Đạt chôn ở sâu trong lòng

Bóng dáng của Công chúa từ sớm đã không còn tăm hơi, A Cách Đạt giật mình sững sờ, mãi cho đến khi Viên Hàn xuất hiện sau lưng của hắn, chợt vỗ một cái lên bờ vai của hắn.

“Người nếu như tiếp tục mờ mịt như thế, ta bảo đảm người ở sa trường không quá mười ngày liền tử trận.” Viên Hàn ân cần nói.

A Cách Đạt nhìn Viên Hàn ân cần y hệt như huynh đệ, không nhận được một hồi uất ức, chỉ là, hắn không có biểu hiện ra, chỉ lạnh nhạt nói: “Có chuyện gì sao?”

Biết hắn là người mạnh mẽ, Viên Hàn không nói gì, chỉ là muốn báo cho A Cách Đạt.

“Sáng nay hai vị ái thiếp của người xuất hiện trong phủ.”

A Cách Đạt cũng không có bất kỳ phản ứng gì, chỉ nhàn nhạt mở miệng: “Họ có chuyện gì không?”

“Không có! Chỉ là đi ngang qua, đi đường vòng đi vào thăm dò một chút thôi!”

“Đó?” A Cách Đạt nhướng mày lên.

“Không sai, Viên Trinh Tử là như thế, nhưng. . . . Cát Thiệu Nữ, thứ cho ta không biết nàng không nghe lệnh không đi theo của chính mà lại leo tường mà vào.” Hấn nhún nhún vai, một bộ việc không liên quan đến mình.

“Leo tường?” A Cách Đạt lông mày nhướng cao hơn.

“Không sai! Leo tường!” Hấn gật đầu một cái.

A Cách Đạt hồ nghi lần nữa xác định: “Người không có nhìn nhìn lắm?”

“Trừ phi người trong phòng là nô tỳ, cũng không phải là Cát Thiệu Nữ, nếu không, ta tuyệt sẽ không nhìn nhầm?”

Giận tái mặt, A Cách Đạt cau mày: “Người lại vì sao cùng Viên Trinh Tử nói chuyện phiếm? Nàng ta không leo tường mà vào?”

“Đây chính là điều ta không hiểu!” Hấn đằng hoàng nói.

“Tại sao?”

“Theo cái nhìn của ta, tựa hồ Viên Trinh Tử cố ý giữ chân ta, mà để Cát Thiệu Nữ thừa cơ leo tường mà vào.” Viên Hàn nói lên ý kiến của mình.

Nghi ngờ càng sâu hơn. A Cách Đạt cũng không hiểu họ làm sao muốn làm như thế: “Người tại sao khẳng định Trinh Tử là muốn giữ chân người như thế, để cho Thiệu nữ leo tường mà vào?”

Viên Hàn nhìn chăm chú vào A Cách Đạt, khoe miệng khe nhếch lên: “Bởi vì nàng nói một đồng lời nói nhầm.”

Lần này, lông mày của A Cách Đạt càng nhíu lại rồi. Trinh Tử cùng Thiệu Nữ tới trong phủ có mục đích gì? Họ kéo Viên Hàn lại vì cái gì? Chẳng lẽ, các nàng là vợ tới thị ụy với công chúa? Không thể nào, nếu không phải được hấn đồng ý, họ tuyệt không dám, này vì sao. . . .

Đợi đã nào...! Hấn tựa hồ sốt cái gì.

Viên Hàn nói Thiệu Nữ là từ trong phòng phu nhân đi ra? Hấn nói phu nhân ngoại trừ Định Quốc công Chúa không có người khác; huống chi mẫu thân hấn khi hấn vừa trào đời đã chết, không thể nào là chỉ mẹ.

Như vậy. . . . Không phải là công chúa rồi?

Nhưng mới vừa công chúa cũng không nói nha? Đến tốt cùng. . . .

Híp mắt, A Cách Đạt nhìn thẳng vào Viên Hàn, thanh âm cực kỳ lạnh lẽo: “Cát Thiệu Nữ tìm công chúa là muốn làm gì?” “Sẽ không phải là ụy hiếp nàng rồi đi vương triều chứ?”

Viên Hàn lắc đầu một cái, bày tỏ không biết: “Không rõ ràng lắm, chỉ là, tuyệt sẽ không phải là chuyện tốt!” Hấn thẳng thắn nói ý nghĩ của mình.

Vừa nghe, A Cách Đạt bắn ra hai đạo ánh mắt sắc lạnh, sắc mặt trở lên cực kỳ khó coi, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ là tới nhục nhã công chúa?” Hấn đoán.

“ Cái này có thể!” Viên Hàn rất có đồng cảm gật gật đầu

Chớ trách! Chớ trách công chúa muốn rời đi kiên định như vậy, thì ra là, thì ra là Viên Trinh Tử cùng Cát Thiệu Nữ từng đi tìm nàng.

Đúng rồi, họ nhất định nói với nàng cái gì, nếu không, từ sau khi công chúa đi tới vương triều, hấn vẫn chỉ là lần đầu tiên thấy nàng rơi lệ, còn tưởng là tại hấn.

Không! Hấn tuyệt không để cho các nàng nhục nhã nàng. Đúng vậy, hấn phải lập tức tra rõ.

Tìm công chúa đi!

“Tại sao không nói cho ta họ tới tìm nàng?” A Cách Đạt vừa vào đến trong phòng liền hỏi.

Túc cho không hiểu ra sao, “Người nào nha? Người ở đây nói người nào?”

” Ngoại trừ Viên Trinh Tử cùng Cát Thiệu Nữ, ai còn tới tìm người?”

Túc Cho thiếu chút nữa bị sợ đến té ngã. Hắn làm sao biết Cát Thiệu Nữ tới tìm mình? Viên Hàn đều không phải bị Viên Trinh Tử giữ chân sao, thế nào. . . . về mặt hoảng sợ của Túc Cho không thoát khỏi tầm mắt của A Cách Đạt, nàng nhất thời cứng họng.

“Họ tới đe dọa người?” Hắn mặt lạnh lùng hỏi.

Thấy nàng vừa cả kinh, chẳng lẽ là thật? Trời đánh, nếu họ dám động vào nàng một cọng tóc, hắn nhất định để cho họ sống không bằng chết! “Nói! Người vẫn cố ý trở về Trung Nguyên, có phải hay không bởi vì các nàng bức bách người? Nếu đúng, người cứ việc nói ra, ta thay người làm chủ!”

Sợ hắn thật đi tìm họ mà tiết lộ kế hoạch trở về Trung Nguyên của nàng, nàng vội vàng mở miệng: “Không có! Họ không có bức bách ta!” Lắc lắc đầu

“Nói như thế, họ thật đã tới?”

“Cái gì? Người chỉ là hoài nghi họ đã tới mà không phải thật xác định?”

“Đúng nha! Viên Hàn chỉ nói Viên Trinh Tử đã tới, còn nói, tựa hồ ở trong phòng của nàng nhìn thấy cát thiệu nữ, xem ra là thật la!” Hắn nhìn chòng chọc nàng.

Đáng chết! Nàng lại không đánh đã khai, nhìn, kể tiếp nên như thế nào tự bào chữa cư nhiên nói ra! Túc Cho hận không tát ỳnh một cái.

“Người thẳng thắn nói ra, có phải hay không họ uy hiếp người trở về Trung Nguyên?” Hắn không tin khi hắn thổ lộ tình yêu với nàng, lại chỉ đổi lấy một câu nàng phải về Trung Nguyên, trong đó nhất định là có nguyên nhân, có lẽ nàng thật bị đe dọa.

Hắn âm thầm cầu nguyện như thế.

Nhưng. . . . Thường thường không như mong muốn.

Liều Túc Cho thở dài: “Không có! Họ cũng không uy hiếp ta! Là ta nghĩ phải về Trung Nguyên, người rốt cuộc có hiểu hay không? Ta không thương người! Ta không muốn lưu lại nơi này! Ta muốn trở về Trung Nguyên! Trở về Trung Nguyên! Người rốt cuộc đã hiểu chưa?” Nàng vừa nhanh muốn khóc. Ai bảo nàng nói dối! Nàng thương hắn, thật thương hắn! Nếu không làm gì không sợ mang tai nguy hiểm mà hiến thân cho hắn?

A Cách Đạt trên trán nổi gân xanh, cầm co rút nhanh, hai mắt hừng hực lửa giận.

Vừa một câu: nàng không thương hắn!

Hắn thật muốn một chưởng đánh chết nàng, tránh khỏi như thế vì nàng đau lòng, vì lời nói của nàng mà làm tan nát trái tim của hắn. Nội tâm hắn đau khổ cùng giãy giụa vì sao nàng lại không nhìn thấy, luôn luôn chối bỏ tình yêu của hắn! Hắn thật hận, lại với chuyện nàng cố ý rời đi mà bó tay hết cách, chỉ có thể mặc cho tan nát trái tim, đau đến thấu xương

Xoay người, không muốn để cho nàng nhìn thấy gương mặt bi thương đau đớn của hắn, vậy sẽ để hắn giãy giụa không ngừng!

Lạnh lùng cười một tiếng, hắn lớn tiếng gầm thét: “Đừng mơ tưởng, người cả đời đừng mơ tưởng ta sẽ giải thoát cho người! Người nghe kỹ cho ta, đời này kiếp này, người nơi nào cũng đi không được! Nơi nào cũng đi không được!” Hắn như sư tử rống giận, không để ý tới dung nhan oán hận của nàng, chỉ toàn tâm toàn ý mà nghĩ tổn thương nàng, để nàng cũng nếm thử một chút tư vị bị thương hại

Hắn cầm giận đạp cửa mà đi.

Túc Cho chỉ có thể trở mắt nhìn bóng lưng cô đơn của hắn rời đi. Hắn có biết, nàng tổn thương hắn đồng thời, cũng đang tổn thương mình? Tim của mình rất đau, rất khổ nha! Đúng vậy, nàng cùng hắn càng sớm tách ra đối với cả hai đều tốt, cho dù lòng của nàng sẽ đau đến không chịu nổi.

Nhưng, nàng tin tưởng sau khi nàng trở lại thế kỷ hai mươi, nàng sẽ từ từ quên đi đoạn tình yêu này, có lẽ một năm, có lẽ hai năm. Mười năm. Hai mươi năm. Cuối cùng sẽ có một ngày quên đi.

Nếu như nàng tiếp tục ở lại, chỉ sợ cũng không áp chế được càng ngày càng yêu hấn, còn đối với hấn thừa nhận tất cả tình ý, đến lúc đó, nàng lại thật sự đi không được, mà phải ở lại Tống Triều, cả đời cũng không trở về thế kỷ hai mươi được.

Hay sao! Hay sao! Nàng phải nhanh rời đi!

Nàng phải rời khỏi. Tối nay, đúng, liền tối nay.

Túc cho rón ra rón rén đem một bọc bột đổ vào trong đồ ăn vừa nấu xong, từ thức ăn của Mộc Hoa Lê, cho tới nha hoàn, nô tỳ, còn có thức ăn của nàng cũng đều đổ xuống, làm như vậy là để nếu nàng và A Cách Đạt có ngồi cùng bàn thì hấn cũng không tránh được.

Thật may là nàng thông minh, từng yêu cầu Cát Thiệu Nữ cho nàng một bọc thuốc giải, chỉ cần trước khi ăn bữa tối ăn vào là được

Đúng là có tật giật mình, Túc Cho lặng lẽ chạy về phòng. Ở trên đường trở về phòng vô tình gặp được Viên Hàn, nàng có cảm giác giống như làm chuyện xấu bị bắt được, nàng đỏ mặt, kìm nén bức bối, chột dạ chạy vào phòng.

Quý dị! Hành động của Công chúa rất quý dị! Viên Hàn bộ mặt nghi ngờ, nhìn sang phương hướng lúc công chúa mới vừa tới, ngấm ngấm bóng dáng của nàng lần nữa..

Phải bấm báo cho A Cách Đạt, muốn hấn đặc biệt chú ý mới được.

Mà sau khi A Cách Đạt biết được hành động quý dị của Túc Cho, trở nên càng lúc càng phiền não, ở trong đầu không biết bao nhiêu lần suy tư, đến tột cùng nàng muốn làm gì? Có phải hay không đã chuẩn bị kế hoạch trở về Trung Nguyên an toàn? Nếu không, theo Viên Hàn quan sát biết được, nàng đối với việc chạy ra khỏi phủ căn bản là bó tay hết cách, thế nào vào lúc này lại như trộm; cảm giác chột dạ?

Đúng vậy, hấn và Viên Hàn đều có suy nghĩ chắc chắn, tối nay. Là ngày công chúa sẽ chạy trốn

Hấn —— phải đặc biệt lưu ý. Tuyệt không! Tuyệt không thể để cho nàng chạy, cho dù lấy tánh mạng trao đổi, hấn cũng muốn nàng lưu lại.

Hấn yêu nàng! Yêu từ lúc nào hấn cũng không biết, chỉ biết là, hấn yêu nàng tinh khiết, yêu nàng thật, hơn nữa yêu nàng không chút tâm cơ nào đơn thuần, yêu nàng khuôn mặt đỏ rục vừa xấu hổ ngượng ngùng, yêu nàng kiều diễm, càng yêu nụ cười của nàng hơn.

Không giải thích được vì sao yêu nàng!

Không thể mất đi lòng của nàng. Không thể! Không thể mất đi. Nàng! Ngay cả mất đi sinh mạng hấn cũng không tiếc, hấn vẫn yêu nàng như cũ

Thời gian dùng bữa tối Túc Cho cảm thấy toàn thân nàng tất cả dựng cả tóc gáy, lòng cảnh giác, sống lưng lạnh toát, nàng ngẩng đầu lên hướng A Cách Đạt liếc trộm một cái, rất nhanh bị hấn nhìn thấy!

Con người nóng bỏng của hấn nhìn chằm chằm nàng. Giống như bị nam châm hút lấy, nàng và hấn tuyến lẫn lộn thay đổi hồi lâu.

Túc Cho sợ cúi thấp đầu, ăn thức ăn thuộc về mình, vừa dùng khéo mắt liếc trộm người chung quanh, chú ý bọn họ có dùng bữa hay không?

Lần nữa liếc trộm A Cách Đạt! Hấn ngay cả đang ăn cơm cũng nhìn chằm chằm nàng, sắc mặt tràn đầy hoài nghi, tựa hồ. Tựa hồ phát hiện chuyện gì trọng đại. Chẳng lẽ hấn biết mình tối nay muốn chạy trốn?

Không thể nào! Hấn sẽ không biết! Nhìn! Hấn còn mạnh hơn bởi cơm đấy!

Vì chột dạ nàng ăn rất ít

“Thế nào? Món ăn không hợp khẩu vị?” giọng nói khàn khàn vang lên.

“Không có. Không có.” Nắm lên đôi đũa vội vàng gấp một miếng thức ăn, nàng không dám nhìn hần, bởi vì nàng biết, tầm mắt của hần thủy chung chưa từng rời khỏi nàng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đột nhiên, Viên Hàn đem cơm trong miệng phun ra, trợn to mắt.

“Trong cơm có người hạ cổ phần!” Hần rống to, đem trên bàn thức ăn toàn bộ hất đổ, đồng thời nhảy lên.

Mà một bên Mộc Hoa Lê cùng nhi tử A Cách Đạt cũng toàn bộ nhảy lên.

Ba người nhất trí trừng hướng Định Quốc công chúa —— Liễu Túc Cho.

Nàng khiếp sợ liên tiếp lui về phía sau.

A Cách Đạt không dám tin tưởng nhìn chằm chằm nàng, nghĩ tiến lên bắt được nàng hỏi rõ ràng.

“Tại sao? Tại sao?” Ngực của hần càng ngày càng phẫn nộ

Run môi, Túc Cho vô lực mãnh liệt lắc đầu, nói không ra lời, nhưng hô hấp mãnh liệt thở hổn hển, tiết lộ ra bản thân lo lắng.

A Cách Đạt đau lòng lão đảo đi tới trước mặt nàng một bước, lấy giọng điệu không dám tin cùng đậm đặc giọng mũi lần nữa hỏi: “Tại sao.”

Trời ạ! Nàng nhìn thấy tổn thương trong đôi mắt hần, thiện lương của nàng, thật là đau.

“Ta phải trở về Trung Nguyên. Phải.” Nàng khóc, khàn cả giọng hô hào: “Ta không muốn tổn thương người! Tại sao người cứ khẳng khẳng một mực. Ta không thể không hạ quyết tâm, không thể không!” trên mặt Túc Cho bị ai sâu hơn.

Tổn thương hần, đối với mình bị đả kích sâu hơn, khổ sở không chịu nổi, bị thương đau khổ hơn. Sau đó, nàng đột nhiên lĩnh ngộ được, thế giới tàn khốc, nàng thương hần, yêu hần không cách nào tự kềm chế.

E sợ cho tình cảm của mình chiến thắng lý trí, vội vàng , nàng khàn khàn nói cho hần biết: “Ta yêu người, thật, nhưng hai chúng ta Không thể ở chung một chỗ, ta không thuộc về thế giới của người, mà người. Lại càng không thuộc về thế giới của ta. Gặp lại sau, ta yêu.”

Run rẩy, sắc mặt Túc Cho trắng bệch như tờ giấy, trống rỗng vô hồn liếc hần một cái, thân thể lão đảo muốn ngã, không muốn chờ lâu thêm một phút nào nữa.

“Nghe kỹ.” Khi nàng xoay người muốn rời đi A Cách Đạt hết sức rống to: “Chân trời góc biển, ta nhất định sẽ tìm được nàng, mặc kệ nàng chạy trốn tới đâu.” Hần lạnh lùng nói.

Túc cho ngẩn ngơ, cả kinh trong lòng.

Chân trời góc biển? ! Nếu nàng thật trở về thế kỷ hai mươi đây?

Nàng xoay người lại đưa mắt nhìn hần, chán nản cười khổ. Cũng ngay lúc đó, Mộc Hoa Lê cùng Viên Hàn đều bởi vì trúng cổ phần, được hiệu phát tác đã ngã xuống, chỉ còn lại A Cách Đạt cắn răng trấn nỗi gân xanh..

Túc Cho tử mĩ ngẩng nhìn gương mặt cương nghị của hần, tràn đầy đau lòng cùng không đành lòng, nàng giơ tay lên, sờ gương mặt hần, hần run lên bắn bật.

Thở dài, nàng hôn một cái lên môi của hần, khi môi nàng ở trên bờ môi của hần nàng thì thầm một câu: “Đời đời kiếp kiếp cũng yêu chàng.”

Sau đó hất đầu, độc ác rời đi.

A Cách Đạt toàn bộ lực phủ ngũ tạng xoắn vào một chỗ. Đáng chết Liễu Túc Cho, đáng chết Liễu Túc Cho! Mặc kệ người chạy trốn tới đâu, có phải lật cả Trung Nguyên, ta nhất định phải tìm được người! ‘A. A.’ Hần như sư tử hổ báo ngửa mặt lên trời hồng to.

Tiếng hô vang tận trời xanh , truyền vào trong tai Túc Cho. Nàng che tai, nhắm hai mắt, trái tim run rẩy, suy nghĩ của mình. Nàng không muốn suy nghĩ nữa, sợ một khi tự hỏi, sẽ không đành lòng rời đi, sẽ bị ai hơn, sẽ khổ sở hơn, sẽ càng đau lòng như muốn khoét một lỗ trong lòng của nàng, khiến nàng không thể hô hấp được

Nước mắt rơi xuống như vỡ òa. Kiên quyết, nàng một đường rưng rưng thuận lợi ra khỏi cửa chính.

Ra khỏi cửa này, A Cách Đạt sẽ không còn là vị hôn phu của nữa, nàng và hắn sẽ như hai đường thẳng song song, cũng không bao giờ gặp lại nữa.

Khi nàng bước ra cửa chính trong nháy mắt đó, nước mắt càng rơi nhiều, mới vừa lau đi lập tức lại như sương mù che mờ mắt nàng.

Yêu người không nên yêu là chuyện đau khổ nhất, hơn nữa, nàng lại không thuộc về thời không này. Nhưng nàng lại không muốn rời khỏi hắn, những ngày cùng hắn ở chung một chỗ là ký ức ngọt ngào của nàng, để nàng như vượt qua cuộc sống khi không có hắn? Khi lòng của nàng đều ở trên người hắn dù có muốn như thế nào? Nàng vẫn phải đi.

Phải đi! Tuyệt đối tuyệt đối phải đi! Phải tìm Uyển Đại, Khương Huyền! Phải trở về Trung Nguyên, trở về Hoàng Hà, trở về thuộc về thế giới của mình!

Đúng vậy! Nàng có cha mẹ, có người thân, có bằng hữu ở thế kỷ hai mươi. Phải đi! Phải rời khỏi! Không hề suy tính nhiều hơn nữa, Túc Cho chạy về phía nàng đã cùng Cát Thiệu Nữ ước định lấy ngựa, giục ngựa rời đi. Người trong phủ không có ai may mắn thoát khỏi, toàn bộ đều ngã xuống.

A Cách Đạt sắp chống đỡ không mở được mắt. Hắn biết, nếu hắn cũng ngã xuống theo, như vậy, hắn thật sự sẽ vĩnh viễn mất đi Túc Cho rồi ! Coi như có lật tung cả Trung Nguyên, chỉ sợ cũng tìm không được nàng! Nếu nàng cố tình tránh né hắn!

Không thể để cho nàng chạy, phải lập tức đoạt nàng về! Lập tức!

Nhưng. Đáng chết, này cổ phần. Đang ngấm từng chút từng chút một, mí mắt hắn sắp chống đỡ không được, thân thể sắp chống đỡ không nổi, hắn cũng sắp mất đi nàng. Đó. Làm thế nào? Làm thế nào?

Càng sợ càng không nghĩ ra biện pháp! Sợ hãi sắp mất đi nàng thật bóp chặt trái tim hắn, để cho hắn sắp không thể hô hấp được.

Chợt, hắn liếc thấy ở một bên thân thể Viên Hàn khi té xuống, bên hông hắn có một thanh đoản đao, trong đầu hắn có một ý tưởng lóe lên..

Kéo thân thể nặng nề, hắn đi tới bên cạnh thân thể Viên Hàn, dùng sức vừa kéo lấy thanh đoản đao sắc bén, mắt cũng không chớp lấy một cái cầm đao đâm vào bụng mình.

Máu, theo mũi đao nhỏ tràn ra, đau đớn kích thích thần kinh của hắn, kích thích ý thức của hắn hơn, càng làm cho ý chí của hắn nâng cao.

Nâng lên cặp mắt, trong mắt lóe lên bùng bình cao ngạo cùng ý chí kiên định, bước chân kiên định, nửa kéo thân thể chạy đến chuồng ngựa, hét lớn một tiếng, Hắc Mã chợt lao ra hàng rào, hí dài một tiếng, chạy vội tới trước mặt A Cách Đạt.

Bởi vì tác dụng của cổ phần, thân thể hắn không nhẹ nhàng linh hoạt bằng thường ngày, nửa dựa vào Hắc Mã mà lên, Hắc Mã nhẹ nhàng hý một tiếng.

Sắc mặt A Cách Đạt trắng bệch, hít sâu một cái, điều khiển A Cách Đạt ở trong màn đêm đuổi theo Túc Cho, lập lời thề nhất định phải tìm được nàng.

Hắn chưa từng yêu ai, lúc này lại bị tình cảm che mắt, bất chấp tất cả, anh dũng đuổi theo tình yêu.

Túc Cho vội vàng hướng sa mạc một đường nghênh ngang rời đi.

Theo kinh nghiệm chạy trốn lần trước, cho nên, con đường trở về Trung Nguyên cần phải đi qua sa mạc, nàng đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa.

Ngựa chạy không ngừng vó, trong lòng nàng lại thủy chung nhớ thương hấn —— A Cách Đạt

Khi cổ phần mất đi hiệu lực thì hấn sẽ thực sự như lời hấn nói, chân trời góc biển cũng muốn bắt được nàng sao?

Nàng thương hấn đã là sự thực không cần hoài nghi, mà nàng cũng hi vọng hấn có thể như lời hấn nói, chân trời góc biển cũng phải tìm được nàng! Nhưng lại mâu thuẫn hi vọng hấn không nên đuổi theo. Nhưng nếu hấn đuổi theo nàng thì chỉ sợ nàng cũng không hạ quyết tâm ra đi được nữa

Dọc theo đường đi, tức cho thủy chung không biết, khi nàng sắp chạy ra khỏi phủ, Cát Thiệu Nữ cũng bám theo nàng, không vì cái gì khác, làm như vậy là để giết nàng. Một mặt giết nàng vì nàng đã cướp trái tim của A Cách Đạt cho hả giận; một mặt là giết nàng để tránh hậu họa.

Đi theo A Cách Đạt nhiều năm, Cát Thiệu Nữ rất rõ ràng một chuyện, đó chính là, chỉ cần A Cách Đạt muốn, mặc kệ có bao nhiêu khó khăn, hấn cũng sẽ hết sức tranh thủ, cho đến khi phải có mới thôi.

Chỉ dựa vào được hiệu của cổ phần, chỉ sợ với công phu của hấn sẽ không tới một ngày, là hấn có thể khôi phục, đến lúc đó, điều khiển Hắc Mã đuổi theo, công chúa há có thể có thể chạy ra khỏi vương triều? Như vậy, công sức của nàng và công chúa đều mất trắng, nàng cũng không thể trở thành phu nhân của A Cách Đạt

Mỗi lần nghĩ đến đây, trong lòng Cát Thiệu Nữ oán hận càng thêm sâu. Nếu không phải có sự xuất hiện của công chúa, sợ rằng nàng đã thành phu nhân thống lĩnh rồi!

Đáng chết công chúa! Đừng trách nàng độc ác. Nàng không phải là không thể giết nàng!

Khi xuyên qua rừng cây sắp tiến vào sa mạc, lấy một thân khinh công, Cát Thiệu Nữ liền ngăn ở trước mặt Túc Cho.

Chỉ để ý một đường chạy trốn, Túc Cho chưa từng chú ý phía trước, đột nhiên bị Cát Thiệu Nữ chặn lại, thiếu chút nữa đụng vào, may mà nàng kịp thời ghì chặt dây cương.

Chưa kịp định thần lại, chợt phát hiện là Cát Thiệu Nữ người đã giúp chạy ra khỏi phủ.

“Là người!” Túc Cho mừng rỡ, người đến là ân nhân của nàng!

“Không sai! Là ta.” Cát Thiệu Nữ cười như không cười nhìn dung nhan vui mừng của Túc Cho..

“Có chuyện tìm ta sao?” Tại sao nàng đột nhiên đuổi theo mình đến đây, chẳng lẽ. Chẳng lẽ. A Cách Đạt đã xảy ra chuyện? Túc Cho kích động hỏi: “A Cách Đạt đã xảy ra chuyện sao? Hấn. Hấn thế nào?” Khuôn mặt nàng lo lắng, khẩn cấp hỏi.

Không muốn, Cát Thiệu Nữ lại lạnh lùng cười một tiếng: “Lỗi! A Cách Đạt rất tốt, không có việc gì xảy ra.” Ánh mắt lạnh lùng lại tang khốc nhìn chằm chằm nàng.” Người có chuyện là người!” Giọng nói lạnh lẽo không hề có một tia tình cảm.

Túc Cho trong nháy mắt sắc mặt trở nên xanh mét, trợn to cặp mắt, hết sức không hiểu: “Ta. Ta có việc?” Nàng lúng ta lúng túng hỏi ngược lại.

“Không sai!” Cát Thiệu Nữ âm thanh hung ác nhìn Túc Cho một cái: “Người —— nạp mạng đi!”

Dứt lời, thanh kiếm sắc bén đã rút ra, thời gian như một cái nháy mắt, đã đặt ở trên cổ Túc Cho, không hề thương hương tiếc ngọc ở trên cổ mảnh khảnh của Túc Cho cửa nhẹ xuống một đao, tia máu dọc theo Đạo Phong rỉ ra.

Ngay cả trong lòng sợ hãi vô cùng, Túc Cho thủy chung vẫn trấn định lưng thẳng tắp, ngang nhiên không sợ đứng thẳng. Nàng muốn trì hoãn thời gian, tìm cách trốn, không thể sau khi tàn nhẫn dứt khoát với A Cách Đạt, lại dễ dàng chết dưới tay một cô gái!

Hướng chi, nàng muốn biết vì sao Cát Thiệu Nữ phải giết nàng?

“Ta không nhớ rõ ta đã đắc tội với ngươi khi nào.” Túc cho sắc mặt ngưng tụ.

Ai ngờ, khi nàng vừa hỏi như thế thì đáy mắt Cát Thiệu Nữ đã phun ra nòng đậm ghen tức, nàng bèn nhón hàm hừ: “Ngươi cướp đi tim của hần, ngươi không thể không chết!” Trong mắt của A Cách Đạt ngàn vạn tình yêu cùng ảm áp, tất cả đều là Định Quốc công chúa, ghen tức cùng ghen ghét làm nàng muốn nổi điên!

Nguyên tưởng rằng hần đối với tất cả nữ nhân tới đều lạnh lùng như một tòa băng sơn, là nam nhân vô tình, không nghĩ tới, đối với nàng chỉ là để phát tiết dục vọng, nhưng lại đối với một cô gái Trung Nguyên yêu say đắm mãnh liệt như vậy!

Nàng ghen tỵ muốn chết, không cách nào nuốt xuống giọng điệu này, bờ môi hiện lên nụ cười quỷ dị cùng tàn khốc.

“A Cách Đạt đã đồng ý cho ta rời khỏi phủ, ngươi tội gì giết ta? Đối với ngươi cũng không có ích lợi gì!” Túc cho thét chói tai.

” Đúng là không có ích lợi gì, chỉ là. Cũng không có thiệt hại gì nha! Huống chi.” Cát Thiệu Nữ ý vị sâu xa mỉm cười, lại gần Túc Cho: “Có thể tiêu trừ được mối hận trong lòng của ta, sao lại không làm?”

Dao găm nhắc lên, dùng sức hướng Túc Cho vẽ một đường.

10. Chương 10

Ra roi thúc ngựa, A Cách Đạt dựa trên lưng Hắc Mã, không để ý thân thể xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ, liều chết xông về phía trước! Phải đoạt về công chúa, phải đoạt về người hần yêu. Coi như hần nuốt lời, coi như nàng sẽ cả đời oán hần, hần muốn nuốt lời đoạt về nàng!

Hắc Mã tựa hồ có thể hiểu được tâm của hần, lấy tốc độ nhanh hơn so bình thường, vững vàng chở hần xông thẳng sa mạc. Hắc Mã theo chỉ thị của hần liều chết đuổi theo, mí mắt nặng trĩu lần nữa muốn ngủ, hần biết mình sắp không chịu được, A Cách Đạt cả kinh, nếu thật vì vậy ngủ mê man đi, chỉ sợ cả đời hần cũng sẽ hận mình.

Không được!

Lần nữa rút ra thanh đao, cặp mắt cũng không nháy hướng bấp mình chân đâm tới.

Một cỗ mãnh liệt đau đớn. Từ từ làm A Cách Đạt lần nữa nâng lên tròng mắt đen tinh nhuệ, mặc cho trên đùi máu rơi vào trên đường đi. A Cách Đạt hít một hơi thật sâu, cố gắng kháng cự được hiệu của Cổ Phấn, chuyên chú

“Ha. Ha. Từ đầu đến cuối ta chính là kẻ ngu phải hay không? Ngu ngốc Yêu ngươi Ha. Ha.” Từ khi cùng hần quen biết, nàng liền lập lời thề phải gả cho hần, hôm nay, nàng làm sao có thể chịu được chuyện A Cách Đạt thực sự cưới người khác, như thế nào chịu được sự thực là hần yêu công chúa?

Nể tình cảm ngày xưa, hần chặt đứt một cánh tay của nàng, mà nàng, lại nên như thế nào đối với hần đòi lại tình yêu đã trao?

Mắt thấy tất cả đã như mây khói, lòng của nàng lạnh lẽo tới cực điểm, đối với sinh mạng càng thêm không quyến luyến chút nào.

Chậm rãi, Cát Thiệu Nữ mặt trắng bệch, thê lương cười một tiếng. “Yêu ngươi là sai lầm” dung nhan tuyệt mỹ đem khổ sở cùng thâm đạm thổ lộ ra hết. Yêu ngươi, lại không thể có ngươi, không thể cùng ngươi chung sống suốt đời, là chuyện tàn khốc bậc nào, ngươi có hiểu được không?” Đi tới trước mặt hần, nàng lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng.

Liếc mắt nhìn Túc Cho, A Cách Đạt gật đầu một cái, hướng về phía Cát Thiệu Nữ sâu kín thở dài.

Nàng hướng hân cười khỏ một tiếng. Sau đó, lấy nàng nội lực thâm hậu, khi hân không kịp ngăn cản , tự cắt đứt gân mạch. Khi máu từ môi nàng chảy xuống thì nàng ngược đôi mắt bên trong đã tràn đầy lệ tính.

“Không có được người tức là không có tim, không có tim tương đương với không có sinh mạng.” Cát Thiệu Nữ nở một nụ cười ngọt ngào, thân thể mệt lả ngã xuống, “Yêu người. Không bao giờ hối hận.” Đây câu nói sau cùng nàng lưu lại

A Cách Đạt cùng Viên Hàn giật mình ngay tại chỗ, rốt cuộc hiểu rõ một chuyện, tình yêu của nữ nhân. . . . So với sinh mạng còn quan trọng hơn.

Sau khi uống thuốc giải, Túc Cho liền ho khan, A Cách Đạt ngồi bên cạnh gấp gáp đỡ nàng dậy, nói thì chậm, khi đó thì nhanh, lúc Túc Cho ngồi dậy, nàng khạc ra một búng máu. Tiếp, nàng tỉnh lại, sắc mặt đã hơi hồng lên một ít.

A Cách Đạt đỡ nàng lo lắng hỏi: “Khá hơn chút nào không? Còn có chỗ nào không thoải mái?” Tình cảm quan tâm không lời nào có thể miêu tả được.

“Ừm.” Túc Cho từ từ mở mắt ra, giương mắt nhìn nam nhân đang đỡ nàng, đau lòng vuốt mặt A Cách Đạt. Ai! Không nghĩ tới hân vì đoạt về mình, thế nhưng không tiếc lấy đao đâm vào chân của mình.

Vào giờ phút này, nàng đối với nam nhân trước mặt dâng lên một cổ đau lòng cùng yêu thương không dứt.

“Nơi nào không thoải mái, mau nói cho ta biết, nói cho ta biết ——” lo âu hân đỡ khuôn mặt yếu ớt nhỏ bé của nàng.

Mà nàng, chỉ là nhàn nhạt cười một tiếng, cười đến rất ngọt, rất mềm, thật là đẹp

Nàng khẽ vuốt gương mặt của hân, trong mắt nhu tình như nước

“Ta. Không có việc gì.” Lại ho nhẹ một tiếng, “Chân của chàng Chân.” Nàng muốn ngồi dậy kiểm tra chân của hân, bị hân đâm vào chính chân mình

“Không có gì đáng ngại, hân cười một tiếng.” Đây là vết thương nhỏ, nàng quan trọng hơn, đỡ hơn chút nào không?”

Nàng ôn nhu gật đầu một cái.

Một hồi tình cảm kích động, hân dùng lực ôm người nàng thật chặt, ôm chặt nàng.

“Ta yêu nàng! Thật sự rất yêu nàng!” Vui đầu vào trong tóc nàng.

Nàng kích động , cắn cắn vành tai của hân, thì thầm: “Ta sẽ không rời đi, không rời khỏi chàng. Cả đời ở bên chàng.”

Tình yêu của hân đã chiến thắng được quyết tâm trở về thế kỷ hai mươi của nàng; tình yêu của nàng đối với hân, để cho nàng có thể vứt bỏ người thân, bằng hữu!

Từ nay về sau, nàng chỉ cả đời ở bên cạnh hân.

Nàng tiến sát vào trong ngực hân, nghe hân kể lại tất cả chuyện xảy ra lúc nàng hôn mê, bao gồm cả chuyện Cát Thiệu Nữ tự vẫn.

“Nàng ấy thật khờ, phải không?” Túc Cho cảm khái vô hạn.

A Cách Đạt không có bất kỳ lời bình nào. Bởi vì đối với Cát Thiệu Nữ, hân có chỉ áy náy mà không có tình cảm gì. Kết thúc

Trong đại điện Vương triều.

“Cái gì? A Cách Đạt nuốt lời?”

Thành Cát Tư Hãn không tin trọn to mắt. Chuyện A Cách Đạt nuốt lời đây chính là chuyện kỳ lạ nhất vương triều ! Nhớ đến bộ dáng bướng bỉnh cao ngạo bất tuân của hân, Hân không phải là con người vô sỉ nuốt lời. Hắc, hắc, thật ly kỳ.

“Hắn sao lại nuốt lời?” Thành Cát Tư Hãn lại hỏi.

” Vương Hãn có biết vài ngày trước, hắn từng đi xin Vương Hãn thuốc giải.” Thấy Thành Cát Tư Hãn gật đầu, Viên Hàn mới nói: “Là cho công chúa dùng.”

“Ta đây cũng biết, nhưng chuyện này có liên quan gì tới việc A Cách Đạt nuốt lời?”

“Vương có điều không biết, trước kia A Cách Đạt không coi trọng công chúa, từng lớn tiếng nói chỉ cần công chúa có thể chạy ra khỏi phủ, sẽ thả nàng, để cho nàng trở về Trung Nguyên. Nhưng Vương Hãn có biết công chúa là ở nơi nào bị đoạt về, bị bắt tên không?” Viên Hàn thần bí cười một tiếng.

Thành Cát Tư Hãn lắc đầu một cái.

Viên Hàn cười ra tiếng: “Là ở rừng cây trong sa mạc.”

Ý tứ tức là: công chúa theo ước định chạy ra khỏi phủ, như vậy, A Cách Đạt sẽ không kiềm chế tự do của nàng. Nhưng. trong ý tứ của Viên Hàn tựa hồ không chỉ có như thế, còn có ý tứ gì hắn đoán không được

Viên Hàn giả hoạt cười một tiếng, “Biết Định Quốc công chúa làm thế nào mà chạy ra khỏi phủ không?” Hãn lại hỏi Vương Hãn.

Thành Cát Tư Hãn lắc đầu một cái.

Vì vậy Viên Hàn đem chuyện Cát Thiệu Nữ lấy đầu độc phần giúp công chúa chạy trốn, cùng A Cách Đạt lấy đoản đao tự đâm bắp chân mình, đầu đuôi gốc ngọn đều nói hết.

Thành Cát Tư Hãn càng nghe càng không thể tưởng tượng nổi, A Cách Đạt lại biết làm chuyện như thế, vì một nữ nhân mà sinh mạng mình cũng không muốn, trừ phi.

“Hắn yêu công chúa? !”

“Không sai!”

Sau khi Viên Hàn rời đi, vương phi xuất hiện bên cạnh vị hôn phu.

“Chàng đối với công chúa rất tò mò, phải không?”

Thành Cát Tư Hãn ôm chầm lấy thiếu nữ xinh đẹp: “Người hiểu ta chỉ có nàng.”

“Thật ra thì, thiếp đối với chuyện Công chúa thu phục được lòng của A Cách Đạt rất tò mò, cũng không thua kém chàng!” Vương phi thẳng thắn nói: “Lại nghe thấy bọn nha hoàn trong hậu cung nói chuyện say sưa, nàng buồn bực, cùng với nàng mưu trí, thiếp thật sự là hiếu kỳ cực kỳ.”

“Sáng mai Bồn vương cho triệu hai người bọn họ vào cung, nàng ngồi ở một bên, để cho nàng nhìn thoải mái, như thế nào?”

Vương phi cười! nụ cười làm cho người ta say mê.

Khi nàng được cứu từ Hoàng Hà lên, bất tỉnh nhân sự, hắn nhìn thấy nàng, tim của hắn bị nhéo thành một đoàn, rất sợ không cứu được nàng. Không vì cái gì khác, bởi vì hắn vừa thấy nàng liền nhất kiến chung tình với nàng.

Vì chuyện này, hắn ước chừng để A Cách Đạt thiếu chút nữa cười suýt té xuống ngựa.

May mà. May mà cứu sống nàng. Thành Cát Tư Hãn ôm sát kiều thê, mỉm cười hạnh phúc.

Mộc Hoa Lê nửa đe dọa, nửa uy hiếp , Túc Cho rất sợ trượng phu bởi vì sợ bị Vương Hãn giết chết mà không lên điện, sợ hắn chọc giận Vương Hãn mà gặp phải chuyện mất đầu, vội vã cùng hắn vào cung kiến giá.

“Ta tình nguyện khiến Vương Hân chém chết cũng không muốn bị Vương Hân cười nhạo!” A Cách Đạt nghiêng rặng nghiêng lợi, rốt cuộc biết được đạo lý đừng dễ dàng cười nhạo người khác. Cười nhạo người khác sẽ có ngày bị người khác cười nhạo, hắn rốt cuộc ném đến quả đắng.

“Bản công chúa cũng không muốn thế, coi như kéo cũng muốn kéo người đi!” Túc Cho rốt cuộc có thể tiếp nhận sự thực mình là công chúa giả mạo rồi.

Chắc hẳn phải vậy, Túc Cho nói được làm được, liều mạng kéo trượng phu hướng trong cung đi

A Cách Đạt đã có thể tưởng tượng được, hắn ở trước mặt Thành Cát Tư Hân là xấu hổ như thế nào rồi. Hắn bây giờ nhưng không thể cầu cứu ai được!

“Chàng nha, đáng đời! Ai bảo chàng từng cười nhạo người ta vừa gặp đã yêu, hiện tại đáng đời chàng bị người khác cười nhạo!”

Liều Túc Cho cũng tuyệt không đồng tình với hắn, mạnh mẽ kéo trượng phu kiến giá, khi A Cách Đạt nhìn thấy Thành Cát Tư Hân một bộ chờ xem kịch vui

Thảm, hắn thềm kêu một tiếng.

Cũng trong lúc đó, Túc Cho ngẩng đầu lên cùng vương phi đối mắt.

“A!” Hai người đồng thời thét chói tai.

“Túc Cho!” Vương phi kêu.

” Khương Huyền.” Túc cho cũng kêu lên.

Hai người nước mắt trong nháy mắt chảy xuống, nguyên tưởng rằng sẽ thất lạc sau khi rơi xuống Hoàng Hà, sẽ không còn được gặp lại! Không nghĩ tới hai người lại ở vương triều gặp nhau.

Bởi vì Túc Cho cùng Khương Huyền hai người biết nhau, đưa đến hai vị hôn phu bên cạnh trợn to mắt. Để tránh phiền toái, Túc Cho cùng Khương Huyền dứt khoát nói dối hai người là tỷ muội thất lạc, cũng cùng là công chúa, bởi vì bị người khác hãm hại mà thất lạc.

Dù thế nào đi nữa bọn hắn cũng không thể nào tra được, không phải sao?

Cho nên, dứt khoát nói dối vẫn hơn, tránh khỏi còn phải giải thích một đống chuyện bọn họ vốn không tin — các nàng tới từ thế kỷ hai mươi.

Hai nữ nhân bỏ lại hai người đàn ông này chạy tới hậu viện Vương Cung. Túc Cho lôi kéo Khương Huyền trốn được trượng phu ở phía sau, vui vẻ nói: “Mình còn tưởng rằng chúng ta sẽ không còn được gặp lại.”

“Mình cũng vậy!” Khương Huyền rất đồng cảm, “Không nghĩ tới cư nhiên đại nạn không chết.”

“Đúng nha! Cho là ba người từ đó. Vậy?” Nhắc tới ba người, Túc Cho đột nhiên nhớ tới Uyển Đại, tựa như nhớ tới cái gì bắt được tay của Khương Huyền “Trần vương phủ! Đúng rồi! Trần vương phủ! Uyển Đại có thể đang ở trần vương phủ.” Thấy khuôn mặt nghi hoặc của Khương Huyền, Túc Cho nói chuyện trước khi nàng thay mặt công chúa xuất giá tới vương triều, hoài nghi Uyển Đại ở trần vương phủ..

Khương Huyền đồng ý gật đầu. “Phải là, phải là.”

“Chúng ta đi tìm nàng được không?” Túc Cho đề nghị, Khương Huyền đầu tiên là do dự, sau lại không yên lòng Uyển Đại ở trần vương phủ có mạnh khỏe hay không, liền gật đầu một cái.

“Vậy chúng ta làm sao trở về Trung Nguyên?”

“Tùy cơ hành sự!”

Hai năm sau.

“Mau! Mau lên ngựa.” Túc cho điều khiển Hắc Mã, kéo Khương Huyền lên ngựa.

Hai nữ nhân của mình sau khi sinh được một tiểu oa nhi, thừa dịp trượng phu nam chinh bắc thảo, ăn mặc thành nam trang, chạy về Trung Nguyên —— họ có lòng tin có thể tìm được Uyển Đại.

Làm thành Cát Tư Hãn cùng A Cách Đạt khi trở lại trong lều của mình thì phát hiện một phong thư bút tích của nương tử.

Tay run run mở ra xem, âm thầm cầu nguyện họ chớ lại chinh người.

Trời ạ!

Nghĩ đến khi bọn hãn nhận được thư thì hai nàng đã ở tên đường tiến về Trung Nguyên .

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-cho-di>